

Kršćanska biblioteka

www.monfortanci.com

DAJMO ZADOVOLJŠTINU

DAJMO ZADOVOLJŠTINU

Sveta ura za sve tjedne u godini

Naslov originala: *Dajmo zadovoljštinu. Sveta ura za sve tjedne u godini.*

Autor. p. Giuseppe M. Petazzi DI

Prvo izdanje: Biskupski ordinarijat u Senju 1930.

Odgovorni urednik: Dr. Viktor Burić biskup

Sadržaj

Uvod

Porijeklo i značenje pobožnosti svete ure

1. Ulaz u Getsemani
2. Ura nadasve, sveta
3. Ime Getsemani
4. Getsemani i Marija
5. Žalost Isusova
6. Zašto Isus trpi u svome srcu
7. Kako je Isus mogao trpjeti u svom srcu
8. Isus podnosi sve patnje svojih odabranika
9. Svojstvo (narav) patnja Srca Isusova
10. Svojstvo patnja Srca Isusova
11. Narav trpljenja Srca Isusova
12. Svojstva patnja Srca Isusova
13. Narav patnje Srca Isusova
14. Svojstvo patnje Srca Isusova
15. Narav patnje Srca Isusova
16. Narav patnje Srca Isusova
17. Vrsta patnje Srca Isusova
18. Vrsta patnja Srca Isusova
19. Isus traži pomoć i utjehu
20. Tužaljke Isusove
21. Tužaljke Isusove
22. Tužbe Isusove
23. Isus se rastaje od svojih prijatelja
24. Isus pada ničice na zemlju
25. Isus moli
26. Isusu moli
27. Isusu moli
28. Isusu moli
29. Isus u molitvi
30. Isus moli
31. Isus budi apostole

32. Riječi, što ih Isus reče apostolima
33. Isus ponovno moli istu molitvu
34. Anđeo tješi Isusa
35. Kako anđeo tješi Isusa
36. Uvjeti, uz koje možemo biti anđeli tješitelji Isusu
37. Isus nas poučava, kako moramo primiti anđeoske utjehe
38. Isus u agoniji
39. Razlozi zašto je Isus bio u agoniji
40. Plodovi muke Isusove
41. Krvavi znoj
42. Krvavi znoj
43. Krvavi znoj
44. Božanska žrtva
45. Božanska žrtva
46. Žrtve Getsemanija
47. Najsvečanija riječ
48. Svečana posveta žrtve
49. Bojni poklik
50. Glas pobjede
51. Utjeha što je primamo u Getsemaniju
52. Blago onome, koji se ne sablazni o mene

Uvod

Sveta je ura naročito i odličan način zadovoljštine za grijeh, koju je Isus tražio od sv. Marije Margarete. Evo njegovih riječi, što joj ih je rekao u trećem velikom objavljenju: "U NOĆI između četvrtka i petka, učinit ću te dionicom smrtne žalosti, koju sam podnio u Maslinskom vrtu. Ista takova žalost dovest će i tebe, a da sama ne ćeš to moći razumjeti, u neku vrstu agonije, koja će ti biti strašnija i od same smrti. A da me uzmogneš pratiti u poniznoj molitvi, koju sam tada uza sve muke upravio svome nebeskom Ocu, ti ustani iz kreveta između 23 i 24 sata (u noći) i zadrži se jednu uru u molitvi ležeći licem na zemlji, da tako ili ublažiš gnjev Božji ili da tražiš oprostjenje za grješnike, ili da ublažiš gorčinu, koju su mi zadali apostoli time, što su me ostavili, i kojima sam predbacio slabost, što nisu probdijeli sa mnom barem jednu uru. (Vrijeme od 11 sati do ponoći odgovara baš onom vremenu, kada je Isus bio u agoniji u Getsemaniju. No budući, da se tajna u Getsemaniju zbivala od 8-9 sati u večer, to se može za svetu uru upotrebiti i to vrijeme. Što više sveta ura može se početi i u ono vrijeme, u koje je dopušteno započeti recitiranje Matutina, t.j. od 4 sata pa dalje.

Kako se jasno vidi iz ove objave, dvostruka je zadaća svete ure:

1. Sjediniti se s Isusom Otkupiteljem, da se ublaži Pravednost Božja i
2. Tješiti Isusa u Njegovim patnjama u Getsemaniju.

Da udovoljimo izričitoj želji Srca Isusova, nije po sebi potrebno, da dođemo pred tabornakul i da tu razmatramo samo o uvredama, koje mu se nanose u presv. Sakramentu, već je potrebno da se duhom prenesemo u Getsemani i da razmišljamo o tajni Muke Isusove, da se s Njim sjedinimo u molitvi koju On obavlja u času svoje smrtne borbe. Stoga je veoma važno, da oni, koji žele dostojno obaviti svetu uru, treba da razmatraju o Getsemanskom misteriju i da se sjedine sa trpečim Spasiteljem pa da tako zadobiju oprostjenje za svoje i za tuđe grijeh.

Ako pak neki misle, da će im biti teško stalno razmatrati o Getsemaniju, svetu uru mogu obaviti i tako, da razmatraju o Muci Isusovoj ili da oplakuju grijeh svijeta ili da razmatraju, o uvredama, koje se nanose Presv. Oltarskom Sakramentu. Svaki je ovaj način dobar. O tome nema sumnje. No, valja naglasiti, da se svaki od ovih načina nekako udaljuje od onoga načina, kojeg je Isusu predložio sv. Margareti. Da se barem donekle udovolji želji Srca Isusova, a na poziv sv. Oca Pape Pija XI. Donijeli smo ova 52 razmatranja za svaki četvrtak u godini, a sva ta razmatranja imaju za predmet samo Getsemani.

Bit će od koristi, ako pripomenemo, da je na ovaj način obavljala svetu uru i službenica Božja Gemma Galgani. Ona je po ovoj metodi uspjela na poseban način sudjelovati u Muci Isusovoj, pa vjerujemo, da će i ostale duše moći da pođu njezinim putem.

Porijeklo i značenje pobožnosti svete ure

1. Porijeklo Svete Ure: Pobožnost Svete Ure potječe izravno od objava u Paray-le-Monialu a početak joj je, dakako, u samom Srcu našega Gospodina.

Sveta Marija Margareta Alacoque molila je pred izloženim presvetim Sakramentom. Gospodin joj se pokazao u svem sjaju i slavi: otkrio je presveto Srce i gorko joj se potužio na nezahvalnost grešnika. "Barem ti me utješi i nadoknadi njihovu nezahvalnost, koliko možeš", dodao On sam pokazao je svojoj službenici sredstva kojima se treba poslužiti: česta Pričest, Pričest prvog petka u mjesecu i Sveta Ura.

"Svake noći od četvrtka na petak", reče joj, "učestvovat ćeš u istoj onoj smrtnoj žalosti koju sam ja osjetio u Getsemanskom vrtu. Ta žalost dovest će te, a da ti toga nećeš moći razumjeti, u tešku agoniju, težu od same smrti. A da se sa mnom sjediniš poniznom molitvom, koju ja tada usred svojih muka prinosis svome Ocu, ustati ćeš između jedanaest sati i ponoći, te jedan sat ležati licem prostrta na zemlji, da umiriš božansku srdžbu, moleći milosrđe za grešnike; ujedno ćeš na neki način nastojati da ublažiš gorčinu koju sam osjetio kad su me

apostoli napustili, te sam ih morao prekoriti što nisu mogli jednu uru sa mnom probdjeti. I za vrijeme te ure činit ćeš kako te budem poučio."

Na drugome mjestu svetica pak kaže: *"On mi zatim reče da ću svake noći od četvrtka na petak trebati ustati u onu uru u koju mi rekne, te izmoliti pet Očenaša i pet Zdravomarija ničice prostrta na zemlji; uz to pet poklonstava, kako me je naučio, da mu iskažem poštovanje u njegovoj najvećoj tjeskobi, koju je podnio u noći svoje Muke."*

2. Povijest Svete Ure: SV. Marija Margareta Alacoque. - Bila je vjerna ovoj pobožnosti. Majka Greyfie, njena glavarica, piše: "Ne znam je li vam poznato kako je ona još prije nego je k vama došla, običavala u noći od četvrtka na petak moliti jedan sat, počevši od konca Večernje pa do jedanaest sati. Za to vrijeme ležala bi licem prostrta na zemlji, s raširenim rukama. Samo onda kad je teže oboljela, zapovjedila sam joj da promijeni položaj, tako da kleči i ruke prekriži na prsima."

Nikakav napor ni trpljenje nisu je mogli u tome spriječiti. Samo iz poslušnosti prema poglavarima odustala bi od te pobožnosti. Jer Gospodin joj je rekao: "Ne čini ništa bez onih koji te vode; vršiš li poslušno ono što ti je dozvoljeno, sotona te neće moći prevariti, jer on nema nikakve vlasti nad poslušnima."

"Htjela sam joj to dapače potpuno zapriječiti", piše ista Majka Greyfie. "Ona je poslušala zapovijed, ali je često za vrijeme ovog prekida dolazila bojažljivo k meni i govorila mi kako joj se čini da Gospodinu nije mila ova odviše oštra mjera; bojala se da mi to Gospodin ne uzvratiti na strog i osjetljiv način, ja sam ipak ostala uporna. Ali zbog smrti sestre Quarre, koja je gotovo iznebuha umrla od izljeva krvi - a od toga ni jedna druga u samostanu nije bolovala - i zbog nekih drugih okolnosti, koje su pratile gubitak tako dobre osobe, ja odmah vratim vašoj dragoj pokojnici onaj sat molitve. Jako me progonila misao da je ono bila kazna kojom mi je ona u ime našega Gospodina zaprijetila."

POSLIJE SVETICE. - Ne može biti sumnje da je ona svojim ustrajnim primjerom i žarkom revnosti pridobila mnoge duše za ovo pobožno bdjenje s božanskim Srcem. U mnogobrojnim redovničkim ustanovama koje su se posvetile štovanju božanskog Srca, ta je pobožnost bila na velikoj časti, osobito u Kongregaciji Presvetih Srdaca. Godine 1829. osnuje o Debrouse, D. I., u Paray-le-Monialu Bratovštinu Svete Ure, koju Pio VIII. odobri. Taj isti Papa odobrio je 22. prosinca 1829. članovima ove bratovštine potpun oprost svaki put kad obave Svetu Uru. Godine 1831. protegne Papa Grgur XVI. ovaj oprost na vjernike svega svijeta, uz uvjet da budu upisani u registre Bratovštine, koja dne 6. travnja 1886. posredovanjem velikog pape Leona XIII. postade Nadbratovština.

3. Duh Svete Ure: Sam Gospodin pokazao je svetoj Mariji Margareti s kakovim duhom treba vršiti ovu pobožnost. Da se o tome osvjedočimo, dovoljno je sjetiti se onoga što presveto Srce traži od svoje vjerne službenice. Kako smo vidjeli, ona treba:

1. Umiriti srdžbu Božju.

2. Moliti milosrđe za grešnike.

3. Nadoknađivati za nemarnost kod apostolata.

Nije potrebno razglabati značaj supatničke i naknadbene ljubavi sadržane u ta tri čina. Ne treba mu se ni čuditi, jer je u pobožnosti presvetom Srcu sve usmjereno ovoj samilosnoj ljubavi i ovom duhu zadovoljštine.

U jednoj i drugoj prigodi kao da Isus više jeca, od ljubavi i tuge, nego što govori. Zato Svetica i kaže: "Kad mi je poslušnost dozvolila ovo, naime Svetu Uru, ne može se izreći što sam poradi toga trpjela. Činilo mi se da ovo božansko Srce izljevaju u moje srce svu svoju gorčinu, a duša mi je trpjela tako bolnu tjeskobu i agoniju te sam katkad mislila da ću izdahuti."

Ne zaboravimo uostalom na konačni cilj koji je naš Gospodin postavio štovanju svoga božanskog Srca, uspostava Njegovog kraljevstva a taj je pobjeda presvetog Srca, njegovo Kraljevstvo ljubavi u svijetu." Poslušajmo samoga božanskog Spasitelja:

Sveta Ura treba dakle pripremiti i utvrditi kraljevstvo presvetog Srca; ona ga doista i priprema, osobito ako se vrši javno i svečano.

Da pomognemo ovom naporu božanskog Srca i da sudjelujemo u njegovoj pobjedi, mi ćemo biti s njime u Svetoj Uri sve dok s njime i po njemu ne dođemo do pobjede ili do smrti. Zato tako često u usta vjernih štovatelja stavljamo ove riječi: "Neka dođe kraljevstvo ljubavi tvoga Srca!" Ovaj poklik će pružiti Isusu zadovoljštinu za napuštenost u kojoj ga stoljećima ostavljaju mnogobrojna nezahvalna djeca njegova Srca...

4. Kako se obavlja Sveta Ura. Sveta Ura treba biti molitva s razmatranjem. Kažu statuti da je to pobožnost usmenih molitava ili mislene molitve kojima je predmet smrtna borba našega Gospodina u Getsemanskom vrtu, a svrha stišati srdžbu Božju... Treba dakle polako izgovarati molitve koje ovdje donosimo, a po prilici trebaju trajati jedan sat, kako je proračunano. To ne smije biti obično čitanje, nego molitva, puna svetih čuvstava i gorljivosti.

Pobožnost Svete Ure vrši se zajednički ili pojedinačno, u crkvi ili drugdje, u četvrtak navečer. Sveta Ura, onako kako ju je sv. Marija Margareta učila od samoga našega Gospodina, nije dakle sat običnog klanjanja, koje možemo obaviti u koji god dan ili sat, nego se može i mora vršiti samo u četvrtak navečer. Prije samog početka dobro će biti odrediti posebnu nakanu za koju je želimo prikazati.

Još jednu riječ u vezi s načinom obdržavanja ove pobožnosti. U ovim Svetim Urama predočujemo presveto Srce često tako kao da sada trpi strahotu agonije, kao da ga zločini grešnika sada zlostavljaju i zadaju mu rane. To ne znači da naša zlodjela, naši grijesi, mogu još i sada udarati našega Gospodina. Poslije svoga slavnog uskrsnuća Isus nije više podložan trpljenju; smrt sa svojim posljedicama nema više vlasti nad njim. "Krist uskrsnuvši od mrtvih više ne umire, smrt više ne vlada nad njime" (Rim 6,9), jer on je svojom bolnom smrću svladao smrt kao kaznu za grijeh. "Po jednom čovjeku ude na svijet grijeh i po grijehu smrt." (Rim 5,12) On je u presvetom Sakramentu onakav kakav je na nebu, slavan, slobodan od trpljenja, uživajući zauvijek i svakog časa nagradu za svoja otkupiteljska djela. "Prinijevši jedanput žrtvu za grijeh, zauvijek sjedne s desne strane Boga". (Heb 10,12) Uostalom i čudesan način na koji je nazočan pod sakramentalnim prilikama, dovoljan je razlog za davanje zadovoljštine našem Gospodinu.

1. ULAZ U GETSEMANI

Ostanite ovdje i bdijte sa mnom. (Matej 26, 36)

1. Što me potiče, da uđem u Getsemani ?

a) Prvi i glavni poticaj mora biti LJUBAV. Najljepši je dokaz ljubavi sudjelovanje sa unutarnjim osjećajima ljubljene osobe. Ljubav naime proizlazi na neki način iz nas samih, da se suživi sa unutarnjim životom ljubljene osobe. Primjer majke: Veselje i tuga djeteta veselje je i tuga majke. Sudjelovati u veselju prilično je lako, no sudjelovati u tuzi puno je teže. Ljubimo li uistinu Isusa, moramo prije svega sudjelovati u Njegovim unutarnjim patnjama i to mnogo više, nego kad bi te patnje bilo naše vlastite, ili bolje rečeno, mi moramo na neki način Njegove patnje toliko usvojiti, da one postanu našim patnjama. Prama tome dužni smo preteći svaki njegov poziv, kojega bi nam on mogao poslati. Moramo imati osjećaj, da smo upravo kao prisiljeni nekom neodoljivom snagom, da uđemo u Getsemani, gdje naš Isus smalaksava od ljubavi i bola. I njime i za njega moramo biti u smrtnoj tjeskobi.

b) Sam Isus NAS ZOVE, da uđemo u Getsemani. Promotrimo ga časkom. Njegovo božansko lice pokriveno je oblakom neizrecive žalosti; oči pune suza. On sam govori: "Žalosna je duša moja sve do smrti". Njegova je žalost doista smrtna žalost. "Ostanite ovdje i bdijte sa mnom!" Eto, on nas moli da mu pravimo društvo i da ga tješimo. Pa zar ćemo ga u tom odbit? Ta to ne bismo učinili ni jednoj drugoj osobi koja trpi. Možda će nam se učiniti svetogrdna smjelost, što hoćemo, da stupimo, na ono sveto tlo natopljeno krvlju samoga Boga! Što više, možda će nam se činiti profanacijom pokušaj, da prodremo u samo Srce Isusovo, to svetohranište višnjega Boga, u kojem se odvijaju tako uzvišene tajne. Bilo bi bolje, da nas se nije udostojao pozivati. Sjećanja, da je naš korak bio usmjeren u "vrt radosti" i još gore, da je upoznao tajne bezakonja ljudskog srca, da iz njega odstrani zloću, mogao bi nas doista odvratiti od koraka, koji nam izgleda svetogrdan. No poziv nas Isusov ohrabruje zato će masliniski vrt biti zadovoljština za Eden - vrt grijeha.

c) Što više, sam ge Isus tuži, da nije našao 'prijatelja, koji bi ga pratili u ovaj vrt plača i tjeskobe. "Čekao sam, hoće li tko žaliti za mnom i ne bi nikoga, i hoće li me tko utješiti i nisam našao" (Ps. 68, 25). Nehaj drugih, nespremnost da slijede božanski poziv, za nas mora biti novi poticaj, da ga slijedimo. O kad bi mogli utješiti, Isusa barem u svojim dušama! Zar nas ne potiče, i pomisao na to, da ćemo jednog dana moći od Njega čuti onaj "hvala", što će ga Njegovo plemenito Srce izreći svojim vjernim prijateljima.

2. Naši razlozi da pođemo u Getsemani

Isus nas ne zove radi svoga ličnog interesa, niti iz neke potrebe. On nas pozivlje radi našega dobra. Njegov je poziv novi dokaz goruće ljubavi prema nama.

a) U stvari, On hoće da nas nauči trpjeti. Onaj tko zna trpjeti, znade i živjeti. Promatranje Božanskog Patnika naučit će nas trpjeti mnogo više nego li sva ljudska filozofija, mnogo više nego li i sama asketika. Srce božanskog Patnika jest škola bez riječi, najdivnija među svim umjetnostima. Kolike su se jednostavne duše znale uzdići do najvećeg znanja nebeske mudrosti. "Objavio si to malenima". I dok oholi svijet, strepi od užasa pred trpljenjem, pogotovo ako to trpljenje mora snositi duša; i dok taj oholi svijet radi toga upada u ponor očaja, dotle duše, koje uče kod Isusa Patnika, postaju učiteljice božanske mudrosti tako, da zadivljuju i sam svijet.

b) Isus hoće da nas nauči, da CIJENIMO PATNJE da ih pretvorimo u vrijednost. Sve naše patnje, pa i one najokrutnije, nisu dovoljna zadovoljština ni za jedan samo grijeh. Očajno je to za onoga, tko razumije, što je grijeh. Ali sjedinjenje sa Isusom Patnikom preobrazuje na čudnovat način sve naše patnje i ono ih pobožanstvenjuje ne samo s obzirom na predmet, jer trpimo radi toga što Bog naš trpi, već i obzirom na nas same, pošto božanska snaga prodire u našu dušu u tolikoj mjeri, u koliko mi sami prodiremo u Srce Božanskog Patnika. Božanski Život koji je nestao iz ljudskog Srca radi naslade, ne može se vratiti u srca, osim putem boli i to božanske boli. Isus nas pozivlje, da sučuvstvujemo s njime. On sam hoće da pati u nama, te da na taj način pobožanstveni naše patnje.

b) Isus želi da nas pouči o ISTINSKOJ UTJEHI, u našim patnjama. On to čini na dva načina: primjerom što nam ga on sam daje pokazujući način, kako je on bio utješten u svojem trpljenju. Svaki drugi način, kojeg bismo tražili, osim ovoga, kojega nam pruža Isus, bio bi uzaludan i nikakav. Uči nas, da se vježbamo u najuzvišenijim činima ljubavi, da po njima naučimo tješiti, prijatelja, koji trpi. Kadgod tješimo onoga, koji trpi, nailazimo, uvijek na tajnu utjehe. To je čin najčistije ljubavi i ljubav je zato uvijek izvor radosti. Što više, kada tko, trpi postaje sličnim Bogu bilo zato, što na taj način duša osjeća, da doista ljubi svoga Boga a božanska je ljubav izvor neizrecivih radosti i bilo zato, što nijedno ljudsko srce ne zna biti toliko zahvalno prema onome, koji ga tješi, kao Srce Isusovo. Stoga plačući u Getsemaniju, doći ćemo do tajnovitih božanskih utjeha.

3. Ulazimo u Getsemani radi naše braće.

a) Ima nesretnih bijednika, koji u očaju plaču, jer ne znaju plakati sa Isusom. Koliko je onih što se možda u ovom trenutku bacaju u ponor očaja! Naše suze pomiješane sa Isusovim suzama zaustavit će ih! Koliko je onih, koji se u ovom trenutku nalaze u smrtnoj stisci, a pošto ne znaju trpjeti sa Isusom, polaze u susret vječnoj smrti. Koliko ih ima koji ne znaju podnositi onu strašnu osamu srca pa se radi toga bune i protiv samoga Boga, što mi je On oduzeo neku dragu osobu. Plačući sa Isusom mi ćemo svim ovim dušama donijeti utjehu, obrisat ćemo tolike suze na nevidljiv ali na istinski način. Budemo li anđeli tješitelji za Isusa, biti ćemo to i za našu braću, koja trpe. Činjenica je, da često puta svjetovne duše nađu utjehe samo u blizini onih, koji su prijatelji Isusovi; u blizini onih, koje su te svjetovne duše kadgod prezirale i oplakivale kao okrutnike, egoiste i nesposobne, da nekoga zavole i utješe.

b) Ima siromašnih veseljaka i siromašnih u toliko, u koliko su to veseljac, čije je veselje osudio Isus, kad je rekao: "Jao vama, koji se sada smijete! Doći će dan, kada ćete plakati!" To je smijeh svijeta. Sa kolikom samilosti bismo morali slušati taj smijeh! Ta radi njega je Isus plakao. Dao nam je poticaj, da i mi plačemo! Pa ipak koliko ima duša, koje se baš u ovom času predaju ovom nedostojnom i grješnom veselju! Neoprezne dušo! Za njih je to čas tame, "To je vaš čas i noć tmine!" Ovom času tame mi suprotstavimo čas Isusov. Čas pred Isusom jest čas žrtve. Proboravimo uru pred Isusom, jer tako ćemo moći promijeniti grješno veselje tolikih duša u najčišću radost, koja je plod plača.

c) Ima pospanih učenika. To su duše, koje bi, po svom uzvišenom pozivu morale bdjeti s Isusom u njegovom mističnom Getsemaniju. I dok te duše spavaju, dotle Juda ne spava. Ne znaju bdjeti za Krista, možda - ne daj Bože - bdiju za sotonu. Isus nas zove, da ga tješimo upravo radi ovakvih duša, da Mu pomognemo, da i te duše počnu bdjeti sa Isusom na spasenje svoga bližnjega.

Slatki Isuse! Ti si rekao: Blaženi oni, koji plaču! Nikada se to blaženstvo neće moći potpuno obistiniti, dok ne budemo plakali s Tobom i za Tebe. Mi ti se zahvaljujemo, što si nas pozvao, da sjedinimo naše suze sa Tvojima. Mi ćemo se često svraćati u ovaj mistični Getsemani. Nastojati ćemo, da Ti dovedemo i druge duše, da Te i one tješe. Hoćemo, da postanemo apostoli Getsemanija. Nadamo se, da ćemo postići one divne plodove, koje ćeš Ti dati onima, koji budu obavljali ovaj čas, doista sveti čas, jer je Tvoj čas, Isuse! Blagoslovljena Majko! Pripusti nas tajni Tvojih svetih suza! Daj, da s Tobom tugujemo! Sveta Margareto, učenice Srca Isusova, daj, da se i mi, ulazeći u Getsemani, zaslužimo nazivati učenicima Srca Isusova.

2. URA NADA SVE SVETA "

"Došao je čas", (Iv.12,23)

Premda bi svi naši časovi morali biti sveti, jer bi trebali biti posvećeni vršenju volje Božje u tomu se i sastoji svetost prema riječima Spasiteljevim: "Ovo je volja Božja, posvećenje vaše (I Tes. 4. 3) i ipak ima časova, koji su nadasve sveti, a to su, oni časovi, u kojima se duša naša podvrgava volji Božjoj u potpunoj žrtvi. A takva je baš ura, što ćemo je provesti u Getsemaniju. Molimo za milost, da shvatimo tajnu svetosti te ure.

1) Ura u Getsemaniju je sveta ura, jer se zbiva na najsvetijem mjestu.

Na Getsemani s pravom se mogu primijeniti ove riječi Svetog Pisma: "Mjesto na kojem stojiš doista je sveto mjesto." (Izlaz. 3, 5). Ta koje je mjesto svetije od onoga, koje je čulo uzdisaje Božanske Žrtve, Njezine vruće molitve Ocu i mjesto, koje je posvećeno dodiranjem presvetog Tijela prostrtog na zemlju, natopljeno svetom krvlju istoga Tijela? Zemlja označena ovom

tajnom, puna drača i trnja, počela je cvasti krasnim cvijećem nebeske ljepote i mirisa. Ura provedena na ovako svetom mjesu, doista se može nazvati svetom urom. Svete su misli, koje se spontano rađaju u našem umu, sveta su čuvstva, koja nastaju u našem srcu, svete su suze, koje ronimo zajedno sa Božanskom žrtvom. Ako se sa ovakvim raspoloženjem zadržavamo kod tabernakula po izričitoj želji samoga Isusa, jasno je, da će ovo mjesto, koje je već samo po sebi sveto, postati svetim i po nama na osobit način.

A zašto se naša jadna duša kod svetohraništa, tako svetog mjesta, bavi ispraznim i teškim mislima toliko oprečnim svetosti? Zašto naše duše ne postaju svetije kod tog izvora svake svetosti? Zato - priznajmo otvoreno - jer ne znamo prodrijeti u Srce Isusovo, gdje bi se naši osjećaji i naša čuvstva sjedinila sa Njegovima. Misleći na Getsemani i sjećajući se trpljenja Isusova, naša duša osjeti žestoke udarce ljubavi za Boga i za ljude. Eto, to je razlog da nas sam Isus poziva, da barem u duhu dolazimo pred Svetohranište razmišljajući o Getsemaniju. Nema svetijeg časa od onog, što ga provodimo pred Tabernakulom, tim mističnim Getsemanijem. Da bismo dostojno mogli procijeniti krv mistično prolivenu, kao krv Božanske žrtve na našim oltarima, potrebno je, da se sjetimo svega onoga, što se je stvarno događalo u časovima Njegove muke, a posebno sjetiti se onoga, što se je dešavalo u Getsemaniju. I zato će o svetosti ove ure ovisiti svetost svih ostalih ura, koje ćemo provesti uz Svetohranište.

2) Ura, u Getsemaniju doista je sveta ura, jer to je ura mučeništva srca.

Nemoguće je vinuti se do svetosti, osim putem žrtve. Sama riječ žrtva ista je kao riječ posvećenje. Zato i Sam Isus moleći svetost za svoje, prijatelje molio je za njih i duh žrtve. "Oče, i ja se posvećujem za njih, da i oni budu posvećeni istinom". Posvećujem se za njih znači - ja se žrtvujem za njih. No ništa ne bi pomoglo ono izvanje žrtvovanje, pa bilo ono i krvno, ako nije popraćeno unutarnjim žrtvovanjem. Zato je Isus, prije nego je dopustio svojim neprijateljima, da mu proliju i zadnju kap krvi, jasno pokazao najprije ono unutarnje žrtvovanje svoga presvetog Srca znojeći se živom krvlju - znak unutrašnje muke - u vrtu Getsemani. Sveta ura naročito je sveta radi mučeništva srca.

Ovaj je nauk teško prihvatljiv našoj slaboj naravi, koja se vječno buni protiv trpljenja, osobito, kada to trpljenje dira najdublje žilice našega Srca. Zato se može desiti, da se ova sveta, ura pretvori u uru teške kušnje. Da se to ne dogodi, najpreča nam ja dužnost, da upoznamo i nađemo način, kako ćemo posvetiti ovu uru. Budemo li razmišljali, kako je Isus posvetio ovu uru i učinimo li, da ovaj sat bude svet time, što ćemo promatrati muku i patnje Isusove, zadobit ćemo milost, da ta ura postane i nama sveta, - ura, u kojoj će naše srce biti osposobljeno, da podnosi i najteže patnje. O svetosti ove ure ovisit će svetost najodlučnijih časova u našem životu, a osobito zadnji čas našega života.

3) Ura u Getsemaniju sveta je ura, jer se u njoj ljudska volja u najvećem stupnju podlaže volji Božjoj.

Fiat - neka bude - bez sumnje je riječ stvarateljica svetosti. Zato nam i Isus stavlja tu riječ na naše usne i On hoće, da je opetujemo svaki puta, kada upravljamo svoje molitve nebeskom Ocu. "Neka bude volja Tvoja kako na nebu tako i na zemlji". No Fiat (neka bude) poprima posebnu posvetnu snagu, kada se izgovara u času trpljenja. Više vrijedi riječ Fiat izgovorena sa Isusom u Getsemaniju, rekla je Sv. Gertruda, nego li tisuću, drugih molitava i izjava ljubavi. Eto zato je ura u Getsemaniju ura nadasve sveta.

Stoga lijepo možemo reći, da će o svetosti ove ure ovisiti svetost svih ostalih ura našega života. Ako se duša nauči podlagati volji Božjoj u najbolnijim časovima, neće joj zacijelo biti teško, da se tako podlaže volji Božjoj i u svim drugim prilikama života.

4. Ura u Getsemaniju sveta je ura, jer ona posvećuje naše srce.

Naše srce mora da bude svetište, u kojemu će obitavati Bog. No, to svetište ne može biti posvećeno, ako nije bolju prožeto ili prokušano ili pomazano. Užitek ima ubitačnu snagu, da je kadar obeščastiti i najsvetije stvari. To je i razlog, da i mi tako često obeščastimo i samo svetište našega Srca. Međutim Isus hoće, da ga ponovno posveti pomazanjem svojih suza i svoje krvi. On to čini u času, kada duša ulazi s Njime u Getsemani. Eto zato je ura u Getsemaniju nada sve sveta ura. Da naše vladanje, pred svetohraništem bude sveto, pomoći će nam to, da tu uru pred svetohraništem pretvorimo u mistični Getsemani (o čemu smo već razmatrali), a da bismo mogli dostojno primiti Isusa u naša srca, valja nam se prije, pobrinuti da to naše srce bude očišćeno i posvećeno suzama i krvlju Isusa Patnika.

Isus u Svetoj Pričesti daje svoje Tijelo žrtvovano za nas i svoju krv za nas prolivenu. Miris patnje najbolje je raspoloženje, da uberemo plodove ovoga velikog sakramenta. Zato Isus i želi da ovu uru proboravimo pred Svetohraništem, makar samo i duhovno. Isuse, božanska Žrtvo, zahvaljujem Ti i blagoslivljam Te, što si mi dopustio, da uđem u Tvoj Getsemani i da tu budem s Tobom kroz jednu uru. Ti hoćeš, da me naučiš, da posvetim sve druge ure u kojima ću biti s Tobom u Presvetom Sakramentu. Možda su sve ure za mene, bile premalo svete baš stoga, što nisam znao ući u Tvoje Presveto Srce, da tu razmišljam o tajni patnje. Ti hoćeš da me još poučiš, na koji ću način posvetiti i sve ure moga života, stavljajući mi na usne svoj Fiat. Blagoslivljam Te, Gospode, i ponovno Ti zahvaljujem na Tvojjoj prevelikoj dobroti. Udijeli mi, da se naučim okoristiti tolikom milošću. A Ti, preslatka Majko, pogledaj kako moje siromašno srce treba, da bude posvećeno. Pogledaj, koliko je puta ono bilo obeščaćeno. Dopusti mi, da oprano u Tvojim majčinskim suzama, u suzama i krvi Tvoga Sina, postane dostojno svetište svoga Boga.

3. IME GETSEMANI

"Dođe Isus u zaselak, koji se zove Getsemani" (Mt 26, 36)

Značajno je ime mjesta, koje je Isus odabrao, da u njemu obavi najuzvišeniju tajnu svoje Muke. Getsemani znači preša ili tijesak ulja - maslina. Getsemani je položen u podnožju Maslinske gore, pa su se tu po svoj prilici tiještile masline. Isus je bio ona blagoslovljena maslina, koja je pritisnuta prešom boli trebala, da proizvede ulje, ulje, koje osvjetljuje, jača, grije, pomazuje i posvećuje duše. Ove divne i čudesne učinke On proizvodi u dušama, koje u vjeri i ljubavi obavljaju svetu uru.

1) Ulje, što rasvjetljuje, grije i jača

a) Ulje rasvjetljuje. Po Kristu, koji trpi, bol je postala kao neko ulje, koje na čudnovat način prosvjetljuje duše. Stanovito istine ne mogu se razumjeti, ni voljeti osim kroz oči pročišćene suzama. Ispraznost zemaljskih stvari, težina uvreda nanesenih Bogu, dragocjenost nebeskih dobara, ove i druge istine ne može dublje shvatiti nitko, osim onoga, tko znade plakati sa Isusom. Dokaz zato jest unutarinja povijest, posvećenja tolikih duša. Mladi brat Sv. Bernarda protivio se pozivima milosti. Njegov sveti brat dirnu ga u bok i reče mu: "Ovaj će bok biti ranjen, i odatle će unići svijetlo u tvoju dušu." Proročanstvo se ispuni. Nakon nekog vremena je bio ranjen u bok. Milost ga savladala i mladi vitez postaje vjernikom. Isto se dogodilo i sa Sv. Ignacijem, Sv. Alfonzom Liguorijem i mnogim drugim dušama. Bol je za svijet neshvatljiva, a mnogo je neshvatljivija, ako i sam Bog trpi. No, u blizini Spasitelja Patnika taj misterij patnje postaje nama jasan, jer je osvjetljen božanskim svijetlom. Molimo za to svijetlo.

b) Ulje grije i jača.

Nemoć i slabost paraliziraju našu slabu narav i vuku je u ponor truljenja. To je i razlog, da se bogate i imućne osobe lako predaju niskosti grijeha.

Bol je kadra, da potrese i oživi uspavane snage duše. I to je eto razlog zašto siromašni i bolesni - stvaraju zalihe energije za sva pokoljenja. Isus nakon muke u Getsemaniju ustaje osnažen sa uzvišenom riječju na ustima: "Ustanite. Idemo!" Neustrašiv dolazi pred svoje neprijatelje, koji pred njim na zemlju padaju. I duša u Getsemaniju stiže silnu snagu i životnu toplinu, koju će kasnije prosipati svijetom. I zato, kako se varaju oni, koji misle, da je beskorisna mistika ući u Getsemani i u njemu plakati, drhtati i patiti s Isusom. A baš taj misticizam stvorio je heroje apostolata i one prave atlete u borbi protiv duhova tmina. Prostrti po, zemlji poput Isusa, mi stječemo upravo čudesnu snagu, kojom možemo odoliti najžešćim neprijateljima.

Neka nam Srce Isusovo podijeli tu dragocjenu i toliko potrebnu milost, a neka nam je udijeli osobito u časovima velike duhovne slabosti.

2. Ulje, što miriše i razblažuje

a) Ulje miriše. Po riječima Apostola, mi treba da budemo "Kristov ugodan miris". (2.Kor. 2,15). No, nemojmo misliti, da ćemo moći širiti taj sveti miris, ako naše srce ne bude satrvano prešom bola, kako je to bilo Isusovo Srce. Takav nebeski miris širile su svijetom Agneza, Cecilija, Lucija, Agata i ostale tisuće rajskog cvijeća, koje je napunilo zemlju mirisom mučeništva. I kao što je mučeništvo krvi imalo toliku moć, isto takovu moć ima i mučeništvo srca. Svjetskim parfemima i mirisima, koji su simptom pokvarenosti i put do te pokvarenosti, potrebno je danas više nego ikada suprotstavljati miomiris Kristov, miris mučeništva. Divan je prizor kako već nevini dječaci i bezazlene djevojčice, što velikodušno trpe za Isusa i s Isusom znadu oko sebe širiti ovaj nebeski miris. Kolike je duše privukao k Kristu ovaj miris. "Za mirisom Tvojih pomasti trčasm!" (Pj. 43) Apostolat Getsemanija je najplodonosniji apostolat. Što više nijedan drugi apostolat ne može biti plodonosan ako nije potpomognut od ovoga. I kao što toliki nesretnici propadaju radi mirisa što ih udišu iz vrtova svijeta, tako se s druge strane toliki spašavaju udišući čiste mirise u Getsemaniju.

b) Ulje razblažuje. Moglo bi nam izgledati čudnovato, da duševne rane i ožiljke može da izliječi i zacijeli najdublja bol i to baš ona bol, s kojom se susrećemo u Getsemaniju. Svijet neće nikada razumjeti ove tajne! A ipak rane božanske ljubavi liječe rane svjetovne ljubavi. Jer, dok svjetovne rane - profano ljubavi- kvare i truju dušu, dotle, rane božanske ljubavi tu dušu pročišćuju, raskužuju i vraćaju joj njenu anđeosku ljepotu. Radi toga je Spasitelj patnik onaj milosrdni Samaritanac, što se sagiba nad siromašnim čovjekom koji leži na zemlji i ulijeva mu u otvorene rane ulje i vino svoje Presvete krvi i povraća mu na čudesan način savršeno zdravlje. I duše, koliko više budu s Njime sjedinjene i što većma budu znale utisnuti u sebe tajne njegove smrtno tjeskobe, njegovih neizrecivih patnja tim bolje će moći liječiti tuđe rane. Čudesa ljubavi moći će stvarati onaj, tko sa Isusom znade plakati u Getsemaniju, dočim onaj koji nije okusio onih strašnih trzaja srca, kako ćemo moći utješiti tolike duše, koji podnose nečuvane patnje? Budemo li razmišljali o tajnama Getsemanija? shvatiti ćemo, da je Isus u predilju svoje ljubavi uistinu podnašao u svome srcu muke i patnje svih srdaca. I zato naučimo se, da u svakom srcu, koje trpi i uzdiše, gledamo Božanskog Patnika, i kadgod tješimo ožalošćenu dušu isto je, kao da tješimo i samoga Isusa u toj duši. Onaj, koji dublje razmišlja o tajnama u Getsemaniju, taj će osjećati sućut, nježnost i potrebu, da utješi svakoga, koji trpi.

3. Ulje što posvećuje.

Konačno kraljevsko i svećeničko pomazanje treba da se dovrši svetim uljem iz Getsemanija. Ave, Sanctum Oleum!- Zdravo sveto, ulje! Sam Isus bio je posvećen za kralja i vječnog

svećenika pomazanjem svoje žrtve. Njegovo srce bilo je žrtvenik, na kojemu je On dovršio svoju unutrašnju žrtvu prije nego što ju je dovršio izvana na oltaru križa. Budući da je On na križu svojom krvlju otkupio čitav svijet i posvetio ga kao dar neizrecive zahvalnosti svome Nebeskom Ocu, time je upravo On postao kraljem svijeta, kraljem slave. Slično kada On na oltaru svoga srca dovršava svoju unutarnju žrtvu. On time postaje pravi kralj ljubavi, pravi kralj ljubavi, jer je pravi svećenik. Što više u nekom stanovitom smislu žrtva u Getsemaniju tumači narav žrtve na Kalvariji i pokazuje, da ono, što se zbilo na Kalvariji, ima već svoje duboke korijenje u Njegovom samom srcu. To je žrtva ljubavi, i dosljedno ta mu žrtva polaže na Njegovo čelo kraljevsku i svećeničku krunu pravoga kralja ljubavi i slave. Ti kralju slave, Kriste!

Mazanjem svetim uljem iz Getsemanija duše se krasi svećeničkom i kraljevskom krunom. One time stječu vlast nad ljudskim srcima i pravo da ih prikazuju na čast Gospodinu. To je ono pravo kraljevsko dostojanstvo, pred kojim tamne sve zemaljske kraljevske vlasti, pravo kraljevsko dostojanstvo, na kojemu se obistinjuje proroštvo: "Vladat ćemo nad zemljom." (Ap 5,10) Da, vladati će s Isusom i za Isusa! Ne za vlastitu korist, kao što to čine kraljevi ovoga svijeta, već jedino da prinose duše na slavu i čast Gospodinu! Moj Bože, koliko se obilje ideala otvara pred dušom, koja sa Isusom ulazi u Getsemani! Kako se ovdje dolazi do pravog i kraljevskog i svećeničkog pomazanja! O kad bi tisuće i tisuće duša mogle razumjeti ovu tajnu na slavu Božju i na spas svijeta!

4. GETSEMANI I MARIJA

"I dođu u zaselak, koji? se zove Getsemani" (Mk.14, 32)

Getsemani je po nekoj staroj predaji bio Marijino vlasništvo. Tu se nalazio grob njezinih roditelja. Ovu povijesnu okolnost treba uzeti u obzir. Ona nam govori, kako je mučeništvo srca došlo kod Marije do najvećeg stupnja. Zato se sveta ura ne može dostojno obavljati, a da se ona ne poveže s našom blagoslovljenom Majkom.

1. Marija ima u najodličnijem obliku sve one uvjete, koji se traže za unutarnje mučeništvo u Getsemaniju

a) Prvi je uvjet njezina bezgrješna čistoća.

Da uzmognemo prodrijeti u najuzvišenije svetište - u srce Spasitelja Patnika - traži se najveća čistoća: srca. Na ovo svetište mogu se primijeniti riječi; "I neće ući u njega ništa nečisto" (Apok. 21, 27). Čistoća duše čini tu istu dušu tako čistom i sjajnom, da je duša kadra razmišljati o tajnama ljubavi i o patnjama svoga Boga. Tu se obistinjuju riječi Kristove; "Blaženi, koji su čista srca, jer će oni Boga vidjeti" (Mt. 5,8). Ako je čistoća srca potrebna, da možemo gledati Boga u Njegovoj slavi, ne manje je potrebna, da ga možemo gledati bez sablazni u njegovim patnjama. Marija je sama čistoća, pa dosljedno, Ona je najsjajnije ogledalo svih osjećaja Srca Isusova. Još i više, čistoća čini, da duša na neki način izađe iz same sebe, da se liši svakog egoizma, kako bi mogla živjeti samo za onoga, koga ljubi. Zato čistoća nužno dovodi do ljubavi kao što se čistim naziva nešto, što u sebi ne sadrži nekog drugog elementa, već je samo takovo, kakovo treba da bude (čista voda, čisto vino), tako i čista duša nema u sebi drugog tvarnog elementa - ona je samo duh, čisti duh, pa zato i posjeduje sve vlastitosti duha, po kojima se instinktivno uzdiže k svome središtu, k svome Bogu, koji je silnim načinom privlači k sebi. Na taj je način i duša Marijina po samoj svojoj čistoći bila privučena k Presv. Srcu Isusovu, k Bogu Njezine duše, da onda tako živi njegovim životom ljubavi i bola. Da uzmognemo prodrijeti u Srce Isusa Patnika, žarko molimo našu nebesku Majku, da Ona očisti naša Srca pa da budu slična Njezinom srcu.

b) Drugi je uvjet bio živo svijetlo njezine vjere

po kojemu je Ona duboko poznavala Srce Isusovo, koje je gorjelo žarkom ljubavi prema nebeskom Ocu i prema ljudima. Ona je mjerila svu bol toga Srca, kada ga je gledala, kako je ono na neki način napušteno od samoga Oca, i kada je gledala neraspoloženje ljudi prema tom Srcu. Što više Marija je svijetlom svoje žive vjere prodirala u najuzvišeniju tajnu Božanstva Isusova. Zato je ona shvaćala sve one strašne pogrde, koje će se nanositi tomu Srcu, a shvaćala je i žestinu muke, koja će nastati u Božanskom Srcu radi tih pogrda. Nadalje, Marija je duboko poznavala savršenost Isusove čovječje naravi i svu njezinu vrijednost. Zato je ona podnosila teške patnje i boli, kada je vidjela, kako se najsvetija čovječja narav podvrgava najtežim poniženjima i okrutnim mukama. Marijino savršeno znanje bilo je novi izvor patnja, s kojim je ona mogla unići u Svetište ljubavi i boli tako, kao nijedno drugo stvorenje. Molimo Mariju za jednu samo zraku tog Njezinog svijetla, da bismo i mi mogli osjetiti neizrecive muke Srca Isusova.

c) Treći uvjet bio je velika savršenost i nježnost Marijine duše.

Čim je neko srce savršenije i nježnije, to je većma osjetljivije za bol. Iza Isusa, nijedna druga duša nije bila nježnija, koliko duša Marijina. I radi toga nijedna druga duša nije mogla bolje i punije osjećati bol i muku Isusovu kao što je to osjećala Marijina duša. I zato s kolikom pobožnošću moramo moliti "Vrelo milja slatka Mati, bol mi gorku osjećati, daj da s Tobom procvilim".

d) Četvrti je uvjet bio sjedinjenje Marijine duše sa Isusovom dušom.

Već i sama prirodna ljubav čini, da majka ponekad u svojoj nutrini osjeća, boli svoga djeteta, pa čak i one fizičke boli. Mnogo većma djeluje Marijina ljubav. Ta Ona je bila povezana sa svojim Božanskim Sinom - Njegovom voljom - u divnim djelima, koje je izvršio, odnosno Ona je s Njime bila povezana u djelu otkupljenja, u žrtvi kojom je On otkupio svijet i kojom je dao najveću počast Bogu. Žrtva je bila ona božanska veza, koja je spajala Srce Isusovo sa Srcem Marijinim. Zato se slobodno može reći, da je Marija svojim patnjama sudjelovala i učestvovala i po jačini i po učinku na Isusovim patnjama. To su doista bile patnje i svećeničke i božanske. Iz ovoga možemo zaključiti, da je Getsemanski vrt bio doista Marijin vrt. I kao što nas je u vrtu raskoši prva, Eva upropastila, tako je u vrtu patnja nova Eva izvršila djelo našega spasenja. Radi toga mi moramo moliti Mariju da nam dopusti, da uđemo u ovaj vrt, u taj njezin dragocjeni posjed. Nemoguće je obavljati svetu uru, a da se sa velikim pouzdanjem ne utječemo nebeskoj Majci.

2) Da uzmognemo tješiti Isusa u Getsemaniju moramo pozvati Mariju u pomoć

a) Isus je u Getsemaniju sigurno mislio na Mariju, ne samo zato, jer je mjesto, na kojemu se nalazio, bilo vlasništvo Marijino, već i radi toga, što je Marija bila prvi i najdivniji plod Njegove muke, i baš radi toga, on ju je pridružio, svojoj žrtvi. Na svadbi u Kani, On joj je rekao, da još nije došao Njegov čas i naime čas, kada je trebalo, da se žrtvuje za spas svijeta i čas, kad će je On pozvati, da s Njime sudjeluje kod tolike tajne. Ulazeći u Getsemani On govori: "Žalosna je duša moja sve do smrti," Ove riječi, čini se, da se mogu usporediti s onima, koje je nekoliko minuta prije toga izrekao u svojem posljednjem govoru, kad je rekao: "Žena, kada rađa ima žalost" Zar nije Isus, kada u ovom času govori o majci, mislio na svoju majku? Zato i ovdje u Getsemaniju, kada objavljuje tajnu svojih patnja, možemo vjerovati, da je pred očima, imao svoju Presvetu majku. To je doista bio Njegov čas. I stoga, obratimo li se k Mariji u ovoj svetoj uri, i uprijemo li svoje poglede u Nju, zar ne, da će nam tada biti lako prodrijeti u Srce Isusovo, s Njime, suosjećati i živjeti Njegovim životom ljubavi i boli?

b) Isus nalazi u Srcu Marijinu najdostojnije svetište, da u njemu izvrši svoje božanske tajne. Punim pravom Srce Marijino može nazvati Edenom, vrtom raskoši za Srce Isusovo. Ako je već Getsemani bilo omiljelo mjesto Isusovo, jer je to bio posjed Njegove Presv. Majke,

mnogo je većma samo Srce Marijino bilo svetište, u koje je On položio i pohranio najintimnije tajne svoga Srca, tajne ljubavi boli. Samo Srce Marijino bilo je kadro da proдре u te tajne, da ih časti, da im se klanja i da ih čuva s najvećim poštovanjem. O njoj govori Evanđelje: "A Marija je pamtila sve ove događaje i razmišljala o njima." Djevičansko Srce Marijino bilo je sveta posuda tajna Isusovih. Zato, hoćemo li da razumijemo, te tajne, potrebno je, da se zagledamo u tu posudu u Srce naše blagoslovljeno Majke. Ono će nam Srce pomoći, da shvatimo uzrok unutarnjih patnja Isusovih, to će nam Srce pokazati način, kako da suosjećujemo sa Isusom, kako da Ga utješimo i Srce Marijino pomoći će nam svojim svijetlom i svojom ljubavlju, da i naša siromašna srca postanu svetohranište Isusovih tajna. Koliko puta Isus traži Srca u koja bi mogao položiti svoje uzvišene tajne! Koliko puta progovara iz tabernakula riječi, koje je rekao svojim učenicima u Getsemaniju: "Ostanite ovdje i bdijte sa mnom!" On čeka na srca, koja će ga razumjeti. Ima mnogo ljudskih srdaca, koja hoće, da pošto po to saznaju neku tajnu bijednog ljudskog srca, a kako malo ima srdaca, koja bi nastojala da prođu u tajne Presv. Srca! Molimo stoga Mariju za ovu posebnu milost, da učini naša srca po svome srcu, pa da i našim srcima Isus uzmogne povjeriti svoje ugušene tajne!

5. ŽALOST ISUSOVA

"Poče se žalostiti i plašiti" (Mt. 26, 37)

1) Lik Isusov.

U tamnoj noći, pri mjesječevom svijetlu, Isus ulazi u Getsemani sa svojim odabranim učenicima Petrom, Jakovom i Ivanom. Najednom Njegovo se lice uznemiri i pokrije smrtnim bljedilom. Njegov je pogled smrtni. Dršće po čitavom tijelu. Čini se, kao da mu snaga malakšava. I to je prvi puta, da ga njegovi učenici gledaju u takovom stanju. Dosada On je bio uvijek vedar i miran. Nastupao je sa autoritetom kao gospodar neba i zemlje, ljudi i stvari, duhova i materije. A sada se čini kao da je izgubio gospodstvo. On je uznemiren, smeten, zbunjen. Učenici su upravo zaprepašteni. Moj Bože, duboke li tajne! Isus je uzeo obličje, izgled čovjeka grješnika. Adam u raju zemaljskom, nakon što je sagriješio, postaje smeten i uznemiren. Htio bi pobjeći od svijetla, boji se susreta sa Gospodinom. Grješna duša izgleda zbunjena, kad razmisli što je učinila! Povučena u sebe nužno mora zavapiti; "Što sam to učinila?" I ako ona ne osjeti ovakvu strašnu zbrku ovdje na zemlji, osjetit će je jednoga dana pred sudom Božjim.

O moj Isuse! Ničice padam pred Tobom i klanjam Ti se ovog časa. Zahvaljujem Ti na Tvojim ožalošćenosti, koju si osjetio radi mojih grijeha. Čuj moje vapaje! Ja sam onaj, koji sam sagriješio, ja sam nepravdu činio nedaj da se na meni iskali Tvoj gnjev. Tebi sam jedinome sagriješio i pred Tobom zlo učinio, smiluj mi se, o Bože! Isus je htio primjećuje Sv. Ivan Zlatousti, da u Getsemaniju ima izgled žrtve, dok na Kalvariji hoće da pokaže svoj svećenički lik. Žrtva se boji žrtvovanja; ona mora da iskusi jezu pred smrću. Eto to je razlog, zašto Isus dršće, zašto je tako satrven. O žrtvo sveta, eto kamo Te je dovela ljubav! Ti dršćeš za mene, Ti si satrven radi mene! Srce mi puca od bola, kada promatram, kako izgleda Onaj, koji je radost anđela. Ja mislim, da svaki puta, kada sam sagriješio, učinio sam, da moj Isus ponovo zadrhta. U tabernakulu samom On bi i opet uzeo takovo obličje, kad bi mu to njegovo blaženo stanje dopuštalo. "Moj Bože, reći ću sa Sv. Augustinom, daj mi da spoznam, koliko Te moram ljubiti i hvaliti, da vidim, spoznam i priznam Tvoje milosrđe nada mnom. Daj da Te ljubim nada sve, jer si Ti prije mene ljubio."

2. Riječi Isusove:

"Žalosna je duša moja sve do smrti!" Nikada Isus nije tako govorio. Kadgod bi spominjao svoju muku, uvijek je to činio tako obazrivo, kao da se bojao o tome govoriti. Što više, On je o tome govorio u nekom veličanstvenom zanosu. Govorio je, da mora biti kršten na neki osobit način i čeznuo je da se to izvrši. "Trebalo mi se krstiti krštenjem i kolika mi je muka, dok se ne svrši". (Lk. 12, 50) Svoje raspinjanje na križ nazivao je uzvišenjem na prijestolje ljubavi; "A ja, kada budem podignut od zemlje, sve ću k sebi privući." (Iv.12, 32). Njegova goruća ljubav izmijenila je imena stvari. Ovdje - u Getsemaniju, On priznaje, da je Njegova žalost doista smrtna žalost, kadra, da mu zada smrt. On to govori bez svakog, protjerivanja, pa zato mi moramo vjerovati. I ako naš siromašni um ne može da shvati tajnu ove žalosti, mi se klanjajmo pred tom žalosti, jer je ona žalost samoga Boga.

Pa da uzmognemo stvoriti, barem neki pojam o toj žalosti, koja je bila najveća u životu Isusovom, kako kaže sv. Toma, maramo promotriti predmet, osobu i unutarnji uzrok, koji su je proizveli.

a) Predmet je uistinu beskrajn, jer obuhvaća čitav svijet i Boga i ljude. Boga, čija je čast bila grijehom povrijeđena na najstrašnji način. I što je dublje bilo spoznanje svojstava Božjih u duši Isusovoj, posebno spoznaja Njegove beskrajne ljubavi, to veća je bila patnja, koju je On osjećao pred ovom tajnom zloće - s druge strane, svi su ljudi bili predmet njegove žalosti. On, koji će odgovoriti milosti Njegovog otkupljenja, s Njima će se sjediniti kao udovi sa najsvetijom glavom, a boli, patnje, gorčine i žalosti ovih izabranih udova imale su odjeka u njegovom Presv. Srcu i uzrokovale mu beskrajnu bol. Druga pak vrsta ljudi prezreti će i pogaziti Njegovu krv i time ogorčiti Njegovo tako dobro Srce. Stoga se može slobodno reći, da je čitav svijet tištio i mučio Presv. Srce, koje da nije imalo neograničene jakosti, ne bi bilo moglo izdržati do zadnjega časa!

b) Osoba Isusova beskrajno je trpjela. Njegovo je srce bilo prepuno osjećaja. Duša Njegova najplemenitija, najnježnija, mekana bila je bogata svim darovima, koje može imati jedno stvorenje. I ako je spoj čovječje i božanske naravi u Isusu Kristu uzdizao do najvećeg savršenstva svaki, pa i najmanji kucaj toga srca, svaki drhtaj te najsvetije duše, On je htio da to srce pri žrtvovanju i beskrajno, trpi, htio je, da ono zaroni u more gorčine, kakovu nijedan čovjek ne bi mogao nikada iskusiti. Zato se na Njega mogu primijeniti riječi Psalmiste: Duša je moja puna jada. (Ps. 87, 7) Vode dođoše sve, do duše moje. Tonem u morske dubine i oluja me potaplja." (Ps. 68, 2)

c) Unutarnji razlog trpljenja Isusova bila je Njegova beskrajna ljubav prema Bogu i prema ljudima: Krvnici, koji su mučili tijelo Isusovo, ma koliko oni bili okrutni i bjesomučni, poticani od sotone, bili su ograničeni u mučenju, dok naprotiv krvnik Srca Isusova mogao ga je neograničeno mučiti, jer je taj krvnik bila njegova sama neizmerna, ljubav. O moj Isuse! Kliče Sv. Bernardo, kad si svijet uređivao, Ti si svaku stvar postavio u mjeri, cijeni i broju, ali, kada se radi o ljubavi, nisi više htio znati za računicu nego si me Ti ljubio bez mjere, bez broja i bez cijene. Išao si do beskrajnosti i kada se radilo o trpljenju tako, da bol bude srazmjerna sa ljubavlju. Beskrajna ljubav, beskrajna bol! Je li sada moguće, da postoji duša, koja bi pred ovim prizorom ostala ravnodušna? Da li je moguće, da će ta duša mjeriti ono, što je dužna dati Bogu? Čujmo što kaže Apostol. "Ako tko ne ljubi Gospodina Isusa Krista, neka bude proklet!" (1. Kor. 16, 22.)

6. ZAŠTO ISUS TRPI U SVOMU SRCU.

"Žalosna je moja duša." (Mt. 26, 38)

Hoćemo li da dublje prodremo u veliki misterij Getsemanija, zamolilo našu Presvetu Majku za svjetlo, da shvatimo, zašto je Isus htio trpjeti tako strašno u svome srcu. U srcu možemo promatrati izvor čitavog nutarnjeg života čovjeka, njegov osjećajni i duševni život. I vidjet

ćemo kako je Isus htio da donese lijek onamo, gdje je izvor svih zala; htio je da dade božansku pomoć, ondje, gdje je sijelo i najvećih boli.

1) Isus trpi u srcu zato, da zadovolji za najteže grijehe.

On je rekao: "Iz srca izlaze sve misli, ubistva, preljubi, bludnosti, krađa lažna svjedočanstva, psovke." (Mt. 15, 19) Ljudsko je srce otrovni izvor svakog bezakonja. Zato je to i bio razlog, što je Isus htio, da Njegovo presveto i prečisto srce podnese najokrutnije muku. Kada se On ukazao Sv. Margareti, pokazao joj je svoje srce, nad kojim se dizao križ. Pokazao joj je svoje srce sa križem ne samo da naglasi, kako su na tom križu bili razapeti njegovi presveti udovi, a, sve to, radi ljubavi, već da i izrazi, kako je on doista i u svome srcu toliko patio. Površno ljudsko oko zaustavlja se na vanjštini i premnogi, pošteno počinjaju izvanjskih prekršaja, misle, da ih se već samo zato treba smatrati poštenima. Ali oko Božjeg koje istražuje dubine srca, otkriva u njemu najstrašnije grijehe. Zato je Isus toliko puta prokazao licemjerstvo pobijeljenih grobova, čija je nutrina puna smrada i truleži. Pred srcem Isusa Patnika, mi treba da uđemo u nutrinu svoga srca. Možda tu naše srce izvana nalikuje svetohraništu, a iznutra sadrži najstrašnije ogavnosti. O, moj Bože, kad prekoračim zid srca svoga, naći ću možda u njemu toliko nedostojnih misli, koje mi se dopadaju, toliko nepravednih nacрта, nečasnih odluka, zlih želja u odnosu spram samog sebe i u odnosu na moga bližnjega. Brdo grijeha, koje sam shvaćao na laku ruku. Tu je eto razlog strašnim patnjama Tvoga Presvetog Srca. Tvoja mašta pritisnuta je teškim utvarama, da bi mogla zadovoljiti za grijehe moje mašte. Okrutno trnje ranjava Tvoje srce, da zadovolji za sve neuredne težnje moga srca; gorući plamen pali Tvoje srce, da zadovolji za neuredni žar moga srca. Pa zar je onda još moguće, da i dalje počinjam zločine, koji će raniti Tvoje blago srce? Molimo Isusa da nam otkrije unutarnje patnje svoga Presv. srca, jer one su jedine kadre, da očiste naša srca. Molimo ga, da ogradi naše srce svetim trnjem svoga srca, kako ne bi iz njega nestali sveti i čisti osjećaji. I ako smo se u prošlosti tužili na stanovite udarce, koji su bili naše srce, odsada se ne ćemo tužiti na to, već ćemo te udarce primati sa zahvalnošću kao sigurne i dragocjene znakove ljubavi Božje, koja hoće da nas brani i čuva od gore zaraze.

2) Isus trpi u svome srcu zato, da nas utješi u našim težim patnjama.

Najveće se trpljenje ne sastoji u tome, kada patimo tjelesno, već kada patimo u duši, u srcu. Da se Isus ograničio samo na to, da trpi na svome tijelu, ne bi nam bio prednjačio u onome, što je najteže na putu do kreposti. Naprotiv, u bilo kojoj vrsti patnje ili mučeništva, uvijek moramo reći: On je još više trpio.

Teške patnje, što ih podnose osjetljive duše radi nehaja i nezahvalnosti sa strane najdražih osoba, okrutne gorčine, kada vidimo, da nas ne shvaćaju oni, koji bi nas morali shvatiti i utješiti, očajna samoća u časovima težih udaraca, teške borbe u našoj nutrini, da ostanemo vjerni svojim dužnostima i zakletvama, koje smo položili pred oltarom, strah pred zlom, koje nam prijete, a napose strah pred smrću, bojazan za vremenitu i vječnu sudbinu dragih nam osoba, duševna potištenost radi propadanja ideala, za kojima smo dugo vremena čeznuli, muke srca radi nepravda i zle volje našega bližnjega, nezaslužena ponižavanja, prigovori iz zavisti i ljubomore onih, koji bi nam morali pomoći i podupirati nas, tama i mrak u duši, nemiri; tjeskobe, patnje, mučenja i zabrinutost radi tajnovite šutnje Boga našega, ovakve i još druge kudikamo teže muke, o kojima ćemo razmišljati u narednim razmatranjima, prošao je Isus u najvećem stupnju. Duše, koje trpe, mogu naći u bilo kojoj od svih ovih patnja, savršeno podudaranje u srcu Kristovu. Zato i s pravom možemo reći da je ovo Božansko srce prava citra, koja odgovara na svaki titraj ljudskoga srca samo da ga utješi. On je postao žalostan, da nas razveseli i utješi. Potpuno se obistinilo proroštvo: "Slabosti naše on je uzeo i boli naše podnosio." (Izaija 52, 4).

3) Isus je patio u svomu srcu zato, da pretvori u vrijednost naše najveće patnje.

Isus je čudesnim dodiranjem svoga križa valorizirao naše patnje i pobožanstvenio ih. On ih je tajno posvetio. Dosljedno, unutarnje patnje, baš radi toga, što su one najveće i zaslužuju da budu posvećene većma nego druge patnje. To je i razlog radi kojega On hoće, da ih u potpunosti prihvatimo. I kao što se svaki bolesnički krevet putem križa može pretvoriti u žrtvenik, to se još više može pretvoriti i ono srce, koje trpi. Mnogo je lakše uočiti onu izvanjsku i apostolsku snagu, nego li onu unutrašnju, mnogo lakše dolazi do cijene krvno mučeništvo nego li mučeništvo srca. Unutarnje patnje baš radi toga što su unutarnje i sakrivene, često nemaju one uzvišene privlačivosti kao što ih imaju oni izvanjski i vidljivi križevi kod plemenitih duša, stoga je bilo nužno, da ih Isus prigrlji u svoj njihovoj jačini zato, da ih duše uzmognu cijeliti i upoznati njihovo čudotvorno djelovanje. Onaj koji je prikovan na krevet, često prima sa strane ljudi svetačku aureolu mučenika, ali nije tako kod onoga, koji u duši trpi. Tu često dolazi do teške varke, upravo fatalne varke. Sanjamo o tome, da smo mučenici, a propuštamo najveće i najljepše prigode, da to postanemo.

Spasitelj Patnik u Getsemaniju daje nam pouku kako ćemo na tajnovit način, koji je samo Gospodinu poznat, doći do stanja žrtve na najsavršeniji način. Šuteći na uvrede, na prezire, na nepravde, trpeći najstrašnije u duši, boreći se da vjerno vršimo Božju volju, postati ćemo time žrtve za naš vlastiti spas i za spas našega bližnjega. Isus nas poučava, da je krv srca sjeme božanskog života ne manje od onog sjemena mučenika sa svim njihovim patnjama: Krv mučenika sjeme je kršćanstva.

Eto tako ljubav Isusova preobrazuje Getsemani u vježbaonicu heroja. I kao što žrtva na križu, koja se kroz vjekove obnavlja na našim oltarima ide za tim da formira duše, tako i žrtva Getsemanija, koja se mistično obnavlja pred tabernakulom ide za tim, da formira duše, koje je nastavlja u najčudnovatiji način. Žrtva na križu ide zatim da formira žrtve krvi, a žrtva u Getsemaniju da formira žrtvu srca. Zahvalimo se Srcu Isusovu na ovoj uzvišenoj pouci o ljubavi i molimo, Ga za milost, da se taj nauk duboko utisne u naše duše. Svaki nam dan, daje prigodu, da se u tome vježbamo. Više puta kroz dan možemo na unutarnjem oltaru našega srca vršiti ovu žrtvu na veću čast Božju i na spas svoga bližnjega.

7. KAKO JE ISUS MOGAO TRPJETI U: SVOM SRCU

"Žalosna je duša moja"(Mt. 26,38).

Molimo za rasvjetljenje Našu nebesku Hajku, kako bismo mogli što dublje prodrijeti u svetište Srca Isusova, i tu otkriti na koji je način On mogao trpjeti. To je najveća tajna ljubavi.

1) Patnje srca Isusova čudo su ljubavi

Sigurno je, da je duša Isusova bila blažena od prvoga časa njena stvaranja u prečistom krilu Marijinom. Zaneseno u blaženo gledanje uživala je veselje, do kojega može doći stvoreni duh. Posve naravno ova se nebeska radost imala razliti također i po nižem dijelu same duše i saopćiti se njenim moćima. Na taj je način Srce Isusovo imalo biti blaženo od prvog trenutka svoga začeća u krilu Djevice Majke. Ali ono je već od tog prvog časa otklonilo ovu radost višeg dijela duše kada ne bi najmanji njezin dio ušao u niži dio duše i u njezine osjetilne moći. I od toga časa On je zauzeo stanje žrtve, od toga je časa započelo Njegovo mučeništvo Srca. U "Nasljeduj Krista" čitamo, da je čitav život Isusov bio križ i mučeništvo. A sveti Bernardo veli: "Okreni i obrni život Isusov, ne ćeš ga naći ako ne u križu. Otkako je postao čovjekom, uvijek je bio u mucu". - Ali u danima svoga vremenitog života dopustio je, da Njegova duša uživa ono duhovno veselje, kojega uživaju i svete duše, kada vrše volju Božju, kada nad sobom makar i sakriveno osjete osmijeh Božji. Radi toga i govori Evandjelje da se počeo žalostiti. Iz rečenoga slijedi, da prije nije bio žalostan. No od časa, kada je započeo svoju

unutarnju muku, svojevoljno se odrekao svakog veselja i svake radosti kao čovjek i premda je njegova duša bila u najvećem stupnju blaženstva, kao čovjek bio je istovremeno u najvećem stupnju žalosti. Bol Srca Isusova bila je dakle čista bol bez ikakve utjehe. Uživanje i radost, koja se u Njemu nalazila nimalo nije sprječavala njegovu muku niti ju je na bilo koji način ublaživala. Isus je upravo na čudesan način trpio. To je zapravo najveće čudo Njegove ljubavi! Ovo si možemo predstaviti tako, ako pomislimo na neko vrlo visoko brdo, čiji se vrhunac uvijek kupa u zrakama sunca, dok s druge strane na njegovom podnožju bjesne strašne oluje. Tako je bilo i sa dušom Isusovom. Ona se u jednom svome dijelu kupala u svijetlu i blaženoj ljubavi, a s druge strane, da bi na sebe mogla uzeti sve naše patnje, bile su je najcrnje oluje bez ijedne zrake sunca i radosti. Poklonimo se ovom neopisivom čudu ljubavi!

2) Čudo, koje je u protivnosti s onim, što se često dešava kod njegovih prijatelja

Često se puta pojavljuje ovo čudo ljubavi, ako se promisli, da je Isus kod svojih prijatelja učinio čestoputa protivno čudo. On je naime pripustio, da njegovi prijatelji podnose i najžešće patnje radi Njega, ali njihove duše obasuo je tolikim veseljem, koje se proteglo i na njihova tjelesa tako, da su postali gotovo neosjetljivi za boli i za najteže patnje. Srce je Isusovo toliko plemenito i nježno, te ne može podnijeti, da Njegovi prijatelji moraju toliko trpjeti, osobito ako se radi o nevinim muškarcima i čistim djevicama. Čitamo u "Djelima mučenika", da je Isus često učinio, kako su oni postali neosjetljivi i za najteže muke tako, da su se upravo šalili sa vatrom i sa drugim instrumentima, kojima su ih mučili. Koliko se puta u povijesti svetaca opetovala Izreka Apostola; "Jer kao što obiluju patnje Kristove u nama, tako i po Kristu obiluje utjeha naša". (II. Kor. 1, 4) A ovo u tolikoj mjeri, da su se neki upravo tužili, što im nije dao da ispiju do dna kalež Njegove muke. Prema sebi Isus je bio neumoljiv. Učinio je čudo, da može trpjeti bez utjehe i veselja. I kada nas On poziva, da budemo uz Njega u njegovim patnjama kao što je pozvao i svoje apostole; "Ostanite ovdje i bdijte sa mnom" sigurno je, da to nije učinio zato, što bi Njegove patnje bile manje, nego zato što hoće, da pokaže svojim prijateljima na nepresušive izvore nebeske utjehe.

Tko može da ostane neosjetljiv za ovo čudo tolike ljubavi? O, moj Bože, samo đavolska varka htjela bi da budemo neosjetljivi. I zato plačući priznajem, da se mnogo puta baš ova đavolska varka uvuče u mnoga srca. Neka ona nikada ne uđe u moje srce! Učini, da tvoja najsvetija ljubav trijumfira i da ona posvema zavlada, mojim bićem.

3) Čudo, nad kojim se svijet sablažnjava.

Muke u Getsemaniju bile su, a još su i sada, sablazan za mnoge duše. Isus je to i prorekao. " Svi ćete se vi sablazniti nada mnom." (Mk 14, 27) Dalje "Blažen onaj, koji se ne sablazni nada mnom" (Mt. 11, 6) Mnogi, kad su vidjeli, da Isus trpi i da je uznemiren, izveli su dokaz, kojim su nijekali njegovo Božanstvo. Kolika je to bila muka za Srce Isusovo, kada je vidjelo, da će Njegova ljubav biti povod sa sablazan. I zato On se ne kaje, što nas je toliko ljubio i ne odustaje od svoga plana svoje neizrecive ljubavi. Što više, On se i kroz vjekove takovim pokazuje u sakramentu ljubavi i ne ustručava se pokazati bijednim i žalosnim, i ako sada nijedan oblak žalosti ne može dotaći Njegovu preblazenu dušu.

Tumač ove najveće tajne nalazi se u Njegovom samom Srcu. Ljubav, ako je prava ljubav, ide do skrajnosti. A što može biti veće od ljubavi samoga Boga? Mogli bismo se čuditi, kad takve ljubavi ne bi bilo! Ma koliko se činila nevjerojatnom ljubav Isusova, ona toliko više postaje vjerojatna, kad je upoznamo kao ljubav samoga Boga! I radi toga razloga, radi kojega se stari i moderni krivovjerci sablažnjuju i niječu Božanstvo Kristovo, mi s istog razloga padnimo na koljena i klanjajmo Mu se kao Bogu, jer slično čudo ljubavi ne može izvesti drugi, već samo onaj, koji je uistinu pravi Bog. I stoga svaki puta, kada ulazimo u Getsemani, da obavimo svetu uru, uskliknimo u duhu naše vjere: "I mi smo upoznali i vjerovali ljubavi, koju Bog ima

prema, nama." (1 Iv... 4, 6).. Da.. Isuse! Mi ćemo uvijek vjerovati Tvojim ljubavi! Mi znamo, da je Tvoja ljubav zbunila i sam razum anđela. Pa stoga, mi smo sretni, što možemo priznati pred nebom i zemljom svoju nepokolebivu vjeru u Tvoju ljubav! Vjerujemo Tvojim ljubavi, koja Te je potakla, da trpiš za nas, da se žalostiš radi nas, da plačeš s nama i za nas, da tražiš, utjehe od siromašnih, stvorova, makar si Bog slave i veselja. Ma koliko se pronalasci Tvoje ljubavi činili nevjerojatnima, mi ćemo tim više vjerovati, jer su oni pronalasci beskrajne ljubavi, ljubavi jednoga Boga. "I mi povjerasmo ljubavi!" O, kada bi naša bezuvjetna vjera mogla, da Ti nadoknadi za neizrecivu bol, koju ti Ti zadaju oni nesretnici što neće da shvate Tvoju ljubav! Kad bi se i ti nesretnici htjeli pridružiti k nama i glasom vjere mogli uskliknuti: "I mi smo povjerovali ljubavi!"

8. ISUS PODNOSI SVE PATNJE SVOJIM ODABRANIKAMA.

"Žalosna je moja duša sve do smrti." (Mt. 26, 38.)

Molimo Majku ljubavi, da nas uvede sve dublje u svetište ljubavi i bola - u srce Njezina Isusa Patnika. Tu ćemo otkriti uvijek nove tajanstvene ljepote!

1) Srce Isusovo imalo je pred očima sve patnje svojih odabranih duša.

Nekoliko časaka prije nego što je Isus ušao u Getsemani, na ulasku u ovaj vrt boli, otkrio je svojim dragim duboku tajnu intimnog prijateljstva prema ljudima. Pred Njegovim je očima lebdjela slika loze, koja ne može živjeti ni donijeti ploda, ako je odijeljena od trsa. Govorio je: "Vi morate biti jedno sa mnom, da Vam snagom mogla Duha Svetoga dadem životni sok, pa da tako budete kao i ja." To je najveća tajna, u kojoj On objavljuje unutarnje i duboko sjedinjenje s našim dušama, sjedinjenje, koje je dublje nego što je ono između glave i udova, jer to je sjedinjenje nastalo iz sjedinjenje duše, koja djeluje kroz sve udove, dok je sjedinjenje o kome govori Isus nastalo od Duha Svetoga, kojega u vjerovanju pozdravljamo Gospodinom i davaocem života. I kao što je dobro ili zlo sa jedan ud u isti mah dobro ili zlo za čitavo tijelo osobito za glavu, koja osjeća za sve, tako su radosti i boli svih njegovih dragih ujedno radosti i boli i za samoga Isusa. Isusovoj su duši dakle bili jasno pred očima po ulivenom znanju svi njegovi ljubimci tijekom vjekova sa svim patnjama, koje će pojedini od njih podnijeli, a svaka ta patnja proizvela je udarac žestoke boli u njegovoj presvetoj duši. I ta bol bila je tim veća, ukoliko su te duše, što trpe, bile sjedinjene s Njime u milosti i ljubavi.

Srce se Isusovo uistinu utopilo u moru tih boli "Velika je poput mora bol Tvoja" Sve patnje svakog pojedinog mučenika sve one unutarnje boli svakog srca, svi trzaji njegovih dragih duša sa svim okolnostima, sve je On to osjetio u samomu sebi. Pa ako već i naše siromašno ljudsko srce znade toliko trpjeti radi toga, što naš bližnji trpi, pogotovo ako se radi o osobama, koje su s nama vezane svetim i dragim vezama, koliko je Više trpjelo ono najnježnije srce za svaku našu pojedinu patnju.

I da se točno može izraziti priroda i istinitost njegovih muka za po jedine duše u Presvetom Sakramentu i ako stvarno On tu ne može trpjeti, one nas ipak podsjećaju na one patnje, koje je On podnio upravo za mene i za moju dušu, i ja stvarno mogu razumjeti i uvidjeti da je trpio radi mene. O neizrecive li ljubavi!

2) Sve su naše patnje prošle kroz srce Isusovo

Iz ovoga, što smo dosada rekli, slijedi, da je Isus trpio ne samo za svaku našu pojedinačnu patnju, već ih je on i stvarno okusio prije nego i mi sami. To je istina, o kojoj bismo uvijek mogli razmišljati. Njegovo Presveto Srce učinilo je ono što čini majka, kada kuša, gorki lijek prije nego što će ga pružiti svome djetetu s tom razlikom što je Isus ne samo okusio svaku našu patnju nego je i svaku tu pojedinu uzeo sa svom njezinom gorčinom do zadnje kapi. No

tu moramo uočiti, da ima nekih unutarnjih patnja koje nastaju u nama radi paše pokvarene naravi. Kod Isusa na takovu vrstu patnja ne možemo naići, jer je Njegova narav bila potpuna i najsavršenija. Ima patnja, što ponizuju; te patnje proizlaze od istočnog grijeha. Takvih patnja sigurno ne ćemo naći kod Onoga, koji je novi Adam i koji je na najodličniji način posjedovao sva savršenstva, što ih je Stvoritelj dao prvom Adamu. Zato je kod Isusa bila nemoguća proturječnost, između tijela i duše. Ali On je ipak ovu ponizujuću proturječnost trpio po svojim mističnim udovima. On je prisvojio tolike tjeskobne uzdisaje tolikih izabranih duša, što plaču s Apostolom: "Vidim drugi zakon :- u svojim udovima, koji se opire zakonu uma mojega. Ja nesretni čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtnoga tijela." (Rim. 7, 23.) Koliko li utjehe u svim našim patnjama. U njima vidimo nešto svetoga ne samo kao najuzvišeniju svrhu svetosti i posvećenja, za kojim te patnje idu, već i zato, što su to patnje Isusove, i zato su nada sve svete. I kao što je, kako kaže sv. Toma božanski Sakrament najsvetiji na osobit način jer je ustanovljen ne samo za naše posvećenje, kao drugi sakramenti, već i zato, što u sebi sa drži ono najsvetije, a to je Presveto Tijelo Isusovo, tako i naše patnje nisu svete samo zato, što su uređene za naše posvećenje, već su svete i zato, što su prošle kroz Presveto Srce Isusovo. O, Getsemani! kako duboke tajne ljubavi kriješ u sebi za one duše, koje živom vjerom ulaze u tvoje tamno skrovište!

3) Isus hoće da trpi u svakom od svojih odabranih.

To je posljednji izljev Isusove ljubavi! Kako jo to velika stvar, kada je Isus odlučio da uzme u obzir svaku pojedinu, našu patnju i da je smatra svojom vlastitom moću svoje ljubavi! Vječno mu moramo biti zato zahvalni! On se izjasnio, da je htio, da živi u svakome od svojih ljubimaca tako, da oni tvore jedno novo pokoljenje, koje trpi, a radi kojega je On na sebe uzeo na najsvetiji način čovječju narav sa svrhom da otkupi svijet, a na slavu svoga nebeskog oca. I zato, kako primjećuje sv. Augustin, nije rekao Saulu, koji je progonio kršćane: Zašto progoniš moje vjerne, moje prijatelje, moju braću, već mu je rekao: "Zašto mene progoniš? Ja sam Isus, koga ti progoniš" (Dj. 22, 7) Ovu su istinu duboko osjetili prvi kršćani prvi mučenici, koji su baš radi toga dobivali neizrecivu snagu za borbu, jer su znali, da se ne bore samo za Isusa, nego da se i sam Isus, bori, podnosi i umire u svakome pojedinome od njih.

Moj Bože! Zar je moguće, da si se toliko ponizio pred siromašnim stvorenjima, tim bijednim crvima! Zar nije ovo poniženje veće od onoga, kada si na sebe uzeo ljudsku narav? "Ponizio je sam sebe uzevši oblik sluge." (Filip 2, 7) Ma koliko, izgledala ta ljubav nevjerojatnom, tim više hoću da u nju vjerujem! "Povjerasmo ljubavi!" A božanski sakrament, u kojemu Isus stvarno silazi u srce svakoga od svojih vjernih, upravo je novi dokaz ove najuzvišenije istine, ove divne objave ljubavi Božje. O moj Isuse! Primi dakle u zajednici sa Tvojim Svetima, moje oči, da plaču, primi moje srce, da Te utješi, primi sve moje udove, da budu žrtvovani Tebi na slavu.

9. SVOJSTVO PATNJA SRCA ISUSOVA (NARAV)

1. STRAH

"Poče se plašiti".(Mk. 15)

Pošto smo u glavnom promotrili patnje Srca Isusova, treba sada da tražimo i prodremo u njihovu narav, kako nam je opisuje Evanđelje riječima: "Poče se žalostiti i plašiti" (Mt 26, 37.)

1) Narav straha kod srca Isusova

Strah je teška bojazan pred nekim zlom, koje nam prijeti. Narav dršće, da se koža ježi, krv pri dolazi k srcu, kao da hoće da ga brani. Sile malakšu. Uslijed straha često se gubi svijest i nije rijedak slučaj, da nastupa nenadana smrt. Isus je htio, da podnese na sebi sve ovo, što je

čovjeku prirodno. Strah pred zlom nije nešto zla, dapače je dobro, premda to može da bude prilika za zlo, ako se duša radi straha otimlje, da izvršava volju Božju.

Pošto je Isus htio, da bude naš uzor, a ujedno i naša božanska utjeha u slabosti naše naravi, dopustio je, da strah zavlada njegovim Srcem i ako je, kako ćemo vidjeti, pomno nastojao, da se podvrgne volji Božjoj. Kako je drugačija krepost Isusova od kreposti jednoga stoika. Ovaj (stoik) ponosno i oholo pokazuje, da prezire zlo kao i samu smrt, i ako nastoji, da uništi na bijedan i grješan način slabost naravi. Gradi se nadčovjekom, a pada ispod čovječjeg dostojanstva. Isus naprotiv ponizno priznaje svu slabost ljudske naravi osim grijeha, ali snagom milosti uzdiže, čovjeka iznad naravi i potiče ga, da se uspne do vrhunca heroizma.

Moj Isuse! Kako bih Te morao blagoslivljati i zahvaljivati Tebi na Tvojim božanskoj popustljivosti prema mojim slabocama. Koliko li utjehe za mene, da znadem, da se neću zamjeriti Bogu, u slučaju, kada budem u strahu radi nekog zla, što više ja se mogu svojim vlastitim strepnjama poslužiti da dospijem do većeg savršenstva. Klanjam se Tvojim božanskom strahu, jer sve, što je Tvoje, Isuse, to je vrijedno klanjanja. Hoću da svojim strahom i svojim strepnjama sudjelujem na Tvojima.

2) Strah Isusov toliko je više divan, koliko je svojevoljan

Mi bismo Isusu morali biti beskrajno zahvalni kada bi on ovaj strah podnosio i od nužde morali bismo mu zahvaliti na herojskoj žrtvi, koju je prinio svome Ocu nebeskome kao i na primjeru, kojega nam je dao, učeći nas, kako ćemo posvetiti i one naše patnje, što nam dolaze protiv naše volje. Najviše pak moramo mu biti zahvalni, što je on sav taj strah podnašao posvema svojevoljno. Svojevoljno je trpio strah i žalost, veli sv. Toma. Kod nas taj strah proizlazi iz slabosti naše naravi. Kod Isusa On je proizašao iz vatrene ljubavi, koja ga je potakla, da na sebe uzme sve naše slabocae.

O moj Gospode! Božanski posredniče! Ti, koji si Bog naš, a čovjekom si postao radi nas, zahvaljujem Ti na Tvojim beskrajnom milosrđu, Ti trpiš do kraja iz ljubavi, da utješiš one, koji bi u očaju mogli propasti. Koliko ima nesretnika, koji ne poznaju tajne Getsemanija i radi toga dopuštaju, da ih svlada i najmanje zlo i tako padaju u očaj, te si oduzimaju život. Često puta oni, za koje ljudi drže, da su jaki, upadaju u krajnji kukavičluk, čim im zaprijeti neko poniženje ili neka nesreća, dok naprotiv one duše, koje pred svijetom izgledaju kao slabići, znadu iz srca Isusova crpsti toliku jakost, kojom pobjeđuju sve slabocae i još k tome tješe druge. To je najveće slavlje, što ga Isus daje svojim prijateljima.

3) Isus nas poučava na koji ćemo način i mi podnositi strah svojevoljno

Postoji neka vrsta straha, kojega moramo svojevoljno podnašati za vlastito dobro i za dobro našega blišnjega. Sveci nas uče: Mi ne smijemo tvrditi, kako poglavica ovoga svijeta nema ništa s nama, pa se zato ne trebamo bojati ni suda nakon smrti. Ludi i lakomisleni svijet izbjegava, da misli na ono, čega se doista treba plašiti. Zato se i dešava, da čak i neke pobožne duše zavedene varavim, duhom samopouzdanja neće da govore o strašnoj istini, o kojoj je sam Isus tako potresno govorio. A ipak u izvjesnim časovima mi treba da imamo onaj spasonosni strah, jer će nas barem taj strah pred vječnom kaznom odvratiti od grijeha, kako govori sv. Ignacije u uvodu u razmatranje o paklu. Nas bi zapravo, ljubav prema Bogu morala dovesti do svijesti o strahoti grijeha. No, ta je svijest često puta osjetljivija na neko osjetljivo zlo. Zato su i sveci, makar je kod njih postojala ljubav prema Bogu, osjećali potrebu, da češće razmišljaju o paklu. S druge strane, kako kaže sv. Augustin, bio čovjek neznam kako pravedan, uvijek se mora bojati, da nije na njemu nešto grješnoga, što ni on sam ne zapaža. Jao čovjeku hvale vrijednom, čiji bi život pretresao Bog ne uzevši pri tom u obzir svoje beskrajno milosrđe. No, sve ovo ne smije nas zbuniti. Što više u nama mora porasti pouzdanje. Ali ono pravo i sveto pouzdanje, pouzdanje u Boga, a ne pouzdanje u same sebe i u naše zasluge. Da uzmognemo, uistinu biti zahvalni presv. Srcu Isusovu, pomoći, će nam to, da razmišljamo od kakvih nas je On zala oslobodio uz cijenu, svoga neopisivog straha. I da on

taj strah nije podnio iz prevelikog svoga milosrđa, mi bismo se uvijek morali bojati vječne propasti, s ljubavlju što više on će se preobraziti, u čistu ljubav onda, kada se potpuno oslobodimo svakog pouzdanja u same sebe.

Nasljedujući Isusa, mi treba da spasonosno strepimo i za našu braću, koja se nalaze na rubu ponora. Ovaj sveti strah ponukat će nas, da plaćemo, da molimo i da prinosimo žrtve, pa da na taj način zadovoljimo za grijeha bližnjega i da udaljimo od njega udarce Božje pravde. Sa svecima i mi recimo: Ja dršćem, jer ti ne dršćeš, ja plaćem, jer ti ne plaćeš, ja se žalostim, jer ti ne ćeš, da se žalostiš, To je ona spasonosna žalost, o kojoj govori, apostol, žalost, koja je od Boga i koja rađa stalno i spasonosno pokajanje. Za ovakav sveti strah, za ovakvu svetu žalost, moramo moliti Srce Isusovo

10. NARAV TRPLJENJA SRCA ISUSOVA (SVOJSTVA)

2) RADI ČEGA SE ISUS PLAŠI.

(Uzroci).

"Počeo se plašiti"(Mk 14,33)

a) Radi samoga sebe. Molimo našu preblagu Majku, da nam pomogne, da shvatimo, zašto se plaši Srce Isusovo. Ta pouka, bit će od velike važnosti i od najveće koristi za našu dušu.

1) Isus se plašio radi fizičkih boli i radi smrti

Prvi uzrok straha i užasa za srce Isusovo, bila je njegova muka. On je vidio, da se protiv njega diže oluja mržnje, koja je bila toliko više zastrašujuća, koliko je bila veća Njegova ljubav prema onima, koji su tu oluju podignuli. I kao što se i sama priroda nalazi u nekom šutljivom strahu, prije nego što nastupi bijes oluje, tako se je isto i osjetljivo srce Isusovo trnulo od straha, dok mu je njegova živa mašta slikala tamno viđenje strašnoga zla, što će pritisnuti njegovu ljudsku narav.

On je u duhu gledao konopce, kojima će doskora biti vezane one ruke, što su se širile, da dijele milosti i zdravlje. U duhu je gledao udarce, koji će padati na Njegovo Presveto lice i naružiti ga, U duhu je gledao gadne pljuvačke, koje će ga uprljati, gledao je bičevanje, koje će ga izraniti toliko, da će izgledati kao crv, po kojemu svatko meže gaziti. Gledao je svoju prečistu krv, koja će mlazom, poteći na, zemlju i koja će nakvasiti odijela njegovih mučitelja, zidove, put na Kalvariju, krv, koja će se pomiješati sa - blatom na cesti. Gledao je trnovu krunu, koja će mu probadati glava, gledao je čavle, kojima će biti probijene ruke i noge, gledao je svoje tijelo na križ razapeto u najvećim mukama. Gledao je smrt - neprijateljicu, koja se približuje Onomu, koji je bio život. Ništa neobična! Ta kod ljudi je prirodno, da žele živjeti. Tako je bilo i kod Isusa, koji je bio sama nevinost i koji nije imao dūga smrti kao mi. Zato On i tuguje sa prorokom: "Opkoliše me smrtno muke, strah pred smrću dođe na mene - smrtni strah, i drhtaj navali na mene" (Ps. 17, 5.)

O, moj Isuse! Ako je sama predodžba tolikih mučenja Tvoga najsvetijeg tijela bila dovoljna, da strepiš od straha, zašto i moje srce ne uzdršće promatrajući Tvoju Pregorku muku? Ja shvaćam zašto su Sveci strepili i drhtali na samo sjećanje Tvojih, neizrecivih muka. Shvaćam zašto se na njihovom tijelu odrazila muka Tvojih udova. Dopusti mi, da se i ja naučim drhtati s Tobm i za Tebe. Ovaj sveti strah dat će mi snage da svladan svaki drugi strah. I kada se sretnem s nekim zlom, koje mi prijete napose, kada se sastanem oči u oči sa smrću, kakva će mi biti neizmijerna utjeha, kada pomislim, da trpim za Tebe. Kakvo povjerenje u tom trenutku, gdje ćeš Ti sam, moja Ljubavi, trpjeti u meni i dati mi Snage u mojim posljednjim trzajima; snage, koju si Ti imao u svojim najtežim časovima.

2. Isus se plašio radi neminovnih i teških poniženja.

Ako već neminovna fizička zla ispunjaju ljudsko srce strahom, toliko većma to čine moralna zla - ponižavanja i izrugivanja, koja su za plemenitu dušu trajnija i od same smrti.

Najplemenitije i najsavršenije Srce Isusovo predvidjelo je sva ona najteža poniženja, koja će zadesiti Njegovu Osobu. Njega više nitko nije trebao štovati i cijeniti otkada ga je izdao prijatelj i prodao za trideset dinara. On više neće biti slobodan od časa, kada bude uhvaćen kao zločinac. Nitko ga više neće držati krjeposnim od onog časa, kada javno bude proglašen kao bogohulnik. Neće više imati ugleda od momenta, kada s njime budu postupali kao sa luđakom i bezumnikom. Neće mu više biti mjesta u društvu od časa, kada bude osuđen kao neprijatelj naroda i uspoređen sa Barabom. Neće više biti dostojan, da nosi kraljevsku krunu, dok njegovu glavu bude resila kruna bola i poruge, a u rukama kao žezlo štap od trske kao plašt neka crvena krpa, a kao prijestolje: stratište u društvu razbojnika. "I ubrojiše ga među bezbožnike" (Mk. 15,28) Na Isusu se ispunilo strašno proroštvo: "Vidjesmo ga kao najzadnjeg od ljudi, ruglo naroda, nije čovjek on je crv, gubavac, izudaran i proklet od Boga" (Izaija 53, 3.).

O moj Isuse! Duša mi se zgraža, kada promatram ove riječi i kada u duhu gledam toliku sramotu, iako, tako slabo poznajem dostojanstvo Tvoje osobe. Koliku je istom strahotu iskusilo Tvoje srce, koje je duboko poznavalo svoje dostojanstvo. I sjedinjenje sa Božanstvom umjesto da umanji Tvoje patnje, ono ih je beskrajno povećalo.

Ja, koji dobro poznam svoju nevrjednost, koji znadem koliko zavrjeđujem, da budem ponižen i prezren, ja, koji sam doista najbjedniji crv, pun teške gube, zar da onda drščem pred poniženjem? Isuse! Hoću, da me naoružáš Tvojim svetim strahom. Strepit ću pred Tvojim poniženjima. Pa, ako bilo koje moje poniženje može da umanji Tvoje, onda mi dopusti, da budem ponižen i prezren od svih tih poniženja.

3. Isus se plašio ponižavanja, koja će primati tijekom vjekova.

O, kad bi barem bila završena poniženja Isusova, kada je na križu rekao: Svršeno je! Ali ne! On vidi, da će se ta poniženja, nastavljati tijekom stoljeća. Oni vidi svaku pojedinu: dušu, koju sotona podstrekava i upotrebljava, svaki način, da Isusa osmjehne, pogrdi i gadno premre. Ponovno će biti osuđen da bude bez prijatelja, bez ugleda, da se s Njime bezobzirno postupa. On gleda sve one uvrede, koje će se nanijeti Sakramentu Njegove ljubavi. Gleda ona strašna svetogrđa, koja će Ga najžešće poniziti. Gleda sva ona srca, koja će Ga zatvoriti kao u neki grob, pun nečistoće. Ponovno će biti popljuvan, uprljan blatom sa puta, ponovno će biti uspoređen sa zloglasnim Barabama, ružnim i bestidnim idolima. O moj Isuse, moje srce dršće samo kad pomisli na ove strahote. A koliko je većma Tvoje srce moralo iskupiti jezu i strah, kada je tako jasno gledalo sve ove tajne zloće. Već samo ovo predviđanje moralo bi biti dostatno, da Ti zada ne jednu nego tisuću smrti. A koliko su Ti puta nanijeli ovakva poniženja sami Tvoji prijatelji! Mnogo puta, ako ne već otvoreno i javno, a ono tajno i na način ne manje ponizujući za Tebe - za Tebe, koji istražuješ najdublje tajne srca. Ti si predmet poruge i sa strane onih, koji govore, da Te ljube.

Isuse! Dopusti, da raste broj duša, koje će podnositi prezir i strah mjesto Tebe! Udijeli meni i svim onim dušama, koje su spremne, da Ti dadu zadovoljštinu, onaj sveti osjet Tvojih muka; jer to će biti najjasniji dokaz, da Te uistinu ljube, i da i Ti njih ljubiš. Još više, daj nam svoje Srce, da, daj nam, svoje srce, da ono trpi, dršće i strepi nad strašnim porugama, što Ti se nanose, a osobito, što se nanose Sakramentu Tvoje ljubavi. Sjeti se, da nam Ti upravo u ovom Sakramentu da, još svoje srce, pa s njime daj nam i one svete drhtaje Tvoga Srca, boli, smrtne patnje, da uzmognemo zadovoljiti za pogrde, koje Ti svakoga dana primaš! Ovo će biti najslavnija pobjeda nad Tvojim neprijateljima, koji su u svome ludom bijesu vjerovali, da su To izbrisali sa lica zemlje i proglasili Te mrtvim. No, Ti im pokaži, da još živiš! Da, pokaži, da je još tu Tvoj život ljubavi, gdje nastavljaš trpjeti u nama za one iste, koji je tako progone!

11. NARAV TRPLJENJA SRCA ISUSOVA (Uzroci trpljenja)

"Poče se plašiti".

B) Za svoje drage prijatelje.

Prečisto Srce naše nebeske Majke neka nam pokaže, nove izvore straha Srca Isusovog. To su nova otkrića beskrajne ljubavi.

1. Prva osoba, zbog koje je drhtalo srce Isusovo, bila je njegova presveta Majka.

Isus se nije bojao samo za sebe tj. radi trpljenja i ponižavanja, što su se odnosila izravno na Njegovu osobu, već je On kao glava mističnog tijela osjećao u svome srcu sve one strahote, koje će iskusiti i podnijeti Njegovi udovi, a napose Njegovi odabrani udovi što su s Njime bili u najužoj vezi. Prva osoba, najodabranije Isusovo udo, bila je bez sumnje Njegova predraga Majka. U onom času, kada je trpio u Getsemaniju, Isus je predobro vidio, kako Njegova najsvetija Majka u jasnom viđenju promatra sva zla, koja će se svaliti na Njezinog preljubljenoga Sina i radi toga Ona trpi neizrecivi strah i užas. Divna nježnost Njezinoga materinskog Srca predočavala joj je najstrašniju muku, koju će doskora, podnijeti Njezin Sin. Ona, koja je dobro poznavala najnježniji sastav Tijela Isusova i još više svu ljepotu, svetosti sjaj Njegove duše, Ona, koja je živom vjerom gledala u Njemu pravog Sina Božjega i Njemu se kao takvom klanjala, plašila se pred nečuvenim, uvredama i pogrđama, kojima će doskora biti izložena, presveta čovječja narav Njezina Sina i teško biti povrijeđena Njegova božanska narav. Sav užas straha u Srcu Marijinom odražavao se u Srcu Isusovom. Ovo najljepše Srce drhtalo je i gorjelo u Njegovoj predragoj Majci. A što bi mogao učiniti, da je poštedi od tih drhtaja i tjeskobe? Što bi mogao učiniti da otkloni od Nje ovo strašno viđenje, uslijed kojega se ledilo Njegovo Srce? On je znao, da Ona mora biti s Njime sjedinjena u žrtvi i bilo je stoga potrebno, da prisustvuje strašnom prizoru Njegove smrti. I zato strah Njegove Majke morao je da dođe do najveće moguće granice i samo bi čudo Njegove neograničene moći moglo učiniti, da ne dođe do tolikog straha. Punina pak milosti kod Marije i uska povezanost sa Božanstvom činila je, da taj strah bude najžešći.

A k tome bacivši pogled kroz vjekove i pogledavši u sva ljudska srca i u svako napose, Isus je vidio, kakovim će sve uvredama biti izložena Njegova prečista majka i to od onih, koje je On u prevelikoj svojoj ljubavi sa drva križa Njoj dao za Njezine sinove. Kolike li nezahvalnosti! Pa zar je moguće, da ljudska pokvarenost toliko ranjava Onu, koja je sama ljepota, nježnost i dobrota? A zatim kolike su pogrde nanesene Njezinom svetom Imenu? Kolike povrede prema Njezinim najdražim i najdivnijim svojstvima! Koliko prezira prema Njenom materinstvu, prema Njezinim svetim suzama! Koliko pogrda prema Njezinim dragim slikama, sa kojih se Ona smiješi svojoj djeci, njih tješi u njihovim bolima i brani ih od pogibelji! Ako koje siromašno srce zadrhta od uzbuđenja svaki puta, kada vidi ove strašne poruge, što ih bezbožnici, zadaju svetogrdnom okrutnošću našoj nebeskoj Majci, koliko je većma zadrhtalo presveto Srce Isusovo, Srce najboljeg sina, Srce najodanije svojoj slatkoj Majci! O, moj Isuse! Daj da i moje srce zadrhta onako kao što je i Tvoje zadrhtalo, kada si iskusio pogrde, nanesene Tvojoj predragoj Majci, učini da i ja trpim za Nju, pa da tako zadovoljim Za toliku nezahvalnost.

2. Srce Isusovo iskusilo je u sebi strah svih mučenika, koji su trpjeli tjelesne muke.

Isus je motrio svoje mučenike, svakoga napose, gdje dršću pred mukama, koje ih čekaju, pred porugama, kojima će biti izloženi sa strane podivljale svjetine, pred ismjeivanjem i poniženjima, koje će ih zadesiti. "Postasmo kao smeće svijetu, izmet svima sve do sada." (1. Kor. 4» 13.). Gledao je tolike sinove, silom odvučene iz naručaja svojih majki, tolike zaručnice od svojih zaručnika, gledao je tolike majke, gdje strepe i umiru toliko puta, koliko su puta mučenja i smrt prijetili njihovoj djeci. Promatrao je toliku nevinu dječicu gdje plaču prestrašena i odvojena od svojih majki, koje su tukli, bičevali i umorili za Njega. Gledao je

tolike čiste djevice u amfiteatru, gdje ih čeka krvoločna zvjerad, da ih rastrga. Osjećao je u svome Srcu tjeskobne kucaje tolikih srdaca, ledeni strah i jezu tolikih priznavaoca vjere, koji su drhtali pred strašnim mučenjima, pred okrutnom i nečuvenom smrću.

Goruća ljubav i najuže sjedinjenost Srca Isusova sa svim ovim članovima, koji trpe, umnožavala je u njemu beskrajnu muku, strah i tjeskobu, koja je bila duboka poput oceana.

No, baš taj duboki osjećaj s kojim je Srce Isusovo htjelo iskusiti sve patnje svojih mučenika, bio je tajanstveni uzrok njihove čudesne jakosti, uslijed koje su postali neustrašivi pred mučenjima, te su tako postali divan uzor svijetu, anđelima i ljudima. "Postali smo za gledanje svijetu, anđelima i ljudima." (1. Kor. 4, 9). Sve su ovo činili iz potpunog uvjerenja, da sam Krist trpi s njima.

O Kralju mučenika! Sveti drhtaji Tvoga Srca stvorili su onu svijetlu vojsku, koja hvali Tvoje preslavno Ime: "Tebe mučenika svijetla hvali vojska." Udijeli nam milost, da i mi uzmognemo steći toliku hrabrost.

3. Srce Isusovo osjećalo je u sebi strah svih svojih miljenika, koji su strepili pred zlima što su im prijetila.

Koliko se pata naše siromašno srce stisne radi zala, što mu prijate. Ledi se pred poniženjem, koje očekujemo, pred nekim bolnim potresom, koje će nas zadesiti. Koliko nas puta prestravi pomisao na smrt? Prečesto naša mašta postaje nam naš najokrutniji krvnik, jer mi svako zlo gledamo u najodvratnijim oblicima. Često puta uz Božje dopuštenje stanovita fizička zla, koja ne ovise o našoj volji, mogu da prouzroče u nama strahovita uzbuđenja, premda se ne radi o stvarnom zlu. Mi možemo i moramo biti toliko jaki da svladamo pretjeranu osjetljivost naše fantazije, ali ako ne uspijemo u tome, ne smijemo radi toga klonuti duhom. Srce je Isusovo i to predvidjelo. Ono, se udostojalo, da podnese i osjeti svo one muke, sve naše strepnje, sav naš strah. "Sam je podnosio uistinu sve naše patnje." Istina je, da naša narav ima slabosti. No te slabosti posvećuje Isus, te budući da ih on sam nije imao, htio je, da ih podnosi po nama. Pa iako se bojimo susreta sa smrću i neistraživih sudova Božjih, ipak se moramo tješiti pomišlju, da je sam Isus drhtao za nas i s nama. Na taj će način Duh Isusov pomoći našoj slaboći. "A jednako i Duh pomaže nam u našoj slabosti." (Rim. 8, 26). I mi ćemo osjetiti kao i mučenici, da u nas ulazi nova snaga kao čudesni plod svetog straha Srca Isusova. Uživat ćemo, jer smo određeni, da trpimo s Njime i za Njega za uzvišeno ciljeve Njegovog mučeništva: "Drže nas kao ovce, koje su za klanje", (Rim. 8, 36). I radi toga još možemo dodati: "Ali u svemu ovomu mi pobjeđujemo". (Rim. 8, 36). Tako ćemo doista nadvladati sami sebe. Novo svijetlo izaći će iz tamnog Getsemanija i mi će postati jaki. Sv. Bonaventura kaže: " Budeš li u tami, pobožno razmatranje muke Kristove prosvijetlit će te najsajnijim svijetlom i donijet će ti pojedine milosti".

O moj Isuse, kako je istinito ono, što kaže Tvoj Apostol: "Jer Bog, koji reče, da iz tame zasja svijetlo, On je, koji svijetli u Srcima našim, da zasja spoznanje slave Božje u osobi Isusa Krista". (II. Kor. 4, 6). Upravo sa Tvoga blijedog, poniženog i drhtećeg lica dolazi otkrivenje najljepšeg svijetla Božjeg, dolazi otkrivenje Tvoje beskrajne ljubavi.

12. SVOJSTVA TRPLJENJA SRCA ISUSOVA

(RAZLOZI TRPLJENJA)

"Počeo se plašiti" (Mk 14,33)

c. Radi razdiranja njegovih udova.

Jedan novi razlog zašto se Isus plašio u svom presvetom Srcu otkriva nam Njegova Majka. Molimo je, da nam isprosi milost, da taj razlog duboko spoznamo za naše dobro i za dobro tolikih duša.

1. Srce Isusovo osjeća strah radi razdiranja njegovih udova,

Ako već razdiranje ili vezanja naših fizičkih udova proizvodi u nama smrtni strah, koliko je većma moralo proizvesti u presv. Srcu Isusovu razdiranje njegovih mističnih udova. Jer sjedinjenje ovih mističnih udova s Njime mnogo je intimnije i stvarnije, nego što je fizičko jedinstvo svakog pojedinog fizičkog uda u nama samima. I baš radi toga Isus se udostojao da otkrije nekim svojini odabranim dušama koliko je On u Getsemaniju iskusio straha i trepeta gledajući tolake nesretnike, koji će hiti otrgnuti od Njega, onoga straha i trepeta, koji se osjeća tada, kada se razdire pojedini ud našega tijela. On je to iskustvom doživio u onom istom času, kada je vidio, da Njegov prijatelj (Apostol Juda) izvršuje, jedan takav okrutni i svetogrđni čin. Premda je On na toliko načina nastojao, da ga privine uza sebe i uza svoje Srce vezama nježnosti, neizrecivom dobrotom najtoplijim izljevom svoje Božanske ljubavi, izabranim darovima svoje milosti, vidio je, da, se on uza sve to grubo udaljuje i trga od Njega i da se baca u ponor očaja. U ovom nesretniku On gleda kobnu budućnost tolikih duša, koje će se na isti način otrgnuti od Njega razdirujući Njegovu osobu herezama, a Crkvu sa raskolima, razdirujući također i Njegove najizabranije udove besramnim napadima, strasnim klevetama i sotonskom mržnjom.

Tko može da zamisli beskrajno trpljenje Srca Isusova pred ovim prizorom? Na poseban način mi smo dužni, da pomišljamo na razdiranja, što ga Presv. Srce Isusovo mora podnašati u naše dane sa strane tolikih nezahvalnih duša. Svakoga dana On vidi kako se po koji član nasilno trga od Njega. Duše, koje su zavedene: slijepom strašću, prevelikom ohološću, dijele se od Njegove Crkve, duše, koje su prije bile divne loze u vinogradu Božjemu, loze, koje su obećavale bogate plodove, grijehom se trgaju od Njega i osuđene su na neplodnost; duše, koje su s Njime bile povezane vezom ljubavi i vjere, dijele se od Njega i stupaju u redove svijeta, duše, koje su možda bile združene s Njime za uvijek svetom vezom, daju se prisiliti đavolskim pritiskom, da prezru te veze i prelaze u tabor zakletih neprijatelja zaklinjujući se, da će i ostale duše privoditi u taj tabor. Za ove bolne otpade, Srce Isusovo hoće, da ga tješimo u Presv. Sakramentu. On ne može danas lijevati suza i krvi radi toga. U Getsemaniju On je to činio, a činio bi i danas, kad bi to moglo biti. Zato je opravdano, da ostali članovi, koji su po milosti s Njime u zajednici prolijevaju suze i krv za Njega i umjesto Njega. Ova bolna sućut članova najljepši je dokaz, da su s Njime sjedinjeni. I toliko su uže povezani s Njime, koliko je veće trpljenje, što ga podnose, dok će nehaj za ove otpade biti veoma žalostan znak.

O moj Isuse! Daj da osjetim sve trpljenje, svu stravu, koju si Ti osjetio, kad si sve ovo predvidio. Radije bih vidio, da se trgaju udovi moga vlastitog tijela i da otpadnu od mene drage mi osobe, jer što bi sve ovo bilo prema onim trzajima Tvoga Srca!

2. Srce Isusovo osjeća i neizrecivi strah radi vječnog odcjepljenja. sa nekima od svojih udova. Srce Isusovo ne može više trpjeti u udovima, koji su se od Njega posvema odijelili, jer je jasno, da neki ud, kada je posvema odcjepljeno, ne može više nanijeti bol ni glavi ni tijelu. Prokletnici su udovi, koji su zauvijek rastavljeni od Božanskog tijela, i zato Srce Isusovo ne može više u njima trpjeti. Ova je činjenica uzrok, da ovakve duše očajavaju. Dok je duša u zajednici sa Isusom, uvijek se može tješiti mišlju, da u Njoj trpi sam Isus. Ali, kada se ona odijeli od Njega, te utjehe ne može više imati. Srce Isusovo dakle ne podnosi patnje osuđenih, ali strašno trpi, kad predvidi, da će se oni odijeliti od Njega. Jasna spoznaja beskrajnog Dobrog Boga proizvela je u ovom Presvetom Srcu beskrajnu bol, kad je ono, predvidjelo ovo neizlječivo zlo u koje srljaju oni, što se odijele od Njega. I ako katkada duše, koje primaju više božanskog rasvjetljenja, osjete strah pomišljajući na ovo strašno zlo tj. na prekid sa Bogom, koliko je većma moralo strepiti Presveto Srce pred ovako okrutnim prizorom. On je često govorio, da će biti mnogo bolje, da se iskopa oko, odsiječe ruka, noga, nego da se dođe onamo, gdje se vatra ne gasi ili gdje crv ne umire. Kada je on tako govorio, možemo si misliti, da bi on sam prije volio gledati, da se vadi oko, siječe ruka ili noga, nego li podnositi ovo strašno odvajanje svojih mističnih udova. Ako je jeruzalemskim ženama rekao u najtežem

momentu svoga života, na samom bolnom putu, da oplakuju sudbinu osušene loze, možemo zamisliti, da je tada imao ovo viđenje, što jo zadalo neizrecivu patnju Njegovom Božanskom Srcu. Tolike svete duše naučile su iz ovoga, da sa svetim strahom dršću za sebe same i za svoje bližnje. One su predobro osjetile, što znači biti odijeljen od Isusa. Za nas bi pak to trebao da bude motiv, radi kojega bi morali da strepimo pred kaznom od pakla. Radi se o udovima, koji bi bili mogli i trebali iskazivati slavu Isusu, udovi, u koje je Isus prodirao životnim sokom svoje milosti, svoga božanskog života i htio da iz njih proizlazi punina Njegova svijetla. Njegove ljepote, Njegove slave, a kad tamo, oni se odijele od Njega, da zapadnu u vječnu tamu. Istina je, kada se takovo odcjepljenje dogodi, da neće nanijeti nikakvu ranu proslavljenom tijelu Isusovog jer će božanska mudrost znati iznijeti dokaze, za slavu i iz ovih fatalnih, i hotimičnih otpada no doklegod su udovi Isusovi, dokle god postoji, mogućnost, da to postanu, naše srce treba da iskusi sav sveti strah, kojega je okusilo Srce Isusovo, kada je predvidjelo ovaj okrutni otpad. To treba da bude i razlog radi kojega mi moramo da upotrijebimo sve načine sve, pa i najteže žrtve, pa čak i to, da budemo pripravn, da izgubimo oko, ruku ili nogu, samo da se ne dogodi takova nesreća. To je razlog radi kojega svećenik u najsvečanijem času, kada pruža ruke nad kruhom i vinom, što će ga pretvoriti u tijelo i krv Kristovu, moli i zaklinje, da ne dođe do toga nepopravljivog otpada, već da budemo sjedinjeni sa stadom Kristovim. "Izbavi nas od vječne propasti i daj da se ubrojimo u broj izabranih Tvojih."

Budemo li se bojali časovitog dijeljenja od Isusa po grijehu, budemo li više voljeli tisuću puta smrt, nego da nanesimo ovakvu bol Srcu Isusovu, tada možemo biti sigurni, da ne ćemo imati razloga, da se bojimo zadnje večeri našega života.

13. NARAV PATNJE SRCA ISUSOVA.

5. DOSADA.

"Poče se plašiti i žalostiti." (Mk. 14, 33.)

Predraga naša Majka neka nas uputi u jednu novu i najosjetljiviju patnju divnog Srca Isusova. Molimo je za svijetlost, da je shvatimo kao i za ljubav, da za nju zadovoljimo.

1) Na čemu se sastoji dosada kod srca Isusova?

Dosada je tjeskobni osjećaj duljine vremena, umora, duševne potištenosti, koju srce osjeća u obliku nemoći vlastitih snaga i žrtava učinjenih sa toliko poleta na dobro bližnjega. To je neizreciva patnja za srca, koja su osjetljiva i plemenita, patnja, koja je kadra, da zaustavi kucanje srca. Isus je svojom žrtvom imao da dade najveću slavu vječnomu Ocu. Ta je žrtva bila najviši razlog za opstojnost čitavoga svijeta, ali imala je i čudnovato tragičnu stranu, što je napunila neizrecivom tjeskobom Njegovo presveto Srce. Pa ako je prorok o Njemu prerekao, da je On postavljen na uskrsnuće mnogima u Izraelu, prerekao je i to, da će mnogima biti i na propast. "Gle, ovaj je postavljen mnogima na propast ili na uskrsnuće." (Lk. 2, 34.) Propast je to bez sumnje grješna, svojevoljna, ali je uvijek propast. I kako je Srce Marijino bilo ranjeno žestokom boli, kada je izrečeno ovo proroštvo, još je većma bilo ranjeno Srce Isusovo, kojemu je pred očima stalno lebdio ovaj bolni prizor. I u Getsemaniju, dok je o tome razmišljao u svojoj duši, kako bi uravnotežio ovu patnju, zapao je u takovu tjeskobu i beskrajnu dosadu. On je sa prorokom mogao reći: "Vode mi dodoše sve do grla, propao sam u duboki glib, dospio sam u dubinu voda, valovi me preplavljaju!" (Ps 68,

2) Isus govoreći o majci poznavajući predobro, čistoću majčinske ljubavi rekao je, da se ona, čim bude vidjela dragi plod svojih boli, neće više sjećati bolova radi beskrajne radosti, koju će osjetiti. "Ne sjeća se više muke od radosti." (Iv. 16, 21). I doista srce, koje uistinu ljubi zaboravlja na svoje vlastite suze, na vlastite žrtve, čim opazi ili primijeti da su one bile na

korist ljubljene osobe. Štoviše, ta žrtva postaje tim draža, što je više orošena suzama. Benjamin je, dijete boli. No ono, što čini, da bol postaje nesnosna, ono što strahovito ozlojeđuje dušu, koja ljubi, jest činjenica, kada uvidamo, da su naše žrtve, suze i patnje uzaludne kao i činjenica, kad vidimo, da naše vlastite suze padaju na neplodnu zemlju - uzalud.

Srce Isusovo htjelo je da iskusi ovo strašno mučilo. Ono je vidjelo, da Njegova krv pada u blato ljudske, pokvarenosti, koja neprestano okužuje svijet kao i sam pakao. Zato je On bolno uzdisao: "Kakva je korist od Krvi moje i silaska mojega, u grob." (Ps.29,10.)

Da uzmognemo ocijeniti ovu bol Srca Isusova, moramo mjeriti sav žar Njegove ljubavi za svaku pojedinu dušu, kao da svaka ta pojedina duša znači sve za Njega. Moramo duboko shvatiti riječi anđeoskog Naučitelja, koji, govori, da Isus ljubi svaku dušu, kao da bi ona bila za, Njega drugi Bog. Doista mi moramo biti spremni za Boga i za beskonačno Dobro izgubiti i žrtvovati sve! Zar Isus nije bio na to spreman? Zar nije bio spreman, da žrtvuje vlastiti život za svaku pojedinu dušu? Tko će onda moći razumjeti kolika je bila dosada i beskrajna bol Njegova, kada je vidio, da će tolika ljubav i tolike - žrtve za duše biti uzaludne?

2. Glavni predmet ove patnje srca Isusova.

Mi nismo kadri, da potpuno prodremo u duboke i čudnovate dubine Srca Isusova. Sv. Ambrozijo kažeš "Nitko ne može biti dionikom Kristovih tajna." Toliko više u ovoj vrsti patnja, koje se odnose na tajnu predodređenja. A ipak dobro možemo promotriti neke predmete, koji posebno tište ovo predrago Srce.

Prije svega najnježnije one riječi, s kojima se jada nad nezahvalnim Jeruzalemom, zaslužuju da ih primimo sa suzom na oku: "Jeruzaleme, Jeruzaleme koliko sam puta htio skupiti tvoju djecu kao što kvočka skuplja piliće svoje pod krila, a ti nisi htio!" (Mat. 23, 37.) Tko može shvatiti slom Srca Isusova izražen u ovim riječima: I nisi htio! - Nekoliko dana prije, dok mu je narod klicao "Hosana" On je svoje Srce obratio drugamo. Gledao je suznim očima Jeruzalem i u jecajima rekao i "Kad bi ti upoznao i barem u ovaj tvoj dan, što je za mir tvoj," i plačući nabrojio je strašna zla, koja će stići ovaj nezahvalni grad, jer nije htio upoznati vremena pohoda svoga. (Luka 19,41.)

Još tjeskobniji predmet ove patnje Srca Isusova bili su i oni beskorisni pokušaji s obzirom na učenika izdajicu. Čini se, kao da se ovo preslatko Srce, koje je bilo toliko obazrivo u otkrivanju svojih tjeskoba, da se ovdje nije moglo suzdržati: Višeput On izgleda uzbuđen i govori tonom neizrecive gorčine. Što je sve učinio za njega! Kolike li strpljivosti! Kolike dobrote! Kolikog li poniženja, kada se sagnuo, da mu opere noge - više svojim suzama, nego li vodom - sličan ženi grješnici, koja je Njegove noge suzama oprala. A sve je to bilo beskorisno! I ovdje u Getsemaniju, dok izvršava uzvišeno djelo otkupljenja, vidio je, da u to isto vrijeme jedan od njegovih učenika izmišlja način, na koji će to otkupljenje za njega samoga biti beskorisno, I sutra na večer, u onu istu uru, dok će On svu svoju krv prolići za spas ove duše, ta duša gazeći Njegovu krv, strovalit će se u pakao. "Koja, korist od moje krvi!"

Možemo reći, da su se na neki način svi izljevi ljubavi i naklonosti Isusove prema svome narodu i prema dušama okrenuli u ovom momentu u pravu gorčinu za Njegovo Sveto Srce. Gdje je bilo ono mnoštvo, kojemu je On sa tolikom dobrotom dijelio materijalni kruh i onaj još dragocjeniji kruh riječ Božju? Ono se vrlo brzo dignulo protiv Njega uz bjesomučnu vik: Na križ! Gdje su bili oni slijepci, kojima je On povratio vid, oni nijemi, kojima je vratio dar govora, oni sakati i hromi, oni uzeti, kojima je povratio zdravlje i život? Možda koji od njih nije ni mislio na Njega. Dapače možda, je koji od njih stajao među svjetinom i služio se od Njega primijenim vidom, govorom i zdravljem protiv svoga Dobročinitelja, koga su svi grdili i proklinjali. Gdje su bila ona djeca na čije je glavice postavljao svoje ruke, da ih blagoslovi? Djecu, koju je ljubio, dragao i privijao k svome Srcu? Gdje su bile njihove majke? Možda su se ta ista djeca nabacivala na Nj kamenjem uz pogrdne povike. Možda su te njihove majke,

zaboravivši na onoliku ljubav, huškale svoju vlastitu djecu protiv Njega. Pa i sami apostoli, predmet svih njegovih nastojanja; oni, koje je On prozvaio lijepim imenom prijatelja i braće, čime su mu oni uzvraćali u ovim časovima? Što će mu oni za kratko vrijeme dati?

O moj Bože, kad to ne bi bilo odviše smiono rečeno, usudio bih se reći, da je Isus doživio veće razočaranje u svojoj ljubavi, razočaranje, kakovo ni ljudsko srce ne može iskusiti i doživjeti. Sigurno je, da je nemoguće, da neko srce može više imati ljubavi nego što je imalo ljubavi Njegovo Srce, pa je također nemoguće, da neko drugo srce bude tako slabo shvaćeno kao što je bilo Srce Isusovo. Nemoguće je, da drugo srce iskusi veću patnju od one, koju je Isus, iskusio, kada je vidio, da su za tolike duše uzaludni svi oni divni izumi Njegove ljubavi. Koje je ljudsko srce iskusilo ili moglo iskusiti toliku tugu, toliku dosadu, toliku gorčinu,, koliku je iskusilo Srce Isusovo? "Tko je od nas kadar", kliče sv. Augustin, "da prolije tolike suze i osjeti toliku bol? Kad bismo prolili čitave potoke suza, sve to nebi bilo ništa".

O Isuse! Kad bi barem naše suze mogle Tebi dokazati, da smo shvatili neizmjernu Tvoju bol! I ako Ti ne možemo zadovoljiti, moći ćemo barem s Tobom plakati, a Ti u svojoj beskrajnoj dobroti pokaži, da primaš naš plač kao, dar. Gospode! Mi ćemo nastojati, da Te tješimo!.

14. SVOJSTVO PATNJA SRCA ISUSOVA

6. DOSADA .

"Počeo se plašiti".(Mk.14,33)

B. PROROČKI RAZLOG.

Žalosna Majka neka nas uputi u još jači razlog patnje, koja je satirala Srce Isusovo, a koja je nastala uslijed Njegovog proročkog gledanja budućnosti, i molimo je za svjetlo, da taj razlog što dublje shvatimo.

1. Beskorisnost njegove muke za nevjernike i heretike.

Kao što je Isus predvidio beskorisnost svoje muke za tolike duše među kojima je živio, tako je Njegovo proročko oko snagom ulivenog znanja predvidjelo i beskorisnost svoje muke za mnoge duše tijekom vjekova. Moj Bože! Bilo je to viđenje, koje zastrašuje. Veći dio ljudskog roda nakon toliko vjekova, a poslije tolikih boli i suza, još se uvijek nalazi u tami poganstva. Više od milijarde ljudi nakon 20 vjekova otkupljenja još nije doznalo niti za samo ime Otkupitelja! Njih je On gledao uronjeno u lokvu zala uvijek u pogibelji, da za vječnost propadnu. Promatrao je i dobar dio samih kršćana zaokupljenih vlastitim i bijednim interesima, koji nikada i nikako ne misle, da potrebnim sredstvima pomognu svojoj nesretnoj braći, da i njima Isusova muka bude od koristi. Njih je gledao, kako prelaze mora, izlažu svoje živote valovima oceana, samo zato da dođu do zemaljskog blaga, a ne brinu se, da zadobiju jedino blago i jedini biser, radi kojega je On sišao s neba na zemlju i - za kojega je poslije tolikih patnja prolio svu svoju krv.

"U duhu je gledao onu golemu zavjeru ljudi tame, koji se opiru Njegovoj upravo očinskoj ljubavi, kojom je htio, da privuče duše svome srcu slično kao što kvočka sabire piliće pod svoja krila. Kakove sve načine upotrebljavaju, da spriječe djelovanje apostolskih muževa i djelovanje Njegovog namjesnika na zemlji! Kako silno nastoje, da razderu i rastjeraju Njegovo stado putom raskola i zablude, da spriječe tolikim dušama, da dođu do plodova Njegove muke i da se operu Njegovom božanskom krvlju u sakramentima i nekrvnoj žrtvi. Kako svetogrdno nastoje, da budu beskorisna Njegova nježnost prema djeci, beskorisna Njegova sućut prema bijednim grješnicima, beskorisne Njegove utjehe žalosnim dušama. Promatrao je, kako se između Njegovog Srca i ostalih srdaca podiže čelični zid srdaca, koja su u moći živjeti bez Njega. To su strašne tajne nevjere! Strašan kontrast izljevima Njegove beskrajne ljubavi!

2. Beskorisnost njegove muke za tolike katolike.

Da je barem mogao gledati sve katolike sa Njegovim Namjesnikom na zemlji, s Njegovim sakramentima i sa svim ostalim sredstvima posvećenja, koja je On ustanovio, katolike, koji ga neće brutalno izbaciti iz svojih srdaca, iz svojih obitelji, iz svojega društva! Međutim i od njih je morao čuti, kako Mu mnogi dobacuju u lice: "Odlazi od nas, ne ćemo, da idemo Tvojim putovima!" (Job. 21,14)." Idi, tko je konačno taj Svemogući, da mu moramo služiti i što nam to koristi, da mu se molimo!"(Ib.). To je dakle razlog, da u crkvama vlada pustoš, očajna pustoš oko Njegovih oltara, to je razlog, da se odnemačuje Stol Gospodnji, da se prezire nepogrešivi nauk Njegovog zamjenika na zemlji. Uzalud će On stajati pred vratima tolikih srdaca i obazrivo kucati: "Evo stojim na vratima i kucam". (Otk3, 20). Uzalud će On obećavati, da će svaki, tko ga poslušati i otvori mu, biti pripušten k Njegovom stolu i Njegovoj gozbi. »Ako tko poslušati glas moj i otvori vrata, ući će k njemu i večerati ću s njime - i on sa mnom!" (Otk. 3, 20). Prijatelj iz Evandjelja, probuđen usred noći, odbija da daje kruha, ali na koncu prisiljen dosađivanjem, otvara i daje kolikogod treba. Njemu pak, koji ništa ne traži, već samo to, da mu otvori i da ga učini svetim - surovo se i to odbija. Ta On je rekao:"Kucajte i otvorit će vam se!" No mnoga srca prelaze preko ovih Njegovih riječi. Puštaju ga, da bez prestanka kuca na njihova vrata i neprijateljski ga odbijaju. Na takav način On neće moći ući niti u srca, niti u obitelji. On će se predstaviti kao najbrižljivi Otac, kao kralj ljubavi, tješitelj srdaca, čuvar nevinosti, pa uza sve to tolike će Mu obitelji zabraniti ulaz, oduzeti Mu djecu, udaljiti Ga od uzglavlja umirućih, odgovarat Mu uvredama, proklinjanjem i psovkama. Još i više! Društvo će ga odbiti u ime znanosti, napretka, laičkog morala, slobode misli i dostojanstva čovjeka. Van iz škola sudova, bolnica, kasarna, tvornica, gradova i domovine! Neprijatelje poretka, mira, napretka, socijalnog života lijepo će dočekati, ali Njega, Njega će otjerati! Uzalud je mislio, da gane srca, da će po Majci, koja je sama nježnost i dobrotu, uvesti raj ljubavi. Uzalud Joj je dao toliku vlast na korist djece i rekao Joj, da uvijek oprašta. Nju je učinio, da tako kažemo, živim sakramentom pobožnosti, milosrđa i pomirenja. Uzalud je mislio: Barem će štovati moju Majku. Ne! On mora da promatra, da i iste suze Njegove Majke padaju u blato zajedno sa Njegovom krvlju. "Koja korist od moje krvi?"

Usljed svih ovih prizora, tko ne uviđa potrebu apostolata molitve, posvete pojedinih srdaca Srcu Isusovu, potrebu euharistijskog života, potrebu pobožnosti prema Mariji suotkupiteljici, potrebu posvete obitelji Srcu Isusovu. Korisno će biti da upotrijebimo sva ova sredstva!

3.Uzaludnost njegovih poziva dušama, koje su mu posvećene.

Prema objavama Svetoj Margareti i drugim, svetim dušama ovo je pitanje najbolnije za Presveto Srce Isusovo. Na ovo se On toliko tuži i traži zadovoljštinu. "Ono, što Me najviše ogorčava jest, da tako sa mnom postupaju i ona srca, koja su meni posvećena." Izgleda, da se Isus obraća svojim prijateljima i da opetuje onu žalosnu izreku: "Vi ne ćete, da dođete k Meni, da imate život". (Iv. 5, 40.) Vama. sam dao u poklad sve svoje blago, dao sam vam sva svoja dobra, obećao sam vam svoje prisno prijateljstvo, a vi Me prezirete! Pokazujete da Mi ne vjerujete. Recite Mi, što sam više mogao učiniti za vas, a da nisam učinio? Brinuo sam se za vas majčinskom brigom, postavio sam vas nad moj narod, a vi ste sve to prezreli!"

Naše se srce zgraža nad misterijem tolike nezahvalnosti! Čini se, da se Isus i k nama obraća s onim bolnim riječima, davnoga patnika:"Smilujte se, smilujte se, barem vi prijatelji moji!" (Job 19, 21). Tko se može oglušiti na ovaj bolni vapaj? Tko smije dopustiti, da i taj vapaj bude uzaludan? Ne, Isuse! To je nemoguće! Umjesto onih, koje si počastio imenom svojih prijatelja, umjesto onih, koji su Ti nevjerni i nezahvalni, mi ćemo ti, Gospode!

15. NARAV PATNJA SRCA ISUSOVA

Nespokoјstvo - duševna potištenost.

"Poče se plašiti" (Mk.14.,33)

C. MISTIČNI RAZLOG

Žalosna Majka poziva nas, da promotrimo jedan drugi uzrok, radi kojega je Isus potišten, uzrok kojega možemo nazvati mističnim u toliko, u koliko se on odnosi na Njegovo mistično tijelo. Koliko će nam svijetla doći iz ovoga novog misterija boli i ljubavi.

1. Srce Isusovo trpjelo je nemir i umor svojih odabranika.

Ima - strašnih časova - u tajnoj povijesti duša. To su časovi duševne potištenosti, malodušnosti i neizrecive dosade. Uzrok ovoj duševnoj potištenosti ponajčešće, je naša vlastita moralna slabost. Ideal svetosti, za kojim smo dugo težili, najednom iščezne, nestane uslijed stanovite slaboće ili stanovitog pada. Srce Isusovo nije moglo iskusiti ovu vrstu patnje samo na sebi. To je jasno. No iskusilo je po svojim udovima i to upravo po svojim najodabranijim udovima. Radi se o svetim planovima, koji želimo da ostvarimo na dobrobit duša, i na slavu Isusovu. No nakon mnogo rada, tolikog naprezanja i tolikih žrtava, čini nam se, da sve pada u vodu. Isus je rekao, da se majka ne sjeća više svojih bolova, kada rodi, kada vidi plod svojih patnja. No obrnuto, ako toga ploda ne vidi, onda se pita: čemu sam toliko trpjela? Ako je to tako, kada se radi o fizičkim bolima, koliko je veća istina, kad se radi o moralnim patnjama. Svete majke, koje su čeznule za jedinim idealom - za posvetom vlastite djece, odjednom vide, da su im djeca upropaštena, možda i na svetogrdan način, čemu su se najmanje nadale. Apostolska i svećenička srca, koja su se posvetila sa toliko svetog žara na dobro duša odričući se svega uz mnoga i velika poniženja samo da postignu svoju svetu i plemenitu svrhu, čestoputa doživljuju, kako se njihovo stado raspada pod uplivom samo jednoga grabežljivog vuka. Bili su to divni ciljevi ljubavi i žara, koji su stajali tolikih napora, a najednom sav je taj rad uništen silom ljubomore i bijednim prkosom sebeljublja. Ovi i mnogi drugi slučajevi uzrokom su, da te plemenite duše obuzme potištenost, dosadna i beskrajna gorčina. Pričinja im se, da je beskorisno opirati se zlu. "Dozlogrdio mi je vlastiti život, kad vidim, da je sve pod Suncem samo zlo". (Prop. 2, 17). Sam apostol Pavao priznaje, kako se osjeća sustao pod težinom protivurječja toliko, da mu je život dosadio. "Preko mjere i preko snage bili smo opterećeni, da smo već izgubili volju za život" (II. Kor. 1, 8). Uzdah apostolovoga srca osjeća se i u riječima, kada kliče: "O, nerazumni Galaćani, tko vas je zaveo, da se ne pokoravate istini. Tako ste ljudi. Počeli ste sa Duhom, a tijelom svršavate." (Gal. 3, 1). "Bojim se, da se nisam možda uzalud trudio za vas." (Gal. 4,11). Slična jadikovanja nalazimo i kod Sv. Franja Ksaverskog i tolikih drugih apostola.

No kolika je opet utjeha, kada pomislimo, da je sam Isus htio da podnosi ove patnje svojih miljenika i doista ih je podnosio po njima u svom božanskom Srcu. Ova vrsta patnja doista je sveta, jer je prošla kroz Srce Isusovo. To je dovoljno da se utješimo! Sveto nam Evandjelje samo na jednom mjestu govori da je Isus bio umoran. "Umoran od putovanja, sjeo je na rub zdenca, koji se sove Sihar i čekao, da dođe žena grješnica" (Iv. 4, 6). No, koliko će se puta On ponovno umoriti na svojem mističnom putovanju, na putu kroz vjekove. Oh, slatkoga li umora Boga moga! Kakova utjeha za moju siromašnu dušu, koja je tako često potlačena i umorna!

2. Srce Isusovo dijeli neizrecivu utjehu svojim umornim odabranicima.

Na koliko nas načina tješi umornost Isusova u našoj smalaksalosti. U prvom redu On nas tješi time, što nam daje do znanja, da ta smalaksalost, klonulost i gorčina nije nikakav grijeh. Što više, sve to može značiti kao dokaz velike ljubavi! Apatija nije nikada, bila krepost. Ljubiti se

mora sa sklonošću na pravu ljubav a takova je ljubav zapravo bol. Tko ne zna trpjeti, taj ne zna ni ljubiti.

Nadalje Isus nas tješi svjedočanstvom naše savjesti, koja nam govori, da su naše nakane bezazlene i ispravne. Slično govori i Apostol "Jer je ovo slava naša: svjedočanstvo savjesti naše, da smo u svetosti i iskrenosti Božjoj, a ne u mudrosti tjelesnoj nego u milosti Božjoj živjeli u svijetu" (II. Kor. 1,12). često stanoviti neuspjesi, stanovita nerazumijevanja sa strane ljudi služe na osobit način, da to većma dođe do izražaja čistoća nakane i istinska jednostavnost srca.

Nadasve Isus nas tješi i tako, da upoznamo, da Njegovi odabranici nikada ne djeluju uzalud! Odabranici moji ne će uzalud raditi" (Iz. 65, 23). Naše napore, naš trud, On će ocijeniti i oni će kao takvi postati jakim sredstvima apostolata. Suze, što ćemo ih proliti uz Njegovo Srce u, časovima teškoće, nikada ne će biti uzaludne. One će postati draguljem na vječnoj kruni u nebu.

Sveti biskup Ambrozije na suze sv. Monike mogao je uskliknuti: "Nije moguće, da bi sin tolikih suza propao!" Pa kao što su majčine suze, kojima ona oplakuje pad drage osobe, vezane vezom tijelom i krvi, naše su suze vezane još svetijom vezom; duha, jer su suze samoga Isusa. Zato je i nemoguće, da one budu uzaludne. Isus je bio uslišan, kada je plakao. "S velikom vikom i suzama prinoseći bi uslišan za svoju smjernost". (Hebrej. 5,7). Već se često ovdje na zemlji mogu vidjeti čudnovati plodovi stanovitih neuspjeha i najtežih poniženja, no ako se to ne dogodi na zemlji, sigurno će se jednog dana otkriti tamo gore.

3. Srce Isusovo tješi svoje miljenike time, što im pokazuje način, na koji će moći postići, da njihove vlastite slaboće budu od velike vrijednosti.

Dosada i umor običavaju unijeti u dušu neko mrtvilo, koje može da bude kobno. "Duša je moja obamrla od dosade" (Ps. 118, 28). Ona se osjeća kao zaposjednuta od neke stanovite nemoći, od izvjesne dugotrajne iscrpljenosti, koja će je dotle dovesti, da će se duša zatvoriti sama u sebe i da na ništa više ne će misliti. Srce Isusovo potiče nas svojim primjerom na vruću molitvu kao i na to, da ove i ovakve patnje prinesemo na čast Gospodinovu. Isus, ma koliko bio potišten i umoran, pošao je do mjesta molitve i tamo bacivši se na zemlju, prinio je vlastitu duševnu potištenost Ocu. Zar možda nije ovo bila molitva? Za cijelo jest! Molitva ponizna i ponizujuća. Upravo takova je molitva mila Gospodinu. On ne prezire molitve siromaha niti odbija udovice, što jadikuje. Isto tako i molitva onoga, koji se ponizi, otvorit će oblake i Svevišnji će je primiti.

Apostol, koji je tako duboko prodro u ovaj veliki misterij boli i ljubavi, hvali se svojim vlastitim slaboćama, jer je mislio, da će po njima dati veličanstvenu hvalu sili Kristovoj: "Hvalit ću se svojim slabostima, da se u meni nastani sila Kristova." (II. Kor. 12, 9). Nema slaboće, bolesti niti ljudske nemoći, koja nebi mogla postati vrijednom po sili i snazi Kristovoj i to od onoga časa, kada je On uzeo našu slaboće i udahnio im svoju božansku, moć. "Sam je podnio naše slaboće" (Iz 53,4)

Blagoslivljajmo Učitelja ljubavi! Recimo mu sa Sv. Bernardom: "Što si se više ponizio radi mene, toliko si mi draži." Naučimo se u Njegovoj školi, da iz duševne potištenosti uvijek ustanemo sa novom božanskom snagom veseli, da tako možemo uzdavati slavu beskrajnoj moći Njegove ljubavi!

16. NARAV PATNJE SRCA ISUSOVA - ŽALOST -

"Poče se žalostiti" (Mt. 26, 37).

U pratnji naše majke Marije uđimo u najskrovitiji dio svetišta ljubavi i boli u Srce Isusovo. Molimo Ga za posebnu milost, da uzmognemo shvatiti duboku tajnu Njegovih patnja. Pod

žalošću razumijevamo bol, koju je Srce Isusovo osjećalo radi grijeha i njegovih posljedica u odnosu prema Bogu.

1. Bol srca Isusova radi grijeha bila je u razmjeru sa spoznajom i ljubavlju, koju je osjećao prema Bogu

a) Bol, koju je Srce Isusovo osjećalo radi grijeha bila je srazmjerna spoznaji, što ju je On imao o beskrajnom veličanstvu Božjem, koji je bilo grijehom uvrijeđeno. On je i kao čovjek potpuno spoznao Boga, veli Sv. Toma. Grijeh je zanijskao sva Božja svojstva. Božju mudrost, koja je bila po vrijeđana tako, kao da je Bog dao nerazumne zakone, koji se protive dostojanstvu i savršenosti ljudskoj. Božju moć, protiv kojoj se usudio da digne grješnik. Božju pravednost, kojoj se grijeh usudio prkositi i izazivati je. No, nadasve bila je povrijeđena beskrajna Božja ljubav, koju je čovjek prezreo. Srce Isusovo vidjelo je, da su sve zapovijedi Božje nadahnute najčišćom ljubavlju, sve su uređene na dobrobit duše, tijela, obitelji, društva, vremena i vječnosti. Vidio je, kako grješnik ranjava Boga baš tada, kada mu On pomaže, kada ga hrani, kada ga brani i kada ga diže u svome Srcu. Ranjava ga služeći se istom milostinjom, koju mu On daje. Grdne li nezahvalnosti, izdaje i prezira ljubavi!

Vidjelo je dosljedno, da je grijeh atentat na sam život Božji, jer svojstva Božja isto su što i sam Bog. I stoga grijeh po svojoj naravi ruši samoga Boga. To je zločin i uvreda za koju ne bi moglo dati zadovoljštinu nijedno stvorenje, pa makar se ono posvema uništilo i žrtvovalo.

b) Patnje Srca Isusova bile su razmjerno sa neizmjernom ljubavlju, koju je Ono imalo prema Bogu. Koliko je veća i čišća ljubav, toliko je veća patnja radi uvrede, koja se nanosi ljubljenoj osobi. Srce Isusovo gorilo je od beskrajne ljubavi prema Bogu. Pa stoga, ako su već i Sveci, kojima je On dao iskru takove ljubavi, plakali, znojili se živom krvlju, padali u nesvijest pred grijehom, tko onda može izmjeriti bol Presvetog Srca, koju je Ono osjećalo radi grijeha? Njegove muke bile su zacijelo tisuću puta veće od onih u paklu. "Što mi govori pakao? Mislom, da je grijeh tisuću puta žešći i nesnošljiviji od samoga pakla", kaže Sv. Ivan Krizostom.

A moram misliti, da su i moji grijesi bili uzrokom boli i patnja za Srce Isusovo. Ovo razmatranje bilo bi dovoljno, da shvatim strahotu i odurnost grijeha, iako je teško, potpuno shvatiti njegovu zloću. Luda oholost ljudska reći će, da grijeh ne može nanijeti nikakve uvrede Bogu. No, Srce Isusovo, koje trpi u smrtnoj boli radi grijeha, najbolji i konačni odgovor na sva buncanja ljudske oholosti. O, moj Isuse! Uvijek ću čvrsto vjerovati, da je grijeh jedino pravo zlo, jer svijetlo, što izlazi iz Tvoga Srca rastjeruje svu tamu moga srca. Vidim, da plačeš i trpiš radi grijeha. Ovaj Tvoj plač više me uvjerava o težini grijeha, nego li svi dokazi ljudskoga umovanja. To je dovoljno da zaključim: Ne, nema goreg i većeg zla od grijeha!

Srce Isusovo trpi, jer vidi, da je opterećeno grijesima svih ljudi.

Pogled na grijeha svijeta bio je dostatan, da zada beskrajnu ranu Srcu Isusovu. Svi ti grijesi kao da su na neki način Njemu pripadali. Premda Isus na nijedan način nije mogao imati niti jednoga jedinog grijeha, ipak je pristao da bude odgovoran za naše grijeha, pred svojim Ocem nebeskim. "Gospodin postavi na Njega zloću svih nas" (Iz. 53, 6). On koji nije počinio nijednoga grijeha, sve je naše grijeha uzeo na sebe. Što više, prema ozbiljnim riječima Apostola, On je postao personifikacija (utjelovljenost) grijeha ukoliko je bio žrtva za sve grijeha. "Jer onoga, koji nije poznao grijeha, učini radi nas i mjesto nas grijehom" (II. Kor. 5, 21). On je bio satrven pod težinom svih onih bezbrojnih prestupaka. "Bi satrven radi zločina naših" (Iz. 53, 4).

Ima grijeha, koji su tako odurni, da i nas same spopada jeza, makar smo toliko bijedni. A promislom, koliku jezu je moralo osjetiti Srce Isusovo, kad je od njih bilo upravo do dna potlačeno. Duša osjeća strahotu i odvratnost sama nad sobom, kad počinu neki teški grijeh, a

promislino, kako je ovaj osjećaj morao mučiti Srce Isusovo, koje je osjetilo i iskusilo najveću zbrku i nered u sebi radi grijeha.

Koliko veći nered morao bih ja osjetiti, kada znam, da sam u takovo stanje doveo Onoga, koji je odsjev vječnoga svijetla, najljepši, najsvetiji i najčišći među sinovima ljudskim Kakovo bih gnušanje morao osjetiti za svaki moj grijeh?

Srce Isusovo prinosi se kao žrtva za sve grijeha.

Srce Isusovo u stanju tolikoga poniženja imalo je s jedne strane usmjeren pogled pun nježnosti na svoga vječnog Oca, a s druge strane pogled pun dobrote usmjeren na nas. Svome nebeskom Ocu On prinosi zadovoljštinu od neizmjerne vrijednosti za sve grijeha, a nama pak predočuje svoju beskrajnu bol, kako bi nas ta bol potaknula, da oplakujemo grijeha. Neizrecive li dobrote! Mi možemo, ako hoćemo, da preuzmemo beskrajnu bol Srca Isusova, te poradimo, da ta bol postane našom, pa da s njime zadovoljavamo za sve naše grijeha. To ćemo postići naročito u sakramentu sv. ispovijedi. Bogoslovi naučavaju, da grješnik u ovom sakramentu postaja radi pokajanja opravdan pred Bogom. Zašto? Zar možda zato, što u času odrješenja izvršuje čin pokajanja? Ne, već radi toga, što je u ljubavi, a to se odrazuje u pokajanju, pa je sudionik u ljubavi i patnji Srca Isusova. "Krist je grijeha naše uzeo na se, da svojom pravednošću nas opravda", kaže sv. Augustin. On je za nas postao prokletstvom. Na sebe je primio prokletstvo kaže kao posljedicu grijeha, da mi postanemo opravdani i blagoslovljeni. Nebeski Otac pun ljubavi može stoga svakome od nas reći ono, što je rekao Njemu samome: "Ti si moj sin ljubljeni, ti si mi po volji" (Lk. 3, 22). Razmišljajmo često o ovom izljevu ljubavi i kličimo sa Sv. Augustinom: "O koliko bih Te morao ljubiti od onoga časa, kada si za mene, učinio tolike i takove stvari. Velika je moja zloća, Gospode, ali još je veća Tvoja dobrota. Na svaki je način veća".

17. VRSTA PATNJA SRCA ISUSOVA - ŽALOST

"Poče se žalostiti!" (Mt.26, 37).

B. Radi grijeha, koji je uzrokom Njegove muke.

O žalosna Majko, daj nam udijeli novo rasvjetljenje, da uzmognemo upoznati žalost Srca Isusova, koje je gledalo neizrecivu težinu grijeha tijekom svoje muke.

1. U neminovnoj mucii Isus vidi pravu narav grijeha.

Muka Isusova trebala je da bude zadovoljština za grijeh svijeta, pa zato je Isus u toj strašnoj tragediji gledao svu zloću i rugobu grijeha.

a) Grijeh je izdaja najveće ljubavi, svetogrdni poljubac, u kojem je Srce Isusovo vidjelo kako propada čitavo djelo Njegove ljubavi; s obzirom na nevjeru jednog prijatelja taj je poljubac bio živi izraz ne samo drugih svetogrdnih poljubaca, koje će tijekom vremena dobivati od svojih prijatelja, nego taj je poljubac bio ujedno i prezir Njegove božanske ljubavi; prezir, koji se očituje u svakom grijehu.

b) Odricanje njegovog prijatelja jest odricanje, koje izražava teoretska i praktična odricanja, što će ih počinili bezbrojne duše prema Njegovom Imenu, Njegovom krstu, Njegovom svećeništvu i konačno završiti će sa nijekanjem Boga, što je zapravo svojstveno svakom grijehu. Stanoviti broj ljudi i danas se usuđuje proglasiti: "Ne trebamo Boga!" Zapravo već od postanka svijeta čovjek grješnik usuđuje se reći: "Tko je Bog - da mu se moramo pokoravati? Neka odstupi od nas ... ! Tko je taj svemogući, da mu služimo?"(Job. 21, 14).-

c) Otpad Njegovog naroda, bestidna vika:"Ne ćemo, da taj vlada nad nama," (Lk. 19; 14). Taj otpad nije bio samo strašni početak socijalnog otpada od Njega; otpad, koji će izvršiti toliki narodi, već je to bio otpad »unutarnji, otpad od Boga, do kojega se otpada dolazi svakim grijehom. Nisu htjeli, da Bog vlada nutrinom njihova srca, svim njihovim prohtjevima i osjećajima.

d) Strašno urlanje: "Uzmi ovoga, a pusti nam Barabu" (Lk. 23, 18), to zapostavljanje Barabi bilo je uvod u tisuće onih đavolskih glasova,- kojima će čovjek protestirati i pretpostaviti Isusu bilo koje nevrijedno stvorenje, pa makar to stvorenje bilo neprijatelj obitelji i ljudske zajednice. Svaki grijeh daje prvenstvo strasti i demonu, Barabu pretpostavlja Isusu Kristu Bogu.

e) Mračno suđenje i osuda Isusa na smrt izražava onu nepravednu osudu, kojom će čovječanstvo tisuću puta osuditi Isusa Krista na smrt. Nisu bili samo bezbožnici, koji su vjerovali, da će sa besramnim atentatom vući samoga Boga na kolima sa zlikovcima i radi toga Ga osuditi na posvemašnji izgon iz društva, već svaki puta, kada čovjek sagriješi, počinja u nutrini svoga srca ovakav jedan, strašan i svetogrdan atentat.

f) Zaušnice i pljuvanje, grješne pogrde, što su ih mučitelji počinjali za vrijeme Njegove muke, sve je to bilo početak onih beskrajnih udaraca i pogrda, što će ih čovječanstvo nanijeti Njegovoj fizičkoj i mističnoj osobi. Svaki je grijeh sam u sebi strašna pogrda, koju čovjek dobacuje svome Bogu.

g) Batine, udarci i rane počinjene na Njegovom svetom tijelu i svetoj glavi izražava živo one rane, kojima se grijehom udara na samoga Boga i na Njegova božanska svojstva.

h) Konačno smrt, koju su krvnici grdnom mržnjom zadali Isusu, ta je smrt izražaj onoga nečasnog atentata za kojim ide grijeh, a taj je: ubiti samoga Boga. Svaki je grijeh Bogoubojstvo, jer ubija Boga u ljudskoj duši, a kad bi to bilo moguće, ubio bi ga i stvarno.

Eto tako je Isus u čitavoj tragičnoj, povijesti Muke gledao krvlju napisanu povijest svakoga grijeha. Kakovu je patnju moralo pri tome osjetiti Presveto Srce, koje je puno ljubavi kucalo za nebeskoga Oca i za čitavo čovječanstvo!

2. Srce Isusovo u svojoj beskrajnoj ljubavi nudi nam patnje svoje muke kao lijek protiv grijeha u svim oblicima njegove strašne zloće.

Ledene vode ljudske nezahvalnosti nisu uništile neizmjerne ljubavi Srca Isusova niti mogu da tu ljubav zaustave prljavom rijekom zloće. Što više svim oblicima zlobe, koja se nalazi u grijehu, Srce Isusovo suprotstavlja čudesne oblike ljubavi.

a) Grijeh je izdaja, no On tolikim svetogrdnim i gadnim poljupcima suprotstavlja najnužniji cjelov svoga oprostjenja, uvijek spremam, da ga pruži i dade ne znam kako opakom Judi. Naginjući svoju glavu sa visokog križa kao da govori; "Pristupi, sine, i daj mi cjelov!" (Gen. 27, 26). Bijedna i prevarena- djeco, prevarena od vlastitih prijatelja, pristupite i dajte mi vaš cjelov. Ja ću vam ga pružiti svojim-krvavim i umirućim usnama: "Sagnu glavu svoju, da poljubi miljenika." "Svojim, poljupcem dat ću vam svoj,duh ljubavi, jer moj cjelov nije drugo nego čisti dah Duha Svetoga Moga."

b) Dok ga grijesima niječu i govore, da ga ne poznaju - "Ne poznajem čovjeka" On odgovara, da poznaje svaku pojedinu dušu, "Prije nego te sazdah u utrobi, poznao sam te." (Jer. 1, 5)? da nikada nije zaboravio njihovog imena, da je za njih uvijek osjećao beskrajnu samilost. "Siromašno dijete, govori On, iako me ti nisi više htjelo priznati. Ocem, ja te još uvijek smatram svojim sinom. Zovi me uvijek slatkim imenom Oca. Reci mi Da, Ti si još uvijek moj, Otac, Ti si onaj, koji si mi se smiješio u danima moje nevinosti".

c) U nečuvenom bijesu duše su otpale od Njega, no On ne razmišlja o osveti, i neće, da krvlju osveti povrijeđena svoja prava, već opetuje: "Sin čovječji treba, da bude podignut od zemlje," (Iv. 12, 32).

d) Uzalud ga grješnik zapostavlja Barabi: Njegovo se srce ne kida pred ovako žestokom uvredom, već odgovara, da više voli bijednu grješnu dušu od svih, pa i najdražih stvari, više nego li svoje tijelo, svoju Krv, svoj život. Svakoj pojedinoj, nezahvalnoj i grješnoj duši On govori: "Kad bi znala, koliko si mi draga! Kad bi znala dar Božji i tko je Onaj, koji te plaćući traži i žeda za tobom." - "Da ti znaš dar Božji, i tko je, tko ti govori, daj mi piti." (Iv. 4, 10).

e) Grješnik izriče Isusu osudu tako besramnu i osuđuje Ga na smrt u mislima srca, iako baš nebi htio da Ga odstrani sa svijeta. Srce pak Isusovo ne osuđuje grješnika, ono je pripravno da grješniku donese presudu punu milosrđa pokrivajući njegovu nerazboritost plaštem svoje beskrajne ljubavi

f) Na napadaje, na pogrдне riječi, što se protiv Njega izriču na najbrutalniji način, On odgovara glasom nježnosti i beskrajne sućuti. Njegovo je Srce kao milozvučna citara. Udariš li u nju bijesno i srdito, ona ti odgovara slatkim zvukom, nebeskom harmonijom.

g) Čovjek grijehom obnavlja sve rane na Njegovom Presvetom tijelu a On se pak služi svojom krvlju, što teče iz otvorenih rana, da ozdravi i očisti one iste, koji su Ga ranili. "Crpsti ćete vodu u veselju sa izvora Spasitelja." (Iz. 12, 3).

h) Konačno, kad bi mu grješnik ponovno htio zadati smrt, On se služi svojom smrću, da grješnika privede k životu, svetom i božanskom. "O smrti, odakle mrtvi opet ustaju!"

Moj Bože! To je božanska ljubav, ljubav koja nadilazi svako ljudsko poimanje. Presveto Srce Isusovo, ja vjerujem, ja Ti se klanjam. Ti si me pobijedilo nenadmašivim oružjem Tvoje ljubavi. Ljubim Te.

18. VRSTA PATNJA SRCA ISUSOVA - ŽALOST

"Poče se žalostiti"(Mt.37)

Pre draga Majko! Je li moguće, da Srce, Tvoga Isusa, taj izvor života i svetosti, iskusi strašnu pustoš, muk, napuštanje od Boga kao posljedicu grijeha? Marijo! Udijeli mi milost, da shvatim ovu duboku tajnu ljubavi!

1. Srce Isusovo osjetilo je ljutu i neizrecivu bol radi toga, što ga je Otac napustio.

Tjeskobni vapaj, što ga Isus izusti sa križa: "Bože moj. Bože, zašto si me ostavio?" (Mt. 27, .46) nije bio drugo već osjećajni izraz one teške patnje, koja je i u Getsemaniju razdirala Njegovo Srce. Sigurno je, da Ga božanska narav nije nikada ostavila. Osobno jedinstvo čovjeka - Boga nikada nije bilo prekinuto. Njegova duša u višem svojem redu nikada nije izgubila svijetlo i veselje blaženog sjedinjenja. Ali Njegova presveta duša u nižem svojem redu zaronila je u gustu tamu bez ijednog otvora za svijetlost. On je gledao svoju Svetu čovječju narav, kako je pogažena i pritisnuta, narav, koja od Oca ne prima nikakve utjehe, nikakve pomoći, nikakve potpore. Otac je napustio niži osjetni dio Presvete naravi čovječje u njenom prirodnom stanju. Zaustavio je potoke vječnog veselja, da ne stignu do Njega. Doista, zar se ne čini, da je On odgovaran za naše grijehе? Zar On nije radi nas postao prokletstvom? Radi toga On snosi strašne posljedice. Osjeća, da je udaljen od Oca. Za Njega, koji je predobro poznao svoga preljubljenoga Oca, nije moglo biti žešće patnje. Među svim mučenjima, koja je ljudska duša podnijela ili mogla podnijeti, većih se mučenja ne može zamisliti. Ova vrsta patnje Srca Isusova čak nadvisuje i sve one muke u čistilištu. Kad paklene muke ne bi sadržavale u sebi očaj i prezir Boga, usudili bismo se reći, da je i ove muke osjetilo Presveto Srce. O, moj Isuse! Kako je beskrajan ponor patnja Tvoga Srca! Pa tko bi još mogao posumnjati, da si me do ove granice ljubio! Zar moje srce može da ostane ravnodušno pred ovim prizorom? Ja, koji ne bi mogao mirovati gledajući kako stanovita duša pati radi mene, zar da onda ostanem ravnodušan, gledajući kako moj. Bog trpi i podnosi najgore muke za mene?

Srce Isusovo podnijelo je svu pustoš svoga mističnog tijela.

Među svim patnjama, koje mogu da podnose duše u ovom životu zacijelo nema većih od onih, što ih osjećaju duše, kada u njima nestane božanske utjehe. Božja je naime ljubav sama po sebi najveća, najjača, najosjećajnija od svih drugih ljubavi, pa baš radi toga može se reći, da je ona i najtragičnija. Čim netko više ljubi, toliko više trpi, kada je lišen ljubljene osobe. Nema tako puste i tamne noći, kao što je ona noć, u koju zapada duša, koja ljubi, kada je Bog

iskušava svojim misterioznim napuštanjem. Sve patnje ovoga svijeta ne mogu se usporediti s patnjom, kada duša uvidi, da je udaljena od svoga Boga. To je mnogo veća patnja nego kad bi nam netko istrkao srce iz grudiju. Da, Bog je Srce srca moga. Bez Njega život je gori od smrti. Podnositi pak ovakve muke jednako je kao podnositi muke čistilišta.

2) Mislimo li na one bezbrojne oblike, kojima su bile mučene odabrane duše, osvrnemo li se na neizreciva mučenja, kojima su one bile podložne sa strane božanskog Svećenika, koji je htio da ih uključi u svoju uzvišenu žrtvu, tada s pravom možemo reći, da je Srce Isusovo, koje je na se uzelo sve ove patnje, bio uronjeno u more boli.

Isus podnoseći svu ovu zapuštenost, koja dolazi od prividnog ostavljanja sa strane Božje, hoće, da nam baš time udijeli milost i jakost, koja nam je potrebna, kako ne bi došlo do toga, da nas Bog i stvarno napusti. No, može se desiti, da duša u ovim časovima tuge dođe u napast, te se pozitivno odvrti od Boga i prikloni bijednim zemaljskim stvorovima. To bi bilo sudbonosno! Patnja i vapaji Isusovi neka očuvaju Njegove odabranike od takove nesreće. Velika je utjeha za dušu, koja ljubi znajući, da je sve ove njezine patnje podnio Isus. Dosljedno u takovoj duši trpi sam Isus. I budući da su te patnje posve božanske, jer imaju za subjekt samoga Boga, zato su one i božanski plodonosne. I na taj način kao što je te patnje podnosio Isus zato da mi ne moramo podnijeti stvarno napuštanje sa strane Božje tako i izabrane duše zaslužuju svojim čudesnim patnjama, da se toliki drugi nesretni stvorovi stvarno ne odaleče od Boga ili, ako su oni od Njega već odalečeni, da se natrag povrate. Podaj, Gospode! Tako one mole, podaj tolikim nestalnim dušama, slabim u ljubavi onu unutarnju utjehu, ono sveto veselje, kojega si lišio mene, samo zato, da bi se one mogle ustaliti u Tvojim svetoj ljubavi i da Te nikada više ne ostave. Pa ako je za taj cilj potrebno, da moje srce uvijek ostane u ovoj tamnoj i očajnoj noći, iako mi ne bude više dopušteno da gledam Tvoj sveti osmijeh, oh, daj da ga vide druge duše i zanesene njime, neka Ti se zakunu na vječnu vjernost i ljubav!

3. Srce Isusovo podnosi beskrajnu tjeskobu, jer gleda duboki očaj u kojega zapadaju duše, koje su se udaljile od Boga.

Srce Isusovo sigurno nije moglo osjetiti patnje radi stvarnog odalečenja od Boga, jer je Ono neizmjereno sveto uvijek bilo u vezi sa Bogom po nerazrješivoj ljubavi. No, ali ono je gledalo tolike duše, koje će se grijehom udaljiti od Boga i koje će Ga odbaciti od sebe i na taj će način same sebe osuditi na pakao već na ovoj zemlji. A budući da Ono nije stvarno moglo trpjeti u ovim dušama, jer su one bile udovi odijeljeni od Njega, trpjelo je ipak za njih mjereći svojim okom sav ponor njihovog trpljenja. Gledalo je, kako ulazi očaj u ova srca dovodeći ih do toga, da već prije okuse pakao, prema kojemu su pošli. Ono je gledalo plijen oluje i orkana, koji ne prestaje. Gledalo je uzburkano more, čiji valovi u izobilju, završavaju u glibu. Kakve li muke za preljubljene Srce! Očajni krikovi tisuće srdaca, koja razdire grižnja savjesti, srca apostata, okorjelih grješnika, poniženih i zavedenih, krikovi sviju ovih stizala, su do Njega, krikovi pomiješani sa krikovima sotone, koji je divljim i dijaboličnim veseljem naviještao poraz. Plačući zajedno s Isusom radi ove teške nesreće zar se ne moramo nadati, da ćemo moći još izvući ove nesretnike od vječne propasti? Zar to neće biti najljepši plod svete ure? Pa, kad nas Isus poziva, da plačemo s Njime, to je radi toga, jer hoće da naš i Njegov plač bude na spas tolikih nesretnika, koji su možda s nama povezani najsvetijim vezama i koje mi nazivamo najdražim imenima. Ozbiljno mislimo na njih.

19. ISUS TRAŽI POMOĆ I UTJEHU

"Ostanite ovdje i bdijte sa mnom" (Mt. 26, 38).

Neka nam pomogne preslatka Majka, da uzmognemo razumjeti i čuti bolni glas Njezinog Sina, koji traži pomoć i utjehu. Ovaj Njegov bolni poziv ustanovio je Svetu uru.

1. Isus time, što traži utjehu, daje nam najveću pouku o poniznosti.

Neizmjerne ljubav Srca Isusova potiče Ga, da prihvati svako poniženje na korist svojih dragih duša. Već je to bilo neizrecivo poniženje, što je htio, da za nas uzme naše slabosti, naše najtajnije patnje, no najveće je poniženje ono, kada je tražio utjehu od svojih prijatelja. Kolike li tajne! On je Bog svake utjehe, koji tješi sve žalosne: "Bog svake utjehe, koji nas tješi u svakoj nevolji" (II. Kor. 1,3) On koji je rekao: "Dođite k meni svi žalosni i ja ću vas utješiti", sada kao da obratno govori i kaže: "Dođite k meni koji sam najžalosniji od svih, dođite k meni da me utješite! Onaj, koji je čas prije najljepšim izrazom lica i svojim božanskim osmijehom uklonio svaku žalost iz duša i zadivio srca onih, koji su Ga promatrali, On sada moli za utjehu od siromašnih, grješnika. Plačući kao da ponavlja riječi Jobove: "Smilujte mi se, smilujte mi se, barem vi prijatelji moji, jer me udari desnica Gospodnja. (Job. 12., 21).

Duboka je ovo tajna, puna pouke kao i sve druge tajne Srca Isusova. Ovaj Njegov bolni vapaj nije toliko neki prirodni izljev, koliko je dragocjena pouka. "Glas je ovaj pouka, a ne jadikovanje," veli Sv. Leon. Isus hoće, da nas pouči o pravoj poniznosti. Oholi čovjek odbija da očituje drugom patnje svoga Srca, gorko guta vlastite suze, da ne oda istinu. Stoik, svjetovni čovjek, ne će da se ponizi i da traži utjehe, već je pripravan, da otruje duh time, što upija i zatvara u sebi svaku bol. Isus naprotiv sve to izbjegava. Kad plače u duši On se ne ustručava, da to pokaže i svojim božanskim očima. I kao što se ponizio pred svojim apostolima opravši im noge, tako se i sada ponovno prignuo pred njima i tražio sućut od njih. Divimo se ovoj Njegovoj divnoj poniznosti i naučimo se, da kakogod je grješna slabost uveličavati svoje patnje i htjeti, da se za njih svi zainteresiraju, tako je naprotiv prava krepost i svota poniznost očitovati te patnje poniznim srcem. Ovakvo očitovanje patnja biti će korisno i drugim dušama. Oči, pune suza često puta mnogo govore i najtvrdim srcima, koja su se odalečila od Boga. "Hoćeš li, da ja plačem, valja da ti prije plačeš!" Ako je možda za nekoga sramota pokazati se pobijeđenim ljudskom ljubavlju i bolom, nikada nije poniženje ni sramota pokazati se, da si pobijeđen božanskom ljubavlju i bolom. Te su suze slavne i božanski plodonosne.

2) Isus tražeći utjehe daje pouku najveće revnosti.

Isus se udostojao tražiti utjehe, da pokaže svojim odabranim dušama način, kojim će doći do najdragocjenijih milosti. Da su se i apostoli odazvali Njegovom bolnom pozivu, kakove bi milosti mogli primiti! Njegovo toliko plemenito Srce bilo je ponukano, da im pokaže svu svoju zahvalnost. Pokazao se siromašan, kako bi ih mogao obogatiti svojim božanskim bogatstvom. Htio je biti njihov dužnik, da nađe načina, na koji će poništiti sve njihove dugove i obasuti ih svojim darovima.

I da su mu apostoli doista pravili društvo i da su bdjeli s Njime, bili bi bez sumnje očistili svoje duše i postali jaki u svim napastima. Da su Ga slijedili na putu, u Getsemani bili bi zadobili i božansku snagu, da Ga prate na putu za Kalvariju.

Na sličan način On se udostojao da i opet traži, barem malo utjehe od nas siromašnih stvorova u svetoj uri, a čini to zato, jer nas beskrajno ljubi i jer hoće da pronade, da tako, kažemo, kao neku priliku, da nam se zahvali: i da nam uzmogne dati obilje svojih milosti. Hoće da nam kaže: "Vi ste, doista moji prijatelji jer, sudjelujete sa mnom u mojim kušnjama," a ja ću vam za uzvrat dati dio u mojem kraljevstvu: Posadit ću vas za svoj stol, učiniti ću, da sa Mnom jedete na mojem prijestolju. Vi ste ustrajali sa Mnom u kušnjama. I ja određujem

vama kraljevstvo, kako je Otac moj meni odredio, da jedete i pijete za mojim stolom u Kraljevstvu Mojem i da sjedite na prijestoljima i sudite dvanaest plemena Izraelovih." (LK. 22,28.) Eto, to su obećanja, što ih je Isus dao onima, koji ga budu slijedili u Getsemani i pobožno obavljali svetu uru. Potokom svojih suza On hoće da prije svega očisti da budu dostojna unići u ono kraljevstvo, u koje ne može ući ništa, što je nečisto. Saopćujući nam svoje boli, On hoće da nas pripusti svečanoj i bogatoj gozbi. Time pak, što nas poziva, da sudjelujemo u njegovim poniženjima On hoće da sudjelujemo s Njime i u vlasti, koju je primio od Oca«

Sretnih li duša, koje razumiju ovu goruću ljubav i revnost, što je Isus pokazuje prema onima, koje je pozvao u Getsemani – Sretnih li duša koje se odazovu ovom najnježnijem pozivu Srca Isusova. Sretnih li onih, koji obavljaju svetu uru za Njega i s Njime. To je doista sva ura. Za nju se može s potpunim pravom reći: Ona je za mene izvor svakoga dobra!

3) Isus moleći za utjehu, potiče nas, da pozovemo i druge duše u Getsemani.

Apostolat Getsemanija! Divnoga li apostolata. Ako je već svaki apostolat ljubav, apostolat Getsemanija jest najčišća ljubav, i to baš zato jer je najsvetiji od svakog drugog apostolata. Ustvari svaki apostolat teži za tim, kako bi potaknuo žarkom željom, da se upozna Isus, da Ga se ljubi i da se u svijetu proširi Njegovo kraljevstvo ljubavi. No apostolat Getsemanija potiče na najaktivniju i najdelikatniju želju, da odgovorimo na formalni poziv Isusov, da tako i druge upoznamo sa divnim izljevima Njegove ljubavi i da saopćimo mnogim dušama one najtiše kucaje Božanskog Srca.

Svaki apostolat, ako je istinit, treba da proizlazi iz molitve. Apostolat pak Getsemanija ne može se vršiti, ako duša u prvom redu nije usko povezana s Isusom, koji trpi, ako ne osjeća udaraca ljubavi i bola i ako nije na neki način u samu Sebe unijela sam život Isusov. Svaki bi se apostolat morao predstaviti kao drugi Krist - alter Christus. No do ovog preobražaja u Isusa dolazi se, kada taj preobražaj ima svoje sjelo u srcu, jer kao što kaže Isus "Dobar čovjek od dobra blaga, koje je njegovo srce, iznosi dobro." (Mt. 12, 35.) No, ovo dobro blago, da li se može dati dušama osim po Isusu? I da li ovo blago može iznijeti ono dobro, ako ne iz srca, koje je puno Isusa? U svetoj tišini Getsemanija srce se napunja Isusom. Njegovim intimnim osjećajima, Njegovim životom. U Getsemaniju se dakle dolazi do moćnog sredstva, da izvršimo djelo apostolata.

Konačno najljepši je apostolat bez sumnje onaj, koji odgaja žrtve, koje će se sjediniti s Isusom u djelima zadovoljštine i posvećenja. Jer sama žrtva, koju je Isus izvršio, za spas duša i ona žrtva, koju On obnavlja neprestano na oltarima, no može imati svojih plodova, ako nije povezana s našom žrtvom. Pobožnost prema Presv. Srcu Isusovu, kako je objavljena Sv. Margareti, ide upravo zatim, a se odgoje žrtve, koje će poznavati i izvršavati mučeništvo srca. A takove se žrtve stvaraju i odgajaju u Getsemaniju, kako to dokazuje svakidašnje Iskustvo. Apostolat Getsemanija je dakle najsvetiji i najvažniji od svakoga drugog apostolata. Istinski apostolat molitve, žrtve, apostolat posvema vrhunaravan i božanstven. Svaki od nas neka čvrsto odluči, da će i drugim dušama ponoviti poziv Isusov;" Ostanite ovdje i bdijte sa mnom - s Isusom!

20. TUŽALJKE ISUSOVE.

"Ostanite ovdje i bdijte sa mnom."

Preslatko nas Srce Marijino poziva, da slušamo tajanstvene jadikovke žalosnog Srca Isusova. Čini se, da u čitavoj liturgiji nema tako uzbudljivih prizora kao u liturgiji, koju Crkva obavlja na Veliki petak prigodom ljubljenja Svetog križa. Ove jadikovke kao da obuhvaćaju sve patnje Srca Isusova o kojima smo do sada razmišljali u svetoj uri. Izgleda nam kao jeka

tužnog poziva: Ostanite ovdje i bdijte sa mnom! Neka nam nebeska Majka poda, da osjetimo u svome srcu tu duboku jeku. To će biti najveća hvala Spasitelju, koji trpi.

1) Narode moj, što učinih tebi ili u čemu ožalostih tebe, odgovori meni.

Kako je dirljiv ovaj plač, u kojemu se Isus toliko ponizuje, da stupa u razgovor sa svojim narodom i moli ga, da se barem udostoji odgovoriti na Njegova pitanja.

Što sam učinio tebi? Narode moj, što sam ti našao učinio ili u čemu sam to ražalostio? Moj Bože! On, koji je prolazio čineći dobro ili liječeći svako zlo, ne žaca se pitati, što je zla učinio. On, koji se svakome ljubazno smiješio pita, čime je koga ražalostio. O moj Isuse! S pravom mogu reći, da je Tvoja jedina krivnja bila ta, što si odviše ljubio čovjeka i što si imao odviše smilovanja prema svim ljudskim slabocama. Da nisi pokazao svoje ljubavi do tolike granice, možda se ljudska zloba nebi toliko dizala protiv Tebe! Da si Ti svoju čudotvornu moć upotrebljavao ne samo da blagoslivljaš, već da i kažnjavaš, nebi se ljudi toliko dizali protiv Tebe. Da si ti nastupao silom, ljudi bi Ti se bili pokoravali sa strahom. No, jer si na stupao samo sa ljubavlju, ljudi su Te prozreli! Strašne li činjenice, koja se kroz vjekove opetuje!

2) Ja te izvedoh iz Egipta, a ti si pripravo križ spasitelju svome

Ti si nas, Isuse, izbavio iz Egipta, iz zemlje tame i ropstva, a u zamjenu za te mi smo pripravili, križ Tebi, Spasitelju svome! - Egiptom nazivamo svijet, u kome vlada zakleti neprijatelj ljudske naravi, koji tamom zatvara svaki prolaz, kako bi čovječanstvo ostalo u njegovom ropstvu. A Ti, Isuse, Ti si imao smilovanja prema svome narodu. Ti si ga oslobodio od ove sramote. Tvoje jasno svijetlo pokazalo je čovjeku put prema nebu. Ti si rastrgao okove ropstva, a nezahvalni čovjek pripravio Ti je - križ. Ti si izveo iz Egipta na još čudnovatiji način stanovite privilegirane duše, oslobodivši ih od zamka, svijeta, da bi Ti moglo služiti i ljubiti To slobodnim Srcem i tako živjeti samo za Tebe, no Tebi, duše pripravile su Ti križ, sramotni i teški križ, jer ga je izradila ruka, za koju si želio, da Ti bude prijateljska ruka. Moj Bože, koliko li zlobe, koju je nemoguće razumjeti!

3) Vodio sam te kroz pustinju četrdeset godina, hranio te manom i odveo te u zemlju dobru, a ti si pripravio križ spasitelju svomu!

Što je sadašnji naš život, ako ne putovanje kroz pustinju svijeta? A tko može ovom čudnom putniku ljudskoj duši - pokazati siguran put prema domovini osim Tebe, Isuse? Tko umije i može tako voditi da ne postrada na putu osim Tebe, Gospode koji je hraniš manom, koja čudesno pada s neba? Manom, koja u sebi sadrži svaku slast. Tko će nas odvesti u pravu obećanu zemlju, u svetu zemlju, ako ne Ti sam, koji si u beskrajnoj svojoj ljubavi pronio na neki način raj na našu zemlju time, što si došao među nas i što živiš kao gost ljubavi u Tvojim tabernakulima. I tolika ljubav nije bila dostatna za duše. Ta, zar Ti nisu baš one duše, koje si vodio i hranio poput brižljive majke, pripravile križ i to baš na svetom mjestu, pred Tvojim očima, gdje moraš da gledaš najgore zločine? "Dragi moj u domu mojemu počini velika zlodjela", govori prorok Jeremija. (Jer. 11. 45).

4) Što sam ti još mogao učiniti, a da ti nisam učinio? Zasadio sam te kao izabrani svoj vinograd, a ti si mi postao vrlo gorak. napajao si me octom i kopljem probo bok spasitelju svomu!

Ovo su neizrecivo nježne riječi! Isus pita, što li još više mogao za nas učiniti. Doista Njegova ljubav prelazi sve granice! Jer, ako se ljubav sastoji u tome, da zaboravimo na sebe radi ljubljene osobe, tko je više zaboravio na sebe samoga, na svoje dostojanstvo, na svoju slavu, na svoju sreću tko više od Tebe, Isuse, koji si na sve ovo zaboravio samo zato da se možeš brinuti za naše dobro. Tko se više od Tebe žrtvovao, Tebe, koji si iz ljubavi sve dao. Ako

ljubav hoće da dijeli dobro, koje si dobro ostavio za sobe, a da ga nisi udijelio svojim odabranicima?! Imao si majku, taj rajski cvijet, čudo od miline, ljubavi i dobrote i Nju si nam dao. Imao si najdražeg Oca, Oca nebeskoga i Njega si nam dao za našega Oca. Imao si dušu tako dragu, tako osjećajnu, tako lijepu i Ti si je predao u ruku svojih neprijatelja, a sve to radi nas. Moj Bože, nebo se na taj način našlo u rukama pakla, da bi iz njega moglo osloboditi siromašnu ljudsku dušu, koja je bila njegov plijen. Darovao si nam svoje tijelo, svoju krv, svoje suze, svoje uzdisaje, svoje srce. Što si nam mogao više učiniti? Ta samo nebo predao si u naše ruke. Što si još više mogao učiniti a da nisi učinio?

I zasadio si nas kao najljepši vinograd. Uzgajao si nas s tolikom brigom. Mirisavo cvijeće - božanske kreposti - zalijevano Tvojom milošću, smješkalalo se u ovom vinogradu i obećavalo bogate plodove. Međutim, taj Ti vinograd postao gorak. Kad si bio žedan, napajao Te octom, o moj Isuse, Ti si mi u svojoj beskrajnoj ljubavi otkrio onu unutarnju žeđu, žeđu za dušama! Dao si mi tolika sredstva, da ugasim ovu Tvoju žeđu i Ti si me za to ponizno, zamolio. A ja sam bio toliko bezobrazan, okrutan, okrutniji, od grješne Samaritanke, pa sam odbio da ugasim Tvoju žeđu. Još gore, ja sam Te napajao octom.

5. Ja sam radi tebe udario Egipat i njegove prvence, a ti si mene predao da me bičuju

Na koliko načina, čudesnih načina, brani Isusu svoj narod. Čudesa, koja su se dogodila u Egiptu nad neprijateljima Izraelskog naroda, nisu ništa prema onim čudesima, koja On čini za spas svog naroda. Ponekad su nejak djeca, oboružana Njegovom moću postala toliko jaka, da su rastjerala i same moći tmine. Kakvo poniženje i kakva neprestana muka za sotonu, kad dobije takve udarce. I mi možemo zadati udarce sotonu, kad bismo se znali oboružati jakošću križa. No, kadgod izbjegavamo križ i zaziremo od mrtvenja, zli se duh služi našim strastima kao bičevima, da tako ponovimo strašno bičevanje Isusa. Moj Bože! Koliko Te puta ponovo bičuje nečedna moda, neuredni osjećaji i grješna djela! Pa čak i one duše koje se hvale i priznavaju, da Te ljube, te iste duše ranjavaju Te poganskim običajima neće da misle na masakriranje Tvoga nevinog tijela, na Tvoje krvave rane, a sve samo zato, da ne moraju osuditi svoj nemar za mrtvenjem. Te duše misle, da će čisto duhovnim oružjem i izvjesnom taštom ljubavlju uspješno potući brutalnog neprijatelja, koji se utaborio u osjećajima, što vuku korijenje iz požude tijela. I dok Ti te duše s jedne strane očituju ljubav i dobace po koji prijazan smiješak, ispuste po koju sentimentalnu suzicu, dotle se s druge strane podaju neurednim strastima, piju iz čaše užitaka i na taj način obnavljaju bičevanje svoga Isusa. O, sa kakovim bi pravom Ti mogao dobaciti svakoj ovakvoj duši: I ti me bičevima predade! Moj Isuse! Dopusti mi, da zadovoljim za ovo zlo! Daj, da se moja zadovoljština ne sastoji samo u jalovim i ispraznim osjećajima, već me potakni, da se naoružan Tvojim križem, s kojim ću u sebi pobijediti Tvoje neprijatelje.

21. TUŽALJKE ISUSOVE

"Ostanite Ovdje i bdijte sa mnom!"

Poslušajmo kako se i dalje tuži Srce Isusovo, i molimo žalosnu Majku, da nam isprosi milost, da ozbiljno shvatimo Njegove jadikovke.

1) Ja te izvedoh iz egipta i faraona potopih u crvenom moru, a ti mene preda poglavicama svećeničkim«

Isus ovdje podsjeća na čudesa, koja je učinio na dobrobit svoga naroda. Izbavio ga je iz ropstva egipatskoga, potopio Faraona i njegovu vojsku u valovima mora. A zar nije za nas učinio neusporedivo veća čudo? Paklenog faraona, koji je držao čovječanstvo u ropstvu, u sramotnom ropstvu, bacio je u ponor. I više on ne može škoditi osim onima, koji se dobrovoljno predaju u njegove ruke i onima, koji slijede nagovore svijeta, nagovore, koji nisu

drugo već utjelovljenje sotonskog duha. Koliko je nesretnih duša, koje se dadu zavesti predrasudama svijeta i koje ponovno dovode pred sud Isusa, pred Njegove zaklete neprijatelje, koji Ga iznova osuđuju na smrt. Svaki puta čim duša dopusti, da je pobijede divlji ljudski obziri, dovodi Isusa pred sud svijeta, napušta ga i nema snage da Ga brani, srami Ga se, i konačno sve se svršava tako, da se ta duša pridruži njegovim neprijateljima, odbaci Ga i osudi. A Isus jadikuje, kad gleda kako duh tmine i opet trijumfira i odvodi na tisuće duša u Egipat, koji postaje još većma tamniji i strašniji.

2) Pred tobom otvorih more, a ti otvori kopljem rebra moja.

Isus je otvorio pred svojim narodom more, da bi ga mogao preći po suhom. Koliko je puta ponovio ovo čudo za svoje prijatelje! Učinio je, da i oni pređu more patnja i poteškoća, koje su priječile pristup u obećanu zemlju. Koliko su puta povjerovali, da oni ne mogu nikada bijedno zapasti u more ljudske bijede. "Dođoh na vrh mora i oluja me potopi" (Ps.68) Međutim, kako je dobar bio Gospodin, jer kad su se najmanje nadali, On je naložio, da se more povuče - uzbuđenje, patnje i suprotnosti bile su svladane i duše se najednom našle na ulazu u obećanu zemlju. U veselju, u svetoj radosti pobijedivši napast, one su unaprijed osjetile ono neopisivo veselje, koje je Isus pripremio onima, koji pređu more svijeta i svečano dolaze do obale blažene vječnosti.

Čovjek bi morao pomisliti, da će se nakon ovakvog jednog čuda te duše usko povezati sa svojim osloboditeljem i zakleti mu se na ljubav i na vječnu vjernost. No mjesto toga baš te će duše raniti Srce svoga Spasitelja i nanijeti mu more boli. Grubost, hladnoća, mlakost u božanskoj službi žalosti Srce Isusovo. Te duše zaboravljaju na sve one pogibli od kojih ih je Njegova ljubav oslobodila, zaboravljaju na ono more nevolja, koje su one Njegovu, milošću nadvladale, da mogu ući u blagoslovljenu zemlju. A kada pak dođe neka nova poteškoća, one se smetu gube svako povjerenje u Njega i grijehom nepouzdanja nanose mu beskrajnu gorčinu. I baš onda, kada su već u blizini obećane zemlje, bacaju se u valove očajja, u more vječne bijede. Kolike li rane za Srce Isusovo, kad vidi, da baš te duše, radi kojih je činio najdivnija čudesa svojom moću i ljubavlju, da baš te duše propadaju kao brodolomci.

3. Išao sam pred tobom u stupu oblaka, a ti si mene odveo u sudnicu Pilata.

Isus se tuži. On je predvodio narod svoj u stupu oblaka na putu kroz pustinju, a narod ga je odveo u dvor Pilatov. Stup oblaka, bilo je svijetlo, kojim je po noći svijetlio i vodio svoj narod, a po danu taj je stup oblaka bio zaštita proti sunčanoj žegi. Na isti način Isus i nama svijetli kroz pustinju ovoga života blagom i jasnom svjetlošću u tmimi neznanja i zablude i brani nas od škodljive i nesnosne vrućine strasti, vatre strasti, koju je sotona zapalio, a On nas brani da u toj vatri ne izgorimo. Kako su sigurne od svake pogibelji one duše, koje se prepuštaju božanskom Vodiču. Kako se one već unaprijed naslađuju svetim veseljem, koje ih čeka na ulasku u obećanu zemlju! A kakve li opet nezahvalnosti s druge strane! Isusa ponovno; vode u dvor Pilatov s ruljom, koja bijesni od strasti. Strašna se graja sa svih strana diže protiv Njega! "Kad On ne bi bio zlikovac, ne bismo ga predali tebi" (Iv. 18,30). O preslatki Spasitelju! Kad bi Ti bio vodio ljude samo k zemaljskim dobrima, oni bi Te bili proglasili dobročiniteljem, no jer si ih vodio tako, da postignu nebeska dobra učeći ih da ne ostave svoja srca u pustinji ovoga života, da uvijek živu u nadi, kako će ući u obećanu zemlju, eto radi toga oni su Te proglasili zločincem. A kolikom si svjetlošću osvjetlio pustinju života onim dušama, koje Te slijede i koje doista ljube Tvoj zakon. Kada ljudi opaze, da su dobra, na koja Ti potičeš ljudska srca, posvema nebeska i kada uvide, da je uvjet kako se do tih dobara dođe otrgnuće od zemaljštine, onda Te oni preziru, zapostavljaju Te Barabi i urlaju: "Raspni ga! Jer mi nemamo kralja nego Cezara" (Iv.19,15). Vode Te pred poganskog suca, da Ti on izreče smrtnu osudu. Pa i danas, zar ne vidimo, da, se ovakvi prizori ponavljaju u tolikim zemljama? Zar Te i danas mnogi javno ne nazivlju zlikovcem? I danas, kao nekada, Tebe

javno osuđuju na smrt. Ruše se Tvoje crkve, profaniraju se Tvoji oltari, pale se Tvoje slike i slike Tvoje Majke. I sve to javno! U nekim pak zemljama Tebe na drugi način proglašuju i osuđuju kao zlikovca. Ne javno, već u srcima, u dušama! U kolikim dušama Ti moraš da podneseš ovako oštru osudu! - Isuse! Daj, da se danomice povećava četa onih vjernih duša, koje će zadovoljavati za tolike opacine i koje će Te slijediti kao stup najsjajnijeg oblaka u pustinji ovoga života, pa da jednom s Tobom i za Tebe stignu u svetu zemlju, koju si nam svojom krvlju otvorio.

4. Hranio sam te manom kroz pustinju, a ti si mene udarao zaušnicama i bičevima.

O slatke li mane, što je s neba pala, mane, koja sadrži u sebi svaku nasladu, mane, koja hrani i podržava božanski život; ta mana si Ti, o moj Isuse! Zašto ne potrče svi ljudi, da je saberu u svetoj pohlepi prije nego što je žega svjetske vrućine ne rastopi pred njihovim očima? Koliko ima onih, koji opetovano viču sa nezahvalnim narodom: "Grsti nam se na ovako slabu hranu". Koliki su, koji više vole egipatski luk i prostu, običnu hranu, kojom svijet hrani svoje robove. Ti si uzalud otvorio svoje tabernakule? uzaludan je Tvoj glas, kojim zoveš, kroz usta svojih vidljivih poslanika: "Dođite, jedite, nasitite se, predragi moji prijatelji!" (Pjesm. 5, 1). Uzalud i sama slabost onih, u koju zapadaju jer se ne hrane manom i preziru taj božanski stol. Nije im dosta, što odbijaju Tvoje mile pozive, već Te i udaraju pesnicama i bičevima. I sama tajna Tvoje ljubavi postala je znakom najtežeg obeščaćenja. Kruh anđeoski dijeli se psima! Ovakvim besramnim napadajima htjelo bi se obnoviti čitavu Tvoju Muku. No budući da si Ti sada neranjiv, predvidio si u Getsemaniju sve ove napade i tu osjetio sve to beščaće i izmjerio svu zlobu. Bože moj! Kakova bi trebala da bude zadovoljština za ovolike uvrede? Kad bih ja mogao sabrati u sebi sve živote, sve suze, sve patnje sviju ljudi i sve to prinijeti Tebi kao zadovoljštinu, što bi to sve skupa bilo?

Primi Gospode, barem uzdahe mog siromašnog skrušenog i poniznog srca, koje je i samo prezrelo, Tvoj dar, učini, da sve moje pričesti budu zadovoljština za tolike uvrede.

22. TUŽBE ISUSOVE

"Ostanite ovdje i bdijete sa mnom"(Mt 26,38)

Poslušajmo nježnom samilošću posljednje pritužbe Božanskog Spasitelja izražene u liturgiji i molimo našu predragu Majku, da tim tužaljka zatitru najtanje žice naše duše.

1. Napajao sam te vodom spasenja iz stijene, a ti si me napojio žučju i octom.

Tko može izreći s koliko nježnosti naš Spasitelj žudi za dušama, koje su poslušale Njegov božanski poziv. "Ako je tko žedan, neka dođe k meni!" (Iv. 7, 37). Koliko je On sretan, što može pružiti ovu čudotvornu vodu, koja izvire iz mistične stijene - iz Njegova Srca. Poznavajući neutaživu žeđu ljudske duše, žeđu, koje ne mogu utažiti prljave vode svijeta. On pruža dušama izvor žive vode, što teče u život vječni. Ta je voda njegova milost, koja krijepi na putu kroz suhu pustinju i koja čini, da se već prije okuse svete radosti domovine, gdje će biti potpuno udovoljeno svim našim željama. "Bit ću zadovoljen, kada se pokaže slava Tvoja" (Ps. 16, 15). I sada, - tko bi mogao i pomisliti, da će Mu tolike duše, za uzvrat pružiti žuč i ocat? Žuč i ocat slika su onih duša, koje pred Isusa dolaze s toliko ogorčenja i žestine, koju osjećaju prema svojoj braći. To su duše, koje praktički sramote Evanđelje kao i sam euharistijski stol i to zato, što ne znaju, da otresu sa sebe odvratnosti, antipatije i želje za osvetom prema onima, koji su ih uvrijedili. To su duše, koje se ne obaziru ni na Boga samoga koji oprašta sa toliko ljubavi, a one neće da praštaju svojoj braći, makar same imaju toliko toga, da im Bog oprost. O, kad bi te duše mislile na to, da je najbolja zadovoljština za uvrede nanesene Isusu, onaj plemeniti čin ljubavi, kojega Isus očekuje od tih duša možda već dugo vremena. Kad bi stanovite duše, koje bi htjele biti apostolske, a čiji bi se apostolat sastojao u

tome, da utaže žeđu Isusovu, kad bi te duše mislile, na to, da moraju prije nego što privedu k Isusu druge, duše i tako utaže žeđu Njegova Srca, da moraju prije prinijeti svoju vlastitu dušu, čistu od svake gorčine, slobodnu od žestine, a slatku slatkoćom božanske ljubavi Kristove. Pažljivo ispitajmo svoje srce i pogledajmo, ne će li i nama Isus uputiti gorki prijekor: "I ti si me također napajao žučju i octom".

2. Ja radi tebe udarih kraljeve Kananejske, a ti udari trskom glavu moju.

Isus je uništio neprijatelje svoga naroda, a narod ga je za uzvrat trskom udarao po glavi Njegovoj, da se u nju još dublje zabode trnje. Neprijatelji naše duše, koje je Isus, radi nas udario, jesu naše vlastite neuredne strasti, koje je On potukao u svojoj svetoj čovječjoj naravi. Udario je našu oholost na taj način, što se ponizio do crva, baš kao da je najoholiji čovjek, koji hoće da pobijedi ovoga strašnog neprijatelja vječnoga spasa. Svladao je našu senzualnost i putenost tako, što je prigrlio sve boli i patnje kao da je On sam bio puten čovjek, koji treba da u sebi uništi tog gadnog neprijatelja duhovnog života. Uništio je i ukrotio našu lakomost time, što je živio u krajnjoj neimaštini baš kao da je On sam bio najlakomiji čovjek, koji teži za zemaljskim dobrima, čovjek koji se ne može uzdići prema nebu, ako ne putem potpunog odricanja. Na taj je eto način pobio Isus glavne neprijatelje naše duše. I umjesto da za to primi hvalu sa strano čovjeka, On mjesto hvale prima još okrutnije udarce. Ljudi neće da znadu za Njegovo kraljevsko dostojanstvo, za Njegovo kraljevstvo duha. I pošto su Mu u ruke dali trsku - oznaku slabosti i bezvrijednosti toga kraljevstva - udarali su ga brutalno po glavi, da se u nju što dublje zabode oštro trnje. Trnje pak na glavi Isusovoj jesu sve one kužne misli ponosa, taštine i putenosti, s kojima, muče Onoga, koji je prema nama gojio misli mira i ljubavi. O moj Isuse! Daj, da Ti ja ne zadam ponovno ovakvu bol. Daj, da potučem u sebi Tvojom milošću svoje glavne neprijatelje, da se onda na mene mogu primijeniti riječi: "Ja udarih kraljeve Kananejske tebi za ljubav, ja sam u sebi progonio tvoje neprijatelje."

3) Ja tebi dadoh kraljevsko žezlo, a ti trnovom krunom okruni glavu moju.

Kakvo kraljevsko žezlo daje Isus svojim prijateljima? Sva žezla, sve krune svih zemaljskih kraljeva nisu ništa prema ovom. Pravo kraljevstvo nije materija, ono je duh, koji vlada nad materijom, gdje razum zapovijeda nad neurednim požudama. Ta je kraljevstvo kojemu se i sam svijet divi, kraljevstvo, u kojemu su siromašni ribari postali gospodarima nad sudbinom naroda, kraljevstvo u kojemu su priproste djevice znale pobijediti silnike svijeta. Koliki ugled i poštovanje uživa ona duša, koja je stekla ovo plemstvo, uistinu kraljevsko plemstvo. A kruna slave, kojom Isus ukrašuje dušu već u ovom životu nije drugo nego slika one krune, do koje se dolazi u nebu. "Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života." (Ap.2, 16.) Koliko pak ima duša, koje dopuštaju, da im ova kruna slave pade s njihova čela. Boje se priznati: "Pala nam je kruna s naše glave." Ponovno postaju robovima svijeta i robovima svojih neobuzdanih strasti. Više se ne sjećaju, uz koju im je cijenu tolikih poniženja stekao Isus tu kraljevsku krunu i više vole isprazna krunu kratkotrajne i lažne slave. Na taj način eto ponovno stavljaju trnovu krunu na glavu Isusovu. Da, takove duše stavljaju na glavu Isusovu krunu poniženja i zloće svaki puta, kada zabace kraljevsko dostojanstvo i ponovno postaju ropkinjama svojih najokrutnijih neprijatelja. O, moj Isuse! I ja moram priznati, da sam izgubio kraljevsku krunu koju si mi Ti uz toliku cijenu stavio na moju glavu pa zato Te sada molim, Isuse, da mi na glavu postaviš svoju trnovu krunu, jer ja to hoću, ma koliko me ona bola, ja hoću da Ti zadovoljim za uvredu, što sam prezreo Tvoju kraljevsku krunu, i nadam se da ću samo na taj način opet do nje doći i s Tobom moći vladati.

4. Ja tebe uzvisih snagom velikom, a ti si mene objesio na drvo križa.

Divno je doista uzvišenje, kojim Isus uzvisuje duše, što prihvate Njegovo kraljevstvo ljubavi. Sva poniženja Isusova idu za tim, da se mi podignemo. Prijatelji Isusovi postaju pobjednicima nad svijetom i nad poglavicom toga svijeta. Slava ovakvog uzvišenja sjaji već na ovoj zemlji, a savršeno će sjati u nebu. Uvjet za to jest: nasljedovati Muku Isusovu. Mnogi ne pristaju na taj uvjet, pa zato oni ponovno razapinju Isusa na drvo križa. Nema zapravo

drugog izlaza: Ili ćemo mi svaki dan na križ, ili ćemo svaki dan Isusa raspinjati. Ili ćemo mrtvenjem mi na križ, ili će Isus! Tu ne može biti zavaravanja! Mnogo ih ima, koji ne bi htjeli da Isusa ponovno razapnu, što više oni Mu pružaju i dokaze svoje ljubavi, no ako ne budu znali da prihvate križ, vrlo će brzo raspeti Isusa. Raspet će Ga sigurno u sebi samima - grijehom. "Jer sami sebi na novo razapinju i pogrdju Sina Božjega" (Hebr. 6,6). I takovi će možda dotle doći, da će ga grubo zamrziti, prokleti ga, dići se protiv Njegove Osobe, protiv Njegove Crkve, protiv Njegovih službenika ovdje na zemlji.

Svi prekori Božanskog Spasitelja idu za ovim: On oplakuje nedostojan postupak ljudi prema Sebi usprkos, toga, što ih je On neizrecivo ljubio. No ljudi ne bi s Njime tako postupali, da nisu zaslijepljeni strastima, koje se protive zakonu čistoće i svetosti zakonu, kojega je Isus napisao krvlju svoga tijela u svome ranjenom Srcu. Hoćemo li dakle, da zadovoljimo za nečuvene uvrede nanesene beskrajnoj ljubavi, hoćemo li da plod ovih svetih ura bude istinit i solidan, obećajmo da ćemo slijediti Isusa na križnom putu. Obećajmo, da ćemo ga to većma vjernije slijediti, koliko ga većma svijet bude napuštao. Sa Svecima recimo Isusu: »Gospode! Od svog srca želim, da budem podignut na drvo križa, da bi Ti mogao biti uzvišen u velikoj slavi!«

23. ISUS SE RASTAJE OD SVOJIH PRIJATELJA.

"I On se udalji od njih" (Lk. 22, 41.)

Preslatka Majka Isusova neka nam podijeli, da bismo mogli razumjeti bol Srca Isusova u ovom času kada se rastaje od svojih prijatelja i da shvatimo dragocjenu poruku koja slijedi iz svega toga. Isus je htio, da pokaže, koliko mu je milo društvo Njegovih miljenika, a htio je s druge strane, da se od njih odijeli, da nas tako pouči, kako se i mi moramo za ljubav Božju rastati sa najdražim osobama. On je htio da iskusi u svome Presvetom Srcu sve ono, što bi smo mi mogli iskusiti prigodom bolnih rastanaka.

1. Rastanci su neophodno potrebiti, da se ne usprotivimo božjemu zakonu.

Ima slučajeva, kada će biti potrebno, pa makar nam srce neznam kako krvarilo, da se rastanemo sa osobama, koje nas navode, da prekršimo volju Božju.

a) Ima osoba, čije prijateljstvo unosi teški nered u našu dušu. Bolno je iskustvo pokazalo, da ukoliko se ne prekine takovim neurednim prijateljstvom, nikada se ne dolazi do pravog mira u srcu. Što više to je produljenje agonije, koja je često smrtonosna i dovodi do smrti. U ovakvim slučajevima moramo biti odlučni, pa makar nam i srce puklo odlučni radi našeg i tuđeg dobra. "Stade Judita uz krevet i sa suzama i u šutnji pomoli se: Ohrabri me, Gospode Bože Izraelov i pogledaj na djelo ruku mojih da bih mogla izvršiti ono, što sam namislila, da moram učiniti za Tebe". To rekavši, pođe do stupa, što je bio nad njegovim uzglavljem, uzme mač, koji je visio na stupu i uzevši ga prihvati za kosu glavu njegovu i reče: "Ohrabri me, Gospode, u ovom času! Udari svom snagom i odrubi mu glavu". (Jud. 13,6). Ne manja snaga, traži se i od nas, da izvršimo sličnu borbu. Srce, Isusovo ohrabri će nas, ako Ga zamolimo, i tako ćemo doći do pobjede.

b) Ima osoba, koje nas na druge načine navađaju, da uvrijedimo Boga. Navode nas na grijehe protiv ljubavi (klevetanje i ogovaranje), na grijehe neposlušnosti, na neizvršavanje naših dužnosti, (gubljenje vremena). I u ovim slučajevima moramo bi ti odlučni! Stanovite slabosti srca i u ovim slučajevima mogu dovesti do veoma teških nereda u nama samima, u našim obiteljima i kod drugih osoba. I ovdje se moramo obratiti Srcu Isusovu i reći Mu s Juditom! "Ojači me, Gospode Bože, u ovom času! Kasnije će nas te iste osobe, s kojima smo prekinuli, blagoslivljati.

2) Rastanci su potrebiti, kako bismo mogli slijediti božji poziv na savršeniji život.

Kad je čovjeku, dan prvi zakon ljudske ženidbe rečeno je: "Ostavit će čovjek oca svoga i majku svoju i prionuti će uza ženu svoju" (Post. 2, 24). Ako dakle rastanak, u ovom slučaju krvni, nameće zaručnici, da se sjedini sa zemaljskim zaručnikom, koje čudo, da i duša učini još krvaviji rastanak onda, kada je pozvana na mističnu svadbu sa Božanskim jaganjcem? Na obje strane rastanak je veoma bolan, jer duše, koje Isus zove, da Ga slijede, osjetljive su i delikatno, duše su, koje su u svoj svojoj čistoći znalo sačuvati tajnu jedne jače, intimnije i dublje ljubavi. Isus sigurno ne daje veliki dar zvanja onim: sinovima i kćerima, koji su nevolja za svoje roditelje, već ga daje upravo onoj djeci, koja su pravi anđeli tješitelji za svoga oca i majku, daje ga onoj djeci, u koju su njihovi roditelji polagali sve svoje nade. Rastanak je strašan! Ludi i smušeni svijet, dići će viku na ovu tobožnju okrutnost, barbarstvo, bešćutnost, vjersko ludilo i mahnitost. "Naravan čovjek ne prima, što je Duha Božjega, jer mu je ludost i ne može, da razumije", (1. Kor. 2,14). Ništa zato. Isus, da bi ispunio svoju mističnu i krvavu svadbu na križu, rastao se sa svojom predragom Majkom i dopustio, da se lomi i kida Njezino majčinsko srce. Samo tako je dovršio otajstveno djelo našega otkupljenja. Slično On postupa, kada daje dušama jedan novi život, gdje treba da se potpuno predadu ljubavi Isusovoj.

I tu će biti:potrebni najbolniji rastanci. Zar nije bolan rastanak s najdražom majkom, a bez nade da ćemo je ikada više vidjeti na ovoj zemlji? Na onaj način, na koji je Isus dao najsjajniju krunu, slave svojoj presvetoj Majci, što je s Njime bila sjedinjena u Njegovoj mucu, i na račun te čudesno veze Isusa s Marijom u uzvišenoj žrtvi i mi smo po stali sudionici, tako će i djeca, koja se radi Isusa rastaju od svojih roditelja i roditelje čine dionicima svoje žrtve, postići i za njih najobilniji blagoslov Božji, metnut će im na čelo najljepšu krunu, a jednoga dana ti će isti roditelji blagoslivljati one, koji su im zadali tako okrutnu bol. Stostruku plaću u ovom i onom životu primit će ne samo djeca, koja su radi Isusa ostavila svoje roditelje, već i sami roditelji. "Svaki, koji ostavi kuću ili oca ili majku ili djecu poradi imena moga, stostruko će biti nagrađen i zadobit će život vječni." (Mat. 19, 29).

3. Rastanci s najsvetijim prijateljima

Ima vidljivih anđela, koje nam Bog daje na našem putu. Nađemo li na jednoga od njih, bit će to najdragocjeniji dar, što nam ga Bog može dati. Ako već Duh Sveti govori o svakom iskrenom prijatelju "Tko ga nađe, našao je blago", (Crkv. 6, 14) mnogo se većma mogu primijeniti ove riječi Duha Svetoga na onu dušu, koja se iskaže kao sam anđeo Božji, da nas tješi, da bude s nama da nas vodi, da nam podržava misli na nebo. Postoji takva draga duša, koja je u velikoj ljubavi Božjoj otkrila izvor svijetla, mira i najugodnijeg balzama, da može osvijetliti, umiriti i izliječiti ranjena srca. Postoje takve svete duše, koje iz najčišćeg Srca Isusova crpe onu čistu i svetu ljubav, kojom se znadu predati drugima, a da ne traže uzvata, znadu biti sretni, kada druge učine sretnima, znadu se same utješiti, kada tješe onoga, koji plače, znadu uprijeti sve svoje sile, kada se žrtvuju za dobro vlastite braće. Postoje sveti svećenici, koji znadu pružiti dušama ono, što su sami iscrpli u neprekidnoj vezi sa Bogom. Znadu se predstaviti dušama preobraženi u Isusa - alter Christus - drugi Krist - koji im objavljuje svetost, blagost, nježnost i uzvišenost ljubavi. Ti se sveti svećenici znadu žrtvovati po uzoru Božanskog Učitelja za svoje ovce, koje im je Isus povjerio. Znadu čak izložiti i vlastiti život, da ih obrane od grabežljivih vukova. Postoje sveti duhovni vođe, koji posjeduju mudrost Svetaca i koji znadu voditi duše na najtežem putu k savršenstvu

Bog traži ponekad, da se rastanemo od ovih vidljivih anđela. Apostol, kad piše svojim dragim Galaćanima, priznaje, da su ga oni toliko voljeli, te su bili pripravnici i oči svoje izvaditi radi njega. "Izvadili biste oči svoje i dali ih meni." (Gal. 4, 15) Djela apostolska opisuju nam divan prizor rastanka apostola Pavla s vjernicima iz Mileta. Nakon što im je on u oprosnom govoru izrekao divne riječi Božanskog Učitelja: "Mnogo je blaženi je davati nego li primati", "klekne

i pomoli se sa svima. Oni svi stadoše gorko plakati i baciše se Pavla oko vrata, grlili ga i bili žalosni radi riječi, koju je rekao, da više neće vidjeti lica njegova (Dj. 20, 35). No ako nas Gospodin i odijeli od ovih vidljivih anđela, moramo znati, da On to čini radi nekih viših planova ljubavi, planova, kojih mi sada ne možemo razumjeti, ali koji će se jednog dana pokazati u većem božanskom sjaju. On hoće da bude naš jedini oslonac, naše svjetlo, naš vođa, naša utjeha i sve naše, Doći će dan, kada ćemo Mu reći: "Jer me je ostavio otac i majka, Gospodin me je istinski uzeo u svoj naručaj i izlio na mene svu svoju očinsku dobrotu i svu majčinsku nježnost" (Ps. 26, 10).

Molimo Srce Isusovo, da nam udijeli milost, da Ga nasljedujemo u bolnim rastancima, koji će možda našu dušu dovesti u mračni Getsemani. No u Getsemaniju uvijek ćemo naći Isusa, koji plače i trpi s nama i za nas. Isusa, koji će nam dati božansku utjehu.

24. ISUS PADA NIČICE NA ZEMLJU

"Pada na lice svoje" (Mt."26,39).

S najvećim poštovanjem približimo se Isusu, koji prostrt leži na zemlji. Bog pada ničice na zemlju! Klanjajmo Mu se s Njegovom Majkom i molimo je za milost, da shvatimo pouku, koju nam Isus u ovom položaju daje.

1. Držanje Isusovo izraz je klanjanja

Prva naša dužnost pema Bogu sastoji se u tome, da Mu se klanjamo, da Ga priznamo vrhovnim Gospodarom čitavog našeg bića kao Onoga po kome bivstvujju sva stvorenja kao da ih i nema. "Svi narodi kao da i ne postoje, takvi su pred njim"(Iz 40,17)

Najbolji način, da očitujemo ovaj unutarnji osjećaj duha jest baš taj, da se bacimo ničice na zemlju. S ovim činom čovjek kao da se poništava pred licem svoga Boga. Isus, iako je bio pravi Bog, On se kao čovjek prostrt ničice na zemlji klanja. Ta je Njegova adoracija od neizmjerne vrijednosti.

Mi se moramo sjediniti u ovom klanjanju sa Presvetim Srcem i moramo postići, da naše izvanjsko držanje izrazi našu unutarnju pobožnost srca. Pomanjkanje ovoga ispravnog držanja često je razlog, da su naše molitve tako mlake i nesavršene.

Naročito je potrebno, da imamo najveće počitanje pred Isusom i da priznamo, da je On prisutan na oltaru. Čitavo naše držanje treba da bude pjev poklonstvene himne; Klanjam Ti se smjerno, tajni Bože naš, što pod prilikama tim se sakrivaš. Na taj će način samo naše izvanjsko ponašanje moći nadopuniti slabost našeg duha, koji nije sabran, kako bi trebao da bude. Jer, kako kaže sv. Toma, mi molimo ne samo našim duhom već i našim činima. Pa ako se po ljudskoj slabosti naš duh rastrese, naše izvanjsko držanje, biti će neprestana molitva. I kao što je izvanjsko Isusovo držanje velika pouka za nas, tako je isto i naše strahopočitanje pred Njim pobuda i pouka za ostale. To će strahopočitanje oživiti vjeru u onima, koji nas gledaju, proizvesti će u njima pobožne osjećaje i potaknuti ih na pobožnost. Koliko je puta već samo ono svetačko ponašanje pred Presvetim Sakramentom najuspješnija propovijed vrednija od svake govorničke vještine. Naprotiv pomanjkanje pobožnog ponašanja, makar ono bilo i nehotečno, izazivlje sablazan, uzdrma vjeru, učvršćuje u nevjerovanju. Monsinjur Bossuet pripovijeda s mnogo poniznosti, kako je on sam doveo nekog protestanta da razgleda njegovu katedralu. Pošto se on sam nije poklonio Presv. Sakramentu na koncu posjete protestant se zahvali monsinjoru, što ga je riješio svake sumnje o stvarnoj prisutnosti pokazavši mu da ni sam monsinjur ne vjeruje u nju.

Kakovog li bola za Presveto Srce radi tolikih nepočitanja, koja se počinjaju prema Njegovoj prisutnosti, a koja su uzrok, da se nevjernici smiju na sablazan za slabe duše. Dajmo zadovoljštinu!

2. Držanje Isusovo izraz je poniznosti

U onom drugom vrtu čovjek je oholo digao pogled prema zabranjenom plodu, da dozna sudove Božje, ali time se upropastio. U vrtu zadovoljštine Sin Božji zauzima stav najdublje poniznosti. "Padne na lice svoje, da svojim držanjem tijela pokaže poniznost duha", veli sv. Anzelmo. Poniznost ima tu snagu, da svrati na nas pogled milosrdnoga Boga, koji bježi od oholih. Oholi ti se nisu dopali od početka, a uvijek ti se dopada molba poniznih" - čitamo u sv. Pismu (Jud. 9, 16). Eto, to je razlog radi kojega Isus, prije nego će se pomoliti Ocu, hoće, da mu se moli svojim samim držanjem, gdje On izgleda kao da nije Sin Božji i zauzima stav ponizniji od onoga, što ga je on opisao, kad je govorio o cariniku, koji je stajao na dnu hrama. Nije se zadovoljio, da moli kao čovjek, već zauzima držanje kao najzadnji među ljudima, kao najbjeđniji i kao najveći grješnik.

Velika je to pouka za nas! Mi, koji smo grješnici ne znamo se pravo poniziti pred Bogom, nismo svjesni svoje ništavosti, a možda čak unosimo ispraznost i oholost i u samo sveto mjesto – u ispovjedaonicu, gdje, umjesto da se ponizimo pred Bogom, mi postajemo nestrpljivi i oholi pred bližnjim i gdje, dok ispovijedano svoje grijeha, u ton istom času bavimo se u duši ispraznim mislima. I kod oltara, gdje smo u doticaju sa samim Isusom, ne znamo spojiti povjerljivost, koja je Njemu toliko draga, s onom poniznom jednostavnošću, koja privlači božansku ljubaznost. Ne znamo, da se pravo prijateljstvo rađa u spoznaji vlastitog ništavila, u potpunom nepovjerenju u same sebe, u naše zasluge, u naše kreposti, u nepovjerenju, koje nas dovodi da se potpuno predano u ruke Božjeg milosrđa. Ako hoćemo osjećati radosti, koje je Isus dao malenima, potrebno je da postanemo uistinu djetetom tj. djetetom pred samim sobom i da se ponizimo prema riječima Božanskog Učitelja: "Koji se dakle ponizi kao ovo dijete, onaj je najveći u kraljevstvu nebeskom" (Mt. 18, 4). Pa ako je Isus bio uslišan, dok je prinosisio u suzama svoje molbe i molitve Ocu, bio je uslišan radi svoje smjernosti, s kojom je prinosisio svoju žrtvu. "Bio je uslišan za svoju smjernost" (Hebr. 5, 7). Hoćemo li, da i mi budemo uslišani, moramo se kloniti ne samo one proste oholosti, kojom se hvastamo, da smo ravni Bogu, po čemu Ga držimo kao svoga slugu, već je potrebno da i naše izvanjsko držanje bude ponizno, pa da kažemo sa drevnim Patrijarhom: "Govorit ću s mojim Bogom, premda sam prah i pepeo" (Gen. 18, 27).

3. Držanje tijela Isusova izraz je poniženja toga istog tijela.

Posljedica pobune duše protiv Boga jest pobuna tijela protiv same duše. Da bi duša mogla vladati vlastitim tijelom, potrebno je, da traži, da joj se tijelo pokorava, kao što se i ona potpuno pokorava Bogu. Nemoguće je da će se tijelo podložiti njezinoj volji, ako se ona sama nije prije ponizila pred Bogom.

S druge strane pravedno je, kad su naši udovi služili grijehu, da služe i pravdi. Ponizno i ponekad i mučno držanje tijela bit će zadovoljština, kojom ćemo zadovoljiti Gospodinu za grijeha počinjene samim tijelom. Zato je poniženje tijela u časovima najdublje tuge kao pokora i kao najbolje sredstvo, da dođemo do božanske utjehe. Često je najveća zapreka, da se sjedinimo s Bogom, pomanjkanje duha pokore i tjelesnog mrtvenja. Budemo li zadovoljavali svim prohtjevima našega tijela (dopuštenim!), budemo li s njime postupali sa mnogo pažnje, ono će postati buntovnik i zakleti protivnik svih svetih i plemenitih težnja duše.

Što više, u tuzi, kojigod bio njezin uzrok, duša se često osjeća materijalizirana, ona u sebi ne osjeća više nikakvog duhovnog poleta i čini joj se, da je vode samo nagonski osjeti. I zato je pokora ono sredstvo, kojim će duša opet naći samu sebe odnosno ne će je više voditi nagonski osjećaji; osjećat će se kao gospodarica, a ne kao ropkinja. Osjećaj i svijest plemenitosti siguran je početak pravog veselja i svete utjehe.

Zato nas eto i Isus u času najveće tuge ne samo poučava u molitvi, nego i u tome, kako treba da bude ponizno, držanje našega tijela. On je novi Adam, koji hoće, da dovede čovjeka u ono

stanje plemstva, koje je izgubio prvi Adam. Put pak, kojim On polazi, potpuno je oprečan onom prvom. Njegov put jest put poniznosti duha i srca, duše i tijela. Sav čovjek treba da se baci ničice pred Bogom svojim i da kliče; "Sve moje kosti govore: Gospode tko je sličan Tebi!" (Ps. 34, 10).

25. ISUS MOLI

"I molio se" (Lk 22,41)

Blagoslovljena naša Majka neka nam udijeli milost, da shvatimo veliku i uzvišenu tajnu Isusove molitve. Nauk je o molitvi najvažniji nauk u životu.

1. Isus nas poučava, da se u nevoljama utječemo Bogu.

Srce Isusovo uzburkano beskrajnom patnjom laća se molitve, kako smo već prije rekli, "U nevolji zavapim ka Gospodu" (Ps. 99, 3). "U nevolji mojoj zazvao sam Gospoda" (Ps. 17, 7), On ne moli kao Bog, jer je Božanska volja kadra, da postigne sve što hoće, već moli kao čovjek, komu je potrebna božanska pomoć. U koliko je čovjek, kaže sv. "Augustin, htio je da bude nemoćan, a kao nemoćnik On se molio. Za nas je dakle molitva Isusova najmoćniji poziv, da se i mi molimo. Ono, što je rekao svojim apostolima: "Molite se, da ne padnete u napast" (Lk. 22, 40), to isto svojim primjerom govori i nama. Potrebno je naglasiti, da Isus ne kaže: "Molite se, da ne budete napastovani", već govori: "Molite se, da ne podlegnete napasti". Nevolja, bila ona izvanjska ili unutarnja, za nas je uvijek napast. Zato je potrebno, da se baš u nevolji utječemo molitvi. Međutim često se događa, da nas baš nevolja odalečuje od molitve i radi toga mi bijedno padamo i popuštamo napasti. "Dok bih morao plakati i moliti radi zloće, koju sam počinio i radi dobra, koga sam propustio, zapao sam međutim u mlakost i nisam više gorljiv u molitvi - postao sam hladan i bezosjećajan. To je početak svih naših zala", veli sv. Bernardo.

Naša oholost i preuzetnost uvjerava nas, da ćemo se sami moći braniti od zla. Jasno je, da također moramo upotrijebiti sve naše sile, no to ne ćemo moći učiniti bez pomoći Božje. Potrebno je stoga, da se u svojim nevoljama ponizno i bez prestanka utječemo Bogu. "Mislio sam, da jesam nešto, veli sv. Augustin, međutim bio sam ništa rekao sam: postat ću mudrim, a postao sam ludim mislio sam, da sam razborit i prevario sam se; no sada vidim, da sve što imam, da je to Tvoj dar; bez Tebe ništa ne mogu učiniti. Priznajem, Gospode, svoje siromaštvo, nisam drugo doli ništavna i bezvrijedna zemlja, koja bez Tvoga blagoslova, ne može ničim uroditi. Ako sam ponekad pao, pao sam svojom krivnjom." To je velika tajna milosti prema kojoj i teoretska i praktična nemogućnost ljudske oholosti ništa ne vrijedi.

O divno Srce Isusovo, usijeci mi duboko u Srce ovu veliku istinu. Ne dopusti, da je ikada izbriše bilo kakva ljudska zloća. Samo ću na taj način pobijediti u boli i savladati sve napasti i nevolje života.

2. Isus nam govori, da od Boga prosimo sam dar molitve

Isus moli u času, kada mu je duša obuzeta teškom suhoćom. Za nas je obratno najveća napast baš to, što ne osjećamo nikakve volje za molitvom. Potrebno je tada, da od Boga prosimo za milost molitve. Možda nam to izgleda besmisleno, jer ako je molitva dar Božji, čemu opet i ponovno tražiti taj isti dar, kojega je već potrebno imati, da ga tražimo? Ipak je sigurno: ovo je isto dar Božji, kada priprostim srcem vapijemo k Njemu isto je dar Božji, kada Ga molimo za taj dar. Bez duha molitve neće nikada nitko moći moliti spasonosno. Mi smo toliko siromašni, da ne samo što ništa ne možemo bez Boga, već nismo sposobni ni tražiti ništa od Njega, ako nam On zato ne dade milosti.

No, to nas ne smije obeshrabriti, jer prvu milost, da tražimo dar molitve, Bog će nam uvijek dati. Uvijek možemo moliti Boga za milost molitve. Sama bol, koju osjećamo radi toga, što ne

možemo moliti, već je to molitva. Sama želja za molitvom i to je molitva. Želja, da smo uvijek povezani s Bogom kao i želja, da nam On pomogne, i to je molitva.

U naše dane, kojima je zavladao praktički naturalizam i kada smo i mi skloni, da pridajemo preveliku važnost ljudskim sredstvima, kojima se hoće doći do dobra, potrebno je da apostolski širimo ovu toliko potrebnu i toliko uzvišenu nauku Srca Isusova. Kako je potrebno, da prosimo od Boga milost molitve. Moramo tu milost tražiti za sebe kao i za sve one, koji su od Boga pozvani, da vrše neki apostolat u svijetu. Moramo tu milost tražiti osobito onda, kad osjetimo tešku napast, koja nam oduzima volju za molitvom.

3. Najdragocjeniji plod svete ure jest milost molitve u teškoj tuzi.

Ako od svete ure ne postignemo nikakav drugi plod, osim da naučimo u njoj moliti s Isusom, mi smo već vrlo mnogo postigli. U stvari sveta je ura u prvom redu čas zadovoljštine. Ali sve rane, koje se zadaju Srcu Isusovu imaju korijen u pomanjkanju molitve. A čovjek onda ne moli, kada se oholo pouzdaje u svoje snage i kada u času napasti, osjeća, da je daleko od Boga. Sva zla koja biju duše, proizlaze odatle, jer je nauk vjere, da bi duše zacijelo dobile potrebnu milost za svladavanje napasti, kad bi je tražile. Sv. Toma uči, da je i najmanja milost toliko moćna, da njome uzmognemo pobijediti i svladati sve napasti. Kad bi se u obiteljima molilo, ne bi u njima bilo toliko užasnih nevolja. Kad bi zajednica molila, nebi se tako ludo rušila u ponor pokvarenosti i podlosti.

Molimo dakle u svetoj uri za dar i milost molitve? Molimo, da Srce Isusovo udijeli, taj dar tolikim siromašnim dušama, da se udostoji i njih pozvati u ovaj mistični Getsemani, da nauče plakati. Već sam taj plač bit će jedna vrsta najdragocjenije molitve. O takvoj molitvi možemo reći: "S njome zajedno dođoše mi sva dobra". Vidjet ćemo doskora, kako će nas Srce Isusovo naučiti jednu molitvu, koju uvijek možemo obaviti, pa i u časovima najveće nevolje kao i onda, kada će nam svaka druga molitva biti nemoguća. Isusove molitve donijet će nam život, veselje i raj.

26. ISUS MOLI

"Oče moj. Abba, oče, sve je moguće Tebi."(Mt. 26,39)

A. Način kako ćemo moliti.

Presveta Majka neka nam pomogne, da upoznamo svetost riječi, koje Isus izgovara u svojoj molitvi. Neka nas Ona pouči kako ćemo nasljedovati Njezina Sina u molitvi.

1. Isus nas poučava o živom pouzdanju, kojega moramo imati kod molitve.

Riječi "Oče moj" izražavaju u prvom redu Isusovo nježno pouzdanje u Božanskoga Oca. On govori: Oče moj! U drugim zgodama On je zazivao Oca jedino imenom Otac, kao na pr. "Oče, zahvaljujem Ti" (Iv. 20, 41). ili "Oče, spasi me" (Iv, 21, 27). "Oče, proslavi me" (Iv. 17, 5) itd. Ovdje Ga pak naziva "moj" Oče, da nam pokaže, da i mi moramo priznavati Boga ocem onda, kada nas On iskušava nevoljama i onda, kada nam se pričinja, da nas je On ostavio, jer tada je On doista i posvema naš Otac.

Slično Isus ponavlja riječ "Otac" sa "Aba" – Oče, da tako izrazi svu jačinu sinovske odanosti, koja ga potiče, da se preda u ruke Oca, makar izgleda, da je On daleko, makar se čini, da ga je zaboravio. Ovo je neophodno potreban uvjet, uslijed kojega će i naša molitva taknuti Njegovo Očinsko srce u časovima nevolje i najteže patnje. "Jer niste primili duha ropstva, opet da se bojite, nego ste primili Duha posinjenja, u kojemu vapijemo: "Aba, Oče!". (Rim. 8, 15). Što ne bismo mogli očekivati od Onoga, koji nas je uza sve naše krivice posinio? O, kad bismo ispravno shvatili, kakav je to dar Božji biti njegovim sinovima! "Kad bi znao dar Božji" (Iv. 4, 16), dobro bi razumjeli, da je svaka milost, koju nam On daje uvijek manja od ovoga dara. Konačno i samo nebo, što je drugo, ako ne plod - da tako kažemo - i nužna posljedica istine,

da smo sinovi Božji. "Ako smo sinovi, i baštinici smo" (Rim. 8, 1?). Možda nam se čini, da smo grijehom izgubili ovaj naročiti dar posinovljenja Božjega? Sigurno! Bila bi to najveća nesreća, bio bi to prvi i posljednji uzrok svih naših suza. No u tom slučaju morali bismo zavapiti ka Gospodu: Ni sam dostojan, da ja Tebe ljubim. I još bismo mogli dodati: Ma koliko ja bio grješan, ne mogu, a da ne budem Tvoj sin! Da, jer On se nije pokajao, što me učinio sinom svojim, što više, premda je On i predvidio da bih ja mogao u sebi porušiti Njegova čudesna djela, ipak ih je izvršio, i pripravan je, da ih i dalje vrši, kadgod se k Njemu obraćam. Približimo se dakle Bogu po molitvi punim pouzdanjem, makar nam se činilo, da On ima potpuno pravo, da se udalji od nas i da nas ne prizna svojom djecom. Na taj ćemo način, biti sigurni, da ćemo ganuti Njegovo nježno i očinsko Srce.

2. Isus nas poučava o živoj vjeri, koju uvijek moramo imati u svemogućnost našega Oca. Da nam molitva bude od koristi, dvije stvari moramo čvrsto vjerovati: Prvo: Moramo vjerovati u očinsku Božju dobrotu, radi koje će nam On dati milost i drugo: Moramo imati vjeru u Njegova moć, znajući, da nam On može dati sve, pa radilo se o neznam kako velikoj stvari: Isus je najprije imao veliko pouzdanje u očinsko Srce, a onda je pokazao i sigurnost u Njegovo svemogućstvo. "Sve je Tebi moguće". Ovo isto je rekao i anđeo Mariji: "Jer u Boga nije nemoguća nijedna stvar" (Lk. 1, 37).

Teoretski govoreći nije teško shvatiti, da je Bogu sve moguće. Ta, zar on nije svemoguć? No, u praksi koliko se puta događa, da, to ne shvaćamo, kao da se radi o strašno teškom problemu, i naša vjera postaje manja. Bez sumnje mi ne trebamo očekivati, da će Bog činiti čudesa u pravom smislu riječi, jer čudesa su uvijek izuzetak od njegovih zakona, ali možemo se nadati, da on čudo MOŽE učiniti. Za Njega nema razlike između ovog ili onog čuda. Može učiniti čudo, koje nama izgleda da je maleno, isto kao i neko veliko čudo. Moramo imati na pameti, da ima stanovitih čudesa, a to su čudesa na duhovnom području. Ta su čudesa stvarno i najveća i On je uvijek spreman, da nam ih učini, jer je to i zakletvom obećao, samo ako ih tražimo od Njega. Da se ispune čudesa i materijalnog i duhovnog reda, On traži ovaj uvjet: Živa i čvrsta vjera. "Ako možeš vjerovati, sve je moguće onome, koji vjeruje" (Mk. 9, 23).

O, kad bismo imali uvijek ovu živu vjeru u moć Boga našega! Kakva bi čudesa milosti mogli dobiti od Njega u duhovnom pogledu! Vidjet ćemo, da se mogu izliječiti ne samo one najteže bolesti, nego da i mrtvaci mogu oživjeti.

3. Moramo imati živu vjeru u dobrotu i moć samog srca Isusova.

Ako su već u Starom Zavjetu morali imati živu vjeru u dobrotu i moć Božju, mnogo većma je moramo imati mi nakon toga, što nam se pokazala milost i milosrđe Spasitelja našega, koji je htio, da bude pristupačan čovjeku grješniku, koji je bježao od Boga, od beskrajne dobrote i nježnosti očinskog Srca. On je htio, da nam pokaže, da divne one riječi, kojima već Bog otkriva ne samo očinsku, već upravo majčinsku nježnost srca, kad kaže: "Zar može mati da zaboravi na dijete svoje? Iako se to bude dogodilo, ja te ne ću nikada zaboraviti" (Iz. 45, 15). Htio je, da pokaže, kako te najnježnije riječi nisu samo neki pobožni izljev, jer smo vidjeli, da se Njegovo Božansko Srce ganulo nad ljudskim bijedama; ganulo i pomoglo, a da Ga zato nitko nije ni tražio. Nikada se nije umorio pozivajući nas k sebi onom nježnošću kakovom kvočka sakuplja piliće svoje pod krila svoja.

Zato potrebno je, da se obratimo Isusu sinovskim pouzdanjem, jer znamo, kako je on ne očinskom, već majčinskom ljubavlju prigrljio na svoje srce rasipnog sina, a da ga nije prekoračio ni tražio zadovoljštine niti ikakve izvještaje vjernosti, već ga smjesta primio da uđe u očinskom veselju u dom svoj. Srce je Isusovo dirnuto, kada vidi, da mi prijanjamo uz djela, što ih je pronašla Njegova ljubav.

Moramo pokazati i živu vjeru u moć Isusovu. Makar nam izgledalo, da je On u Getsemaniju ponizen, makar nam se činilo, da On sam traži našu pomoć i makar nam On izgledao još

nemoćniji u euharistijskom Getsemaniju, uza sve to treba da pokažemo bezuvjetnu vjeru u Njegovu božansku moć. Nemojmo misliti da On nije Bog svake utjehe zato, što traži našu utjehu, ne, On traži utjehe, da nam pokaže način, kako ćemo mi Njemu dokazati, da ga djelima ljubimo. Ovakve osjećaje treba da imamo pred Isusom u našoj svetoj uri. Koliko više budu ti osjećaji živi i žarki, toliko će nam sveta ura biti doista sveta i posvećujuća.

27. ISUS MOLI

Uzmi ovaj kalež od mene, ali ne što ja hoću, nego što Ti (Lk. 14, 36).

B. Predmet Isusove molitve.

Majčinskom brigom Marijinom uđimo u Srce Isusovo, da bi mogli shvatiti Njegovu uzvišenu molitvu. Ona je odlučna za posvećenje.

1. Isus u svoj svojoj molitvi očituje pokrete, koji se protive njegovoj volji, a sve to nama za pouku i utjehu.

Molitva, kojom nešto tražimo jest čin volje, kojim mi izražavamo neku želju svome Bogu, da nam je On usliša. U čovječjoj volji Isusovoj bila su dvovrsna čuvstva, jedna, koja su proizlazila od čovječje strane i koja su naravno zazirala od trpljenja, a druga, koja su proizlazila od Božje strane i koja su se bezuvjetno pokoravala volji Božjoj. U riječima: "Uzmi od mene ovaj kalež" dolazi do izražaja prvo čuvstvo, a u dodatku tim riječima: "Ali ne što ja hoću, nego što Ti", dolazi do izražaja drugo čuvstvo. Isus nas ovdje poučava, da nam je dopušteno iznašati Bogu teškoće naše naravi, koja bježi od trpljenja. Isus pak na neki način postaje branitelj nižega dijela svoje naravi, kad govori: "Uzmi od mene ovaj kalež!" Što više On je dopustio, da se sva ona najteža opiranja u Njemu probude baš zato, da pokaže, da je uistinu Uzeo ljudsku narav na sebe sa svim njezinim naravnim nagnućima. Svetost se ne sastoji u bezosjećajnosti, makar ona ne znam kako teška bila, a ne sastoji se ni u odbojnosti prema trpljenju kao ni u tome, da to trpljenje iskreno očitujemo Gospodu kao Ocu, već se svetost sastoji u tome, da sva prirodna nagnuća podložimo očinskoj volji Božjoj. Naš je Spasitelj učinio ono, što čini majka, kada se snizi, da tepa, da djetinjski govori sa svojim djetetom, da bi ono naučilo govoriti. Tako i Isus. Srcem i nježnošću majke snizio se do toga da govori našim običnim riječima, našim uzdasima, koji dolaze iz dubine naše slabe naravi, da se mi naučimo govoriti uzvišenim govorom, što dolazi iz njegove najsavršenije volje, koja je uvijek bila u skladu sa voljom Božjom.

Veliko Ti priznanje dugujemo, Isuse, za ovu Tvoju popustljivu ljubav! Govorio si u moje ime, uzeo si moje siromašno srce u Tvoje srce onda, kada si plačući rekao: "Uzmi ovaj kalež od mene!" O moj Isuse! U ovim Tvojim riječima ja nalazim sve uzdisaje moje siromašne naravi! Osjećam, da si Ti okusio najtajnije osjećaje moga siromašnog srca. Osjećam i vidim, da si to rekao ne samo zato, da mi pokažeš punu skladnost Tvoje volje sa voljom Božjom već da mi i otkriješ odbojnost prema trpljenju. Dopusti mi, da ja radi Tvoga tolikog poniženja prionem uz Tvoju volju, uz Tvoje srce, da ga učinim svojim i da s Tobom velikodušno izgovorim svoj "Fiat" - neka tako bude!"

2. Isus govori o preobražaju naše duše

Svako poniženje Sina Božjega ide za tim, da se mi uzdignemo«. Njegova neiskazana dobrota, koju je pokazao, što se ponizio, da se služi našim običnim ljudskim govorom, gdje se vidi da On naše osjećaje i čuvstva prisvaja i uzima kao svoja, takova dobro ta kadra je, da proizvede u nama najveće preobraženje - preobraženje u samoga Boga. Čovjek se uistinu na diže od ljudskih pa do Božanskih stvari onda kada za čovjeka postaje volja Božja važnijom od njegove vlastite volje. Kad osjetimo u sebi, da nam narav naša drhće i strepi, pomislimo, da nam tada u tom času Isus pruža najzgodniju priliku, - da se na neki način preobrazimo u

samoga Boga. I kolikogod nam se naši osjećaji činili većma opravdani i dopušteni, toliko ih više moramo podložiti volji Božjoj, koja će se očitovati na protivan način. Prvi je čovjek otpao od dioništva Božanske naravi time, što se usprotivio volji Božjoj, a nas Isus poučava, da ćemo postati dionici Božanstva, ako svoju volju budemo uskladili sa voljom Božjom. "Jer kao što nepokornošću jednoga čovjeka mnogi postadoše grješnicima, tako će i pokornošću jednoga mnogi postati pravednicima" (Rim. 5» 19). U riječima:"Ne moja, nego Tvoja volja", može se s pravom reći, da je sadržan sav program Isusa kao Spasitelja i Otkupitelja. "Sišao sam s neba, ne da vršim volju svoju, nego volju onoga, koji me je poslao." (Iv. 6, 38). I mi ćemo postići nebo, budemo li prihvatili ovaj Isusov program.

Sjetimo se, da je to milost, za koju moramo mnogo moliti Gospodina. Nikada ne ćemo moći izreći svoj "Fiat" - neka bude, ako nam milost Božja ne pomogne!

3. Isus nas poučava: ne radimo po volji drugoga, ako se ta volja protivi volji božjoj.

Isus je u htjenju svoje volje nama za ljubav htio biti nama sličan, kako smo već vidjeli, iako naša volja zazire od žrtve, te je na taj način htio našu volju preobraziti u volju Božju. I mi moramo tako raditi. Tuđe suze i nevolje na neki način moramo učiniti svojima, moramo se znati sjediniti s onima, koji Boga mole, da od njih odvрати gorki kalež, no, nikada nesmiemo pristati na to, da slijedimo ono, što ne možemo dovesti u sklad s voljom Božjom, pa da se na taj način i buntovna narav potpuno uskladi s Božjom voljom. Zanimljivo je pismo PAPE sv. Gelazija, što ga je pisao heretiku Eufemijanu, koji ga je molio, da Papa barem malo popusti. "Pišeš mi, da ti popustim, piše Papa, a to znači da si pao, pa zar bi htio da i ja padnem s tobom? Ne! Potrebno je naprotiv, da se podigneš i uspneš sa mnom." Tako je i Isus radio. Uzeo je našu siromašnu volju, zemljom uprljanu i podigao je sa zemlje do visine svoje svete volje, koja je potpuno u skladu s voljom Očevom. Slično i mi moramo dati podstreka volji našega bližnjega, osobito onoj, koja je slaba i neodlučna vis - a - vis Božje volje. Moramo učiniti, da se ta volja uspne do savršenog predanja u volju Božju. Fatalna popuštanja znak su zastranjivanja i za odlične duše, koje na taj način upropaštavaju i same sebe kao i one, koje su htjele spasiti.

U svim slučajevima uvijek imajmo na pameti uzvišeni primjer Isusov. Njegovo je srce najnježnije, najčovječnije i puno sućuti, no u isto vrijeme ono je najbožanstvenije srce. Budemo li ga nasljedovali bezuvjetno i s puno plemenitosti u punom podudaranju s voljom Božjom, moći ćemo spasiti i sebe i sve one, koje volimo. Uvijek u svakoj prigodi i pred svima obećajmo Isusu, da ćemo se držati one izreke, jedine stvarateljice svetosti, a ta je: "Ne, što ja hoću, nego što ti hoćeš".

28. ISUS MOLI

"Uzmi ovaj kalež od mene, ali ne što ja hoću, nego što ti." (Mk. 14, 36)

C. Drugi predmet Isusove molitve.

Isusove su riječi pune tajne, pa molimo Presvetu Bogorodicu za milost, da te tajne uzmognemo razumjeti i prodrijeti u njih, da na taj način zadobijemo svjetlo i pomoć našoj duši.

1) Isus moli da ga mine kalež, u koliko taj kalež izražava i sadrži neko zlo, kojemu Bog nije začetnik.

Zlo kao takovo nije djelo Božje, jer Bog je beskrajno dobar. I zato Bog stvorivši svijet, vidje da sve što je stvorio, da je bilo veoma dobro. Jasno je da Bog nije začetnik moralnog zla, jer, moralno je zlo u protivnosti s voljom Božjom. Po sebi On nije ni začetnik fizičkog zla, koje nije ništa drugo nego posljedica prekršaja volje Božje. On ne će uzroka, pa dosljedno ne će ni učinka ni posljedice. U koliko pak dopušta uzrok u toliko može htjeti i posljedice, ali samo

zato, da od tuda nastane neko dobro. Što više, zlo je nedostatak nekog dobra, koje se moralo izvršiti, no Bog neće da stanovita osoba bude lišena nekog dobra, koje joj je On sam htio dati i koje, joj daje i koje je potrebno, njezinoj naravi.

Kalež pak Isusov sadržavao je u sebi izdajstvo, odricanje, apostaziju, okrutnost, licemjerstvo, prijevaru, podlost i bogoubojstvo - sve dakle ono, što On kao najsvetiji mrzi. Taj je kalež sadržavao i sve one strašne zloće, kojima je čovječanstvo, opirući se beskonačnom dobru i beskonačnoj ljubavi bijedno uništavalo samo sebe. Kakovu je strahotu moralo okusiti prečisto Srce Isusovo vidjevši ovakav Kalež! Kalež Isusov sadržavao je u sebi još more zala, koja će se strovaliti na Njega i na Njegove odabrane članove, more zala, koja su upravo posljedica prekršaja volje Božje i koja su u protivnosti s ljubavlju Božjom. Zar je Srce Isusovo moglo, a da ne osjeti svu odvratnost pred ovako gorkim kaležom, koji nije djelo Božje, već djelo zlobe i ludosti ljudske.

Eto razloga zašto Isus odbija strašni ovaj kalež, i vapije k Ocu: "Uzmi ovaj kalež, od mene!" Iz ovoga slijedi, da po sebi nije nikakvo zlo, ako osjećamo odvratnost prema zlu, dapače to je i dobro, jer zlo nam mora biti mrsko, budući da se ono protivi Dobru, a to Dobro je Bog. Nekoji bi htjeli da ne osjećaju gnušanje, prezir i odvratnost s obzirom na nepravde i nezahvalnosti, koje ih zadese. No, to je nemoguće i to nije krepost, jer su Isus i Sveci uvijek drhtali pred nepravdama i pred grijesima, koje svijet počinja. Isto tako ne protivi se kreposti, kada osjećamo odvratnost prema fizičkom zlu, u koliko je ono moguće zlo. Što više takove osjećaje možemo nazvati znakom plemenite i normalne osjećajnosti, koja je po sebi jedno dobro. Plemenite se dakle duše ne trebaju uznemirivati, kada osjete takovu odvratnost, kada odbijaju od sebe takav kalež i kada Boga mole, da takav kalež oduzme od njih. Takovim je dušama Isus na utjehu i svojom molitvom, koja je bila savršeno u skladu s voljom Boga, koji je beskrajno dobro i koji ne može direktno htjeti nijedno zlo. Osjećaj odvratnosti prema zlu kao i molitva, da nas to zlo mine, nije ništa drugo, već hvala i pohvala beskrajnoj dobroti Božjoj, koja je začetnica svakog dobra.

2) Isus prihvaća kalež, koji sadrži u sebi zlo, jer mu ga pruža njegov Otac.

Evo slučaja, kada se zlo može i treba primiti kao dobro, a to biva onda, ako nam ga šalje sam Bog. Moralno zlo, a to je grijeh, Bog nikada ne može pružiti čovjeku da ga on prihvati. Ali beskrajna dobrota Božja može ga pripustiti poštujući ljudsku slobodu, može ga pružiti, da čovjek zadovolji za taj grijeh. Zato je Otac pružio Isusu kalež svih ljudskih zloća, da On dade za njih zadovoljštinu. i eto to je razlog, da Srce Isusovo velikodušno i s najvećom ljubavi prima taj kalež. Njegov "Fiat"- neka bude - bila je otajstvena riječ zadovoljštine. Fizičko zlo Bog može htjeti, ali ne radi njega samoga, već utoliko, ukoliko je ono zadovoljština i kazna za moralno zlo - za grijeh. Bol naime, koju fizičko zlo proizvodi, uspostavlja ravnotežu, koje je poremetilo zabranjeni užitak. Njegov "Fiat" bila je otajstvena riječ u Njegovoj, žrtvi, ali koja po divnom očevom planu nije bila samo jednostavna riječ zadovoljštine, već je ona očitovala i podložnost Veličanstvu Božjem i dosljedno postala riječ, koja očituje klanjanje, zahvalu i savršeno blagoslivljanje. Kako nam Isus daje ovdje divnu pouku. Sigurno je, da Bog ne će grijeha na nijedan način i pošto neće grijeha, tako samo po sebi neovisno od toga, On ne će niti zla kakvogod ono bilo. Bog također pruža i najčišćim dušama gorki kalež, napunjen grijesima njihove braće, da iz ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu zadovoljavaju za te grijehe. Nadalje on im pruža i pregorki kalež napunjen teškim bolima, koje je grijeh proizveo ili koje će još proizvesti u svijetu, da ga ispiju s Isusom, pa da tako dadu ne sjajnu zadovoljštinu, nego i da proslave Boga savršenim činima klanjanja i blagoslivljanja Gospodina. Stoga te najplemenitije duše znadu gledati vesela oka, kako se raspada od bolesti vlastito njihovo tijelo, kako ih npr. izgriza rak. ili rastače tuberkuloza. One u tom ne vide neko zlo, već sve to prihvaćaju kao najmoćnije sredstvo, kojim će se sjediniti s Isusom u žrtvi i na

taj način dolaze do vrhunarnog i božanskog dobra. Njihov "Fiat" - neka bude - sudjeluje s Isusovim, na slavu Božju i na spas bližnjega.

3. Divni izvori ljepote i miline, koju ima i najgorkiji kalež, ako ga Isus pruža.

Kao što je Otac pružio u beskrajnoj ljubavi najgorči kalež svome Jedinorođencu, tako i Isus pruža svojim dragim dušama najgorči kalež, ali ga ujedno pretvara u opojni kalež nebeskih radosti. "Kako je divan kalež, što me opaja." (Ps. 22, 5)

Opojan je, jer je pružen iz ljubavi, a sve, što se daje iz ljubavi, to je ljubav. Dosljedno to postaje izvor veselja, makar duša i ne vidi uzvišenih nacрта ljubavi.

Opojan je, jer dušu postavlja u čin svećeništva Isusovog, i zato je posvećuje kao žrtvu svoje ljubavi. Duši, koja se gorko tužila Isusu i nazivala ga svojim krvnikom, Isus odgovara: "Ne, nisam krvnik, nego svećenik".

Opojan je, jer ga je sam Isus odmjerio divnom pažljivošću. "Hranio si nas kruhom suza i obilno napajao suzama." (Ps. 79, 6) Nema majke, koja bi tako brižno i s toliko opreza odmjerila gorki lijek, što će ga pružiti svome djetetu, kao što Isus mjeri suze i boli, što će ih pružiti svojim ljubimcima.

Opojan je taj kalež nadasve zato, jer ga je Isus sam prvi prinio k svojim usnama. Duša, koja ljubi, znade, da je neće njezin dragi poljubiti, dok ona ne priljubi svoje usne njegovom gorkom kaležu (Pjesma 1,1) Otisak svetih usana Isusovih raspaljuje dušu beskrajnom željom, da i ona priljubi svoje usne k tome kaležu.

Blagoslivljamo Srce Isusovo, koje se udostojalo, da metne usne svoje na kalež naših gorčina i da taj kalež na taj način pretvori u kalež beskrajne slatkoće. "Kako je divno opojan moj kalež"

29. ISUS U MOLITVI

D. Treći predmet Isusove-molitve.

"Uzmi od mene ovaj kalež, ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš."

Uzvišena molitva Isusova tako je duboka, da moramo moliti našu nebesku Majku, da nam pomogne, da što bolje razumijemo tajnu našeg posvećenja.

1. Isus moli, da se oduzme od njega kalež, u kojemu je vidio, da će za mnoge njegova muka biti beskorisna,

Po sudu nekih Svetaca na pr. Svete Katarine Sienske, Isus je riječima "Uzmi ovaj kalež od mene" na poseban način molio, da se oduzme od Njega kalež, koji mu je zadavao toliko boli, kada je gledao kako će njegova muka i patnja biti bez koristi uzaludna. U stvari, to je bila, kako smo već vidjeli najteža bol za Njegovo presveto Srce, jer je vidio, da će tolike duše propasti, koje je On toliko ljubio, radi kojih je sišao s neba na zemlju, da im dade život i za koje je On dao i svoj život. Ako se Mojsije u svojoj prevelikoj ljubavi prema narodu usudio reći Gospodinu; "Oprosti im, ili mene izbriši iz knjige života", iako apostol priznaje, da bi dao svoju dušu kad bi to mogao učiniti bez grijeha da spasi duše vlastite braće, što je onda moralo osjećati Presveto Srce radi propasti svoje braće, čija apostolska srca nisu drugo doli blijede slike Njegova Srce? Mislio je i na to da Njegova smrt ne samo što ne će biti za mnoge na spasenje, nego će čak biti i predmet sablasni i ludosti koje će ih dovesti do još teže kazne u paklu. I radi toga On se silno žalostio. Ta On nije htio, da propadnu čak ni oni zli. Zato je On i bolno zavapio da se uzme onaj kalež koji je za Njega bio odviše gorak.

No, dok se Isus podvrgao odluci nebeskog Oca koji, iako hoće da se svaki čovjek spasi, ipak hoće da se spasi uz pristanak vlastite volje, a neće se spasiti oni, koji to sami neće. Prema tome, On je poštovao volju svoga Oca i u ovoj čudnovatoj zlobi ljudskoj, jer je svojim uzdahom i molitvom postigao to, da će se mnogi spasiti, koji bi bili inače propali, da nije bilo toga uzdaha i te molitve. Jer, kako kaže sv. Toma, među tolikim stvarima, za koje je Isus

znao, da će se desiti u budućnosti, znao je, da se mnoge ne bi dogodile bez snage Njegove molitve i zato se je On molio. A koje su to duše, koje će se na poseban način spasiti snagom ove molitve Kristove? Možemo ustvrditi, da će to biti upravo one, koje razmišljaju o ovoj molitvi, one, koje se s Njim sjedinjuju, kad mole. Čini mi se, kao da gledam Isusa, kako suznim očima promatra moju dušu koja je u pogibelji, da propadne u vječnosti, da Ga gleda kako plaćući govori svome nebeskom Ocu: “Oduzmi, Oče, ovaj kalež, koji, je meni odviše gorak, a koji će uništiti ovu dušu, koju toliko ljubim. Ti znaš, Oče, da sam ja samo za ovu jednu jedinu dušu pripravan proliti svu svoju krv. Kako možeš dopustiti, da ona propada? Kako možeš dopustiti, da krv moja i tolike moje suze budu badava prolivene? – O moj Isuse, zahvaljujem Ti, što si Ti molio za mene, baš za mene. Nadam se da Tvoja molitva za mene ne će biti uzaludna. I kao što je plod Tvoje molitve moja dobra volja, da Ti uzvratim za Tvoju toliku ljubav, tako mi i udijeli, da ova dobra volja ostane kod mene uvijek iskrena. Daj, da se moja volja sjedini s Tvojom voljom, koja hoće, da se u vječnosti spasim, a to hoće uz cijenu Tvoje krvi. Mislim, da sam Ti na ovaj način bio na utjehu u Tvojem neizrecivom trpljenju u Getsemaniju.

2. I mi se moramo sjediniti s Isusom u molitvi, da se kalež, u kojem vidi beskorisnost svoje muke za mnoge, udalji i odnese od njega.

Kao što je Isusova molitva bila uslišana na korist onih duša, koje se s Njime žaloste promatrajući beskorisnost Njegove muke, tako se i mi spasonosno možemo nadati ako se s Njime ujedini u molitvi i plaću, da Njegova krv ne bude uzaludna za tolike druge duše, da će nam On dati tu milost, a time ćemo i utješiti Srce Isusovo u Njegovoj patnji. Doista mi vidimo, da su najveći apostoli bili potaknuti baš time, što su promatrali uzaludnost muke Isusove za tolike nesretnike, da mole, da se trude i da se žrtvuju kako bi muka Isusova bila plodonosna. Tako se sv. Franjo Ksaverski, koji je promatrao, kako Isus proljeva svoju krv za sve i za svakog, pojedinog siromašnog nevjernika, a s druge strane uza sve to oni su srljali prema paklu, raspalio u svojoj apostolskoj duši najživljom vatrom i nastojao da spriječi, da Njegova krv ne bude uzalud prolivena za njih.

Stoga razmatranje o ovoj patnji Srca Isusova najpodesnije je, da umanji i sâm uzrok, koji je proizveo tu patnju. I mi možemo misliti, kako veli sv. Toma, da kao što je Isus u Getsemaniju predvidio učinak svoje molitve, tako je i predvidio učinak molitve onih, koji se iz ljubavi prema Njemu i prema dušama sjedinjuju s Njime, da tako mole.

Radi toga nikada ne prestanimo moliti vječnog Oca: Oduzmi od svetih usana Tvoga jedinorođenog Sina pregorki kalež beskorisnosti Njegove žrtve! I Pogledaj, Oče, kako ova bol razdire Srce Tvoga božanskog Sina. A pogledaj, kako ona razdire i naša srca! Za ljubav, koju osjećaš prema Njemu, učini da Njegova krv ne bude uzalud prolivena. Umnoži broj duša, koje će potaknute ovim mislima i ako se one ne boje za svoj spas, nastojati, da ne budu uzaludni uzdisaji Tvoga Sina. Ako već ne znaju plakati same nad sobom, neka barem plaću nad Isusom, koji za njih plaće.

3. Moram iznad svega moliti, da Isusova muka ne bude uzaludna za njegove odabrane duše. Sigurno je da je za Srce Isusovo bila najteža bol, kada je Ono vidjelo, da će Njegova muka biti uzaludna također za neke duše, koje su mu najdraže, duše, koje je On posebno odabrao, duše svećenika, koje je On sa sobom povezo najsvetijim vezama. Moj Bože, kolike li patnje za Srce Isusovo, kada vidi, da će i za ove duše krv Njegova biti uzalud prolivena! Te duše morale bi propovijedati i braniti u svijetu prava Njegove ljubavi, a kad tamo te će duše izdati Njegovu ljubav. Te bi duše morale plodove otkupljenja primjenjivati na druge, a kad tome one će druge lišavati tih plodova. Te bi duše morale na sebi nositi sveti pečat Njegove božanske krvi, pečat koji im je za uvijek utisnut, a kad tamo, one će s tim pečatom stići u

pakao, gdje će on biti predmet ruganja sa strane demona i predmet očajja za same ove nesretnike.

Ah! Čini mi se, kao da gledam Isusa, kako se žalosno i ucviljeno obraća svome Ocu i iz dna svoje duše vapije: "Ah, ovaj je kalež odviše gorak " za mene, makni ga, molim Te, odmakni ga od usana mojih!" Nastojmo, da i mi osjetimo u svojoj duši svu gorčinu i svu bol Srca Isusova radi propadanja i najodurnija profanacija! Plač Isusov, molitva Isusova, postigla je, da Njegova krv bude od pune vrijednosti za tolika od ovih nesretnih stvorenja, koja su već bila na rubu vječne propasti. Budemo li se i mi našim suzama i našom molitvom združili s Isusom, možemo se nadati, da ćemo postići, ovaj plemeniti i sveti cilj, možemo se nadati, da ćemo utješiti žalosnog Isusa. To će Njemu biti jako drago. Drag će mu biti povratak nevjernih prijatelja, u Njegov naručaj, jer On je uvijek spreman, da ih primi, da na njih izlije još više one krvi, koja im vraća svadbeno ruho, da bi mogli biti pušteni k vječnoj gozbi.

30. ISUS MOLI

"Oduzmi ovaj kalež od mene ali ne kako ja hoću, nego kako ti." (Mk. 14,36)

Četvrti predmet Isusove molitve.

O uzvišene li molitve Srca Isusova! Tako si uzvišena, da te nikada nećemo moći potpuno shvatiti. Neka nam blagoslovljena Majka podijeli novo svjetlo, da je razumijemo i da okusimo barem jedan mali dio ljubavi i bola!

1. Isus moli; da bi i ostale duše, a u prvom redu njegova presveta Majka mogli velikodušno ispiti kalež njegove muke

Po tumačenju Sv. Hilarija, što ga spominje Sv. Toma, Isus, kada govori "Oduzmi ovaj kalež od mene", nije imao nakanu moliti da se Njegov kalež odstrani od Njega, već da se prenese na drugoga. Prema Sv. Tomi Isus je dakle molio za svoje miljenike, da oni popiju Njegov kalež, ali da ga popiju bez nepovjerenja, bez straha pred bolima i bez straha pred smrću. Molitva Isusova i u ovakvom smislu jest najljepša i dostojna Njegovog preljubeznog Srca. Isus je većma mislio na svoje miljenike nego li na samoga sebe; mislio je na sve one, koji će toliko morati trpjeti radi Njega. On je vidio, da će sudjelovanje na Njegovoj mucu za njih biti najveća slava, ali ujedno i najžešća patnja. I zato, dok On moli, da oni ispiju Njegov kalež, u isto vrijeme moli sa njih i za jakost, da ga velikodušno ispiju.

Ona osoba, za koju je Isus molio, da bude dionik u Njegovoj mucu, bila je Njegova predobra Majka. Isus je vidio, da će to sudjelovanje u Njegovoj mucu za Njegovu Majku biti najveća slava; slava kao Suotkupiteljice ljudskoga roda, kao Majci svih ljudi. No s druge strane Njegovo Sinovsko Srce, toliko nježno, mnogo je patilo, vidjevši, koliko će radi toga trpjeti Njegova ljubljena Majka. Zato Isus moli za Nju najobilniju milost, da bi taj kalež mogla herojski ispiti.

Kako je sretna bila majka Marija, što je Ona prva prihvatila kalež Isusov i prinijela ga k svojim čistim usnama. Kako je bila sretna, kada je vidjela, da joj Isus na nedokučivi način uzvraća za njezino prečisto mlijeko, kojim ga je hranila, dok je bio dijete. Razumjela je, da je to bio najživlji izraz zahvalnosti Isusove prema Njoj. Zato je i ovom zgodom oduševljeno uskliknula: "Veliča duša moja Gospodina, jer mi učini velike stvari Onaj, koji je silan."

2) Isus moli, da njegovi mučenici budu dionici kod njegove muke.

Isus pomolivši se za svoju Majku, iza Nje, molio se i za svoje učenike, da bi i oni magli biti sudionici na herojski način u Njegovoj mucu. Sv. Toma napominje, da se točno, ispunilo sve ono, što je On molio, jer mučenici su na predivan način pobijedili strah pred smrću, podnašali su najstrašnije muke s najvećim mirom. Oni su na taj način postali najsjajnija obrana kršćanstva. Promotrimo li s jedne strane, kako su mučenici hrabro podnašali i najteže muke za

Krista, a s druge strane promotrimo li slabost i krhkost njihove naravi - ta toliko puta su bila u pitanju neka djeca, plašljive djevojčice, koje nisu, kako opaža sv. Ambrozije, drhtale pred zastrašivanjima - iz svega ovoga moramo zaključiti, da je Isusova molitva doista čudesno djelovala. Sve se ispunilo, što god je molio. Pred ovim divnim prizorom milijune ovih heroja moramo u najvećem ushićenju uskliknuti: "Ti, Kralju slave, Kriste, Tebe divna mučenika hvale vojska."

Čestitajmo s Isusom i s Njegovim mučenicima na toj slavi, koja je dana Gospodu, ali znajmo, da je ova slava potpuno Isusova, jer On je svojom mukom sjedinio na divan način mučenike u svojoj žrtvi, a pružajući im svoj kalež postigao je, da trpi i umre u svakom pojedinom od njih.

3) Isus moli, da i mučenici srca budu dionici u njegovoj mucii.

Kao što je kalež Isusov sadržavao svu gorčinu Njegove krvne muke, tako je također sadržavao i neizrecivu gorčinu unutrašnjih patnja tj. patnja Njegovoga Srca. I kao što je On molio Oca, da kalež krvnog mučeništva, bude prenesen od Njega na Njegove najbolje prijatelje, tako je isto molio, da na njih bude prenesen i kalež onoga drugog mučeništva - mučeništva srca. Isus je baš ovom molitvom isprosi od svoga Oca to, da je niknulo najmirisavije cvijeće u Njegovom Getsemaniju. Među to cvijeće spada sveta Marija Margareta, kojoj je On na čudnovat način pružio kalež svoga unutarnjeg mučeništva. U to cvijeće spadaju i sve one duše, koje su u svojoj plemenitosti, tražile ne samo sa zahvalnošću, već upravo s nekom svetom pohlepom, da bi mogle prinijeti svoje čiste usne Njegovom kaležu. Među to cvijeće spadaju i tolike svećeničke duše, uzvišene u svojoj tjeskobi, što je osjećaju radi propasti svoje braće. Ovo unutarnje mučeništvo srca nimalo na zaostaje za krvnim mučeništvom, ono je toliko moćno, da klija božanskim životom u svijetu. Krv mučenika sjeme je kršćanstva.

O ovome moramo često razmišljati i moliti. To će biti dragocjeni plod svete ure. To je ono, što i Isus želi, kada je rekao; Oduzmi ovaj kalež od mene! Objave Njegovog presvetog Srca nisu drugo nego jeka tog Njegovog uzdaha, jeka Njegove goruće molitve.

Promatrajmo božanskog Spasitelja, kako očima punim suza gleda svoga Oca i govori: "Udostoj se Oče, pružiti ovaj moj kalež mojim dragim dušama«. Ne obaziri se na to, što su one tako bijedne, slabe i mlake. To, što sudjeluju u mojoj mucii, dat će im toliko jakosti, da će se popeti do heroizma kao što su se popeli i moji mučenici. Plačući sa mnom, one će osjetiti, da se u njihovim srcima obnavljaju mladenačke snage. Smiješiti će se križevima srca, kao što su se i mučenici smiješili križevima i mukama tijela. One će Ti dati najveću slavu time, što će se preko njih spasiti toliki grješnici, a tolike će duše uskrsnuti na život potpuno božanstven.

Vruće molimo Srce Isusovo, da i za nas uputi Ocu ovakvu molitvu. Ničega se ne bojmo! Kad Njegov kalež, kojega nam On pruža, nebi imao na sebi tragova Njegovih presvetih usana mi bismo imali pravo da se zastrašeno povučemo. No pošto je taj kalež Njegov, posve Njegov, sav posvećen dodirima Njegovih svetih usana, možemo se potpuno pouzdati u Njega i reći: "Kalež ću spasenja primiti i prizvat ću ime Gospodnje." (Ps. 115, 13.) A to će biti i razlog, da mu se zahvalimo? "Što ću uzvratiti Gospodinu za sve što mi je udijelio?" (Ps.115, 14) Bit će to kalež spasenja, kalež vječne radosti.

31. ISUS BUDI APOSTOLE

"I nađe ih gdje spavaju."

Molimo našu preslatku Majku za pomoć, da što bolje upoznamo Isusa u času, kada On diže iz sna svoje apostole i molimo je za prosvjetljenje i utjehu našoj duši.

Svaki je korak i svaka, riječ Isusova tajna milosti i života.

1. Isus beskrajno žalostan namjerava probuditi apostole.

Čini nam se, da Isus, iako je bio obuzet velikom bolju, nije mislio na sebe, već na apostole premda je znao, da oni ne će imati dijela u Njegovim patnjama i da od njih ne će primiti nikakve utjehe. Što više znao je, da će mu svojim nehajem zadati još veću bol. Makar oni nisu imali prema Njemu nikakve sućuti, On uza sve to hoće, da im iskaže svoju ljubav, mada je znao, da će sve to biti uzaludno. Velika je to pouka za nas! Kad nas pritisne neka nevolja, mi tada ne mislimo na druge, a još manje mislimo na duhovne i tjelesne potrebe bližnjega. Tim više, ako smo sigurni, da nas naš bližnji neće razumjeti i da nam neće pomoći. Naprotiv, budemo li mislili na potrebe našega bližnjega tada kada smo sami u žalosti i bespomoćni, doći ćemo do najveće utjehe za svoju dušu, a ljubav će učiniti, da nas Gospodin primi i izlije na nas obilje milosti. Mi moramo znati, da u braći, koja su u nevolji, živi sam Isus, pa zato ako naša ljubav, što je iskazujemo bližnjemu ne naiđe na njegovo prijanje i zahvalnost, dobit ćemo to priznanje i zahvalnost sa strane Isusove. Riječ Isusova "Blaženije je davati, nego li primati." (Dj. 20,35.) učvrstit će nas u ovoj svetoj nadi i pri tome osjetit ćemo neko božansko blaženstvo, jer pružiti pomoć i utjehu onome, kojemu je to potrebno, već je početak te božanske blaženosti. A onda, hoćemo li da uspješno utješimo onoga, koji trpi i hoćemo li da druge uzdignemo na viši stupanj vjere i ufanja potrebno je, da i mi sami sve promatramo u svijetlu vjere, a briga za potrebe bližnjega, dok i mi sami patimo, bit će najzgodnije sredstvo putem kojega ćemo doći do najljepše utjeha. Zahvalimo Srcu Isusovu, učitelju ljubavi i zamolimo ga za milost, da bi mogli nasljedovati Njegove divne primjere.

2. Učenici spavaju.

Promislimo kako je Isusu bilo pri duši, kada je vidio, da apostoli spavaju. Sa sobom je uzeo upravo one revnije. Bili su to oni isti, kojima se je pokazao u sjaju svoje slave na brdu Tabor. Među njima bio je i onaj učenik, koji je čas prije počivao na grudima svoga Učitelja. Neiskazane slasti onoga mističnog sna barem njega bi morale potaći, da ne zapadne u materijalni san i to baš u času, kada njegov Učitelj stenje od bola. Kako je čovjek slab!

Kad primimo i najveće milosti, mi još uvijek mislimo, kako ćemo zadovoljiti niskim prohtjevima naše naravi. Isus je žalostan, a mi ne ćemo da s Njim tugujemo. Kakovu je bol radi toga moralo osjetiti Srce Isusovo. Mi ćemo mu i opet zadati bol onda, kad se budemo predali mrskoj mladosti u duhovnim stvarima, osobito u svetoj uri. Veliki ja znak Isusove ljubavi, kad nas je pozvao, da obavljamo - Svetu uru, i da u njoj osjetimo poseban čar, dok masa - svjetina ostaje van Getsemanija i uopće ne misli na Njega. Koliko nam je puta dopustio, da uživamo u Njegovoj slavi i u Njegovom veselju. Koliko smo puta i mi mogli poput Ivana mistično odmoriti svoju glavu na Njegovom presvetom Srcu.

Naša slaboća i bijeda neka nam posluži, da se učvrstimo u dubokoj poniznosti. Kada osjetiš, da te spopada lijenost i mlakost, kaže Sv. Bernardo, ne gubi radi toga odvažnosti i ne odustani od vježba u duhovnom pogledu, već moli za milost, da budeš brz i spreman!

Razlog radi kojega su apostoli spavali bila je žalost. To naglašava i Evandelist, kada kaže: "Nađe ih, gdje spavaju od žalosti." (Lk. 22, 45.) Često puta se događa, da žalost proizvede ovako pogibeljan učinak. Usljed žalosti duša gubi hrabrost, pomišlja, da joj je molitva beskorisna i pričinja joj se, da joj Gospodin ne će pomoći. Duša se sve većma udaljuje od božanske pomoći. Da su apostoli pomislili, da Isus misli na njih, da se žalosti radi njih, da su na to pomišljali, zar bi bili zaspali? Ne! To bi bilo nemoguće! Budemo li i mi mislili u našim najtežim časovima, da baš sada Isus misli na nas, na nas lično, kako nas gleda svojim blagim okom, kako je spreman, da nam pritekne u pomoć, kako računa sa svakom, pa i najmanjom žrtvicom, koju smo učinili za Njega, ako na sve ovo budemo mislili, ne će biti moguće, da nas svlada mlakost i lijenost.

3. Kako Isus postupa s apostolima.

Isus je bio razalošćen, što ga apostoli nisu poslušali ni razumjeli bol Njegova Srca, no on uza sve to prema njima osjeća sućut. I nama time daje pouku, da tako postupamo prema onima, koje ljubimo, a koji nas ne shvaćaju, kojima činimo dobro, a oni nam ne uzvraćaju. Bog nam može poslati ovakvu kušnju, a to samo zato, da se naučimo sve raditi većom i čišćom nakanom i s ljubavlju. Po primjeru Isusovu, dužni smo činiti dobro, makar ne ćemo dobiti plaće od onoga, kome činimo dobro. Takovi su bili apostoli. Učitelj njihov i dobročinitelj ih po nekoliko puta budi, a oni i opet spavaju. Ljudska nezahvalnost! No vrijednost ljubavi nikada ne će biti uzaludna, dok god radimo iz čiste ljubavi i prostodušnim srcem.

Isus ljubomorno prekora samo Petra. "I reče Petru, zar niste mogli jedne ure probdjeti sa mnom." (Mt. 26, 40). To je rekao njemu, jer se on jedini od njih hvalisao, da je pripravan trpjeti i umrijeti za Njega, njemu, koji se nudio, da će sve učiniti, za Njega, a kad tamo on nije bio kadar da samo jednu uru s Njime bdi. Ovu pouku daje i nama Isus učeći nas, da se nikada ne pouzdajemo odviše u vlastite snage, čak ni onda, kada nešto Gospodinu Bogu obećajemo. Petrova obećavanja zacijelo su potekla iz srca, koje je žarko ljubilo svoga Učitelja ali on se odviše pouzdavao u sebe! Iz ovoga, kaže Krizostom, naučimo veliku istinu, da nije dostatna čovjekova volja, ako je ne potpomogne višnja sila.

Molimo Srce Isusovo, da u našim srcima raspali osjećaje sućuti prema Njemu kao i želju, da ga slijedimo na križnom putu. Neka nam udijeli milost, da shvatimo, da je sve to Njegov dar, a naše odluke da donosimo u poniznoj i pouzdanoj molitvi. Uvijek se uzdajmo u Gospodina i ništa ne poduzimajmo bez Njegove pomoći. (Sv. Augustin).

32. RIJEČI, ŠTO IH ISUS REČE SVOJIM APOSTOLIMA

"Zar niste mogli jedne ure probdjeti sa mnom?" (Mt. 26, 40)

Presveta Djevica neka nam udijeli milost, da i do nas stigne odjek tužnog glasa Isusova, pa da nas Njegov glas probudi iz naše pospanosti.

1. Isus se tuži na apostole, što nisu s njime bdjeli.

Opažamo, da se Isus prekoraavajući apostole posebno obraća na Petra: "I reče Petru". Petar je znao bdjeti po čitave noći loveći ribe, iako nijedne nije ulovio. Zato i reče jednoga dana Učitelju: "Gospode! Svu noć smo se trudili i ništa nismo uhvatili." (Lk. 5,5) Za probitke tijela Petar je svladavao lijenost, mlakost i besanicu, no, kada se radilo o dobrobiti za njegovu dušu, nije bio kadar, da bdi je niti jedne ure s Isusom.

Koliko se puta ponovio ovaj slučaj. Za raskalašeno veselje i uživanje nijedna žrtva nije preteška. Za rasonodu i za svjetovne igre gube se čitave noći, što više one se većim dijelom i odvijaju samo po noći. A svrha tih noćnih zabava nije, da se tijelo odmori, baš obratno, one su uzrok teških bolesti, koje istovremeno uništavaju i dušu i tijelo. Radi jedne neuredne strasti žrtvujemo san i odmor, koji nam je toliko potrebit za život tijela, no, kada se radi o duši, tada se bojimo i najmanje žrtve. Naći ćemo tisuću isprika, da opravdavano pospanost u molitvi, tisuću isprika, da molitvu propustimo.

Bdjete uz jedno bijedno stvorenje sate i sate, to ćemo moći, ali biti s Isusom makar i najkraći čas, to nam je do nesnosnosti teško.

Sveta je ura na poseban način vrijeme zadovoljštine za ove teške uvrede, koje se nanose Srcu Isusovu. Koliki je broj ljudi, koji će probdjeti čitavu noć na maskiranom ili kostimiranom plesu i tu udisati klice vremenite i vječne smrti. O, kad bi Isus mogao imati izabranu kitu vjernih duša, koje bi se okupile u svetom bdijenju oko Njega, u bdijenju mira i ljubavi, pa da tu kod Njegova Srca zadobiju nove klice života za sebe i za svoju zalutalu braću.

Euharistijska su bdijenja veoma plodonosna. Kolike duše duguju ovim svetim noćnim časovima provedenim u tišini uz svoga Boga svoje vječno spasenje. A koliko ih opet ima, koje su se duhovno preporodile čudesnom snagom ovakvoga bdijenja.

Pospanost i rastresenost kod mnogih u ovom svetom bdijenju razlog je, da Isus posebnom ljubavlju gleda na onaj mali broj duša, koje bdiju s Njime i za Njega. Kamo sreće, da i te duše Isus nikada ne prekori: Zar niste mogli bdjeti sa Mnom ni jednu uru? Juda ne spava, on svetogrdno bdije, da izda svoga Učitelja, a njegovi apostoli zar će spavati? A upravo je tako bilo. Među apostolima samo je jedan bio budan, i taj je bio izdajnik. Drugi su spavali. "Jer ih je svladao san." (Mt. 26, 43) Moj Bože! Da se barem to više ne ponovi! Srce Isusovo zapali u svojim apostolima, u dušama Tebi posvećenim onu živu vatru ljubavi i zadovoljštine. Preobrazi te duše u žive baklje, koje će gorjeti u blizini euharistijskog Getsemanija.

2. Isus nam savjetuje, da bdijemo i da se molimo, da ne padnemo u napast.

Isus je često puta preporučio i apostolima i drugima, da bdiju. "A što vama kažem, kažem svima: Bdijte!" (Mk. 13, 37) No ovdje On opominje posljednji put! Što više, On hoće, da ova Njegova zadnja opomena bude za Njegove prijatelje kao kratki sadržaj Njegovog divnog nauka, kojega im je davao.

Bdijenje i molitva najmoćnija su sredstva za vječno spasenje. Bdijenje i molitva rezultat su sudjelovanja čovječje volje sa Božjom milošću. Sudjelovanje volje dolazi do izražaja u bdijenju, a sudjelovanje milosti u molitvi. Bdijenje treba da je popraćeno molitvom. "Bdijte dakle uvijek moleći, " (Luka) jer bdijenje je nemoguće bez molitve kao što je nemoguća i sama suradnja sa milošću bez milosti. Samo bdijenje mora biti jedna molitva slično kao i svjetiljka, koja ne može davati svjetla, ako ne gori. Za svjetiljku izgaranje znači život, a ako se ona gasi, to je za nju smrt. Na isti je način i molitva mjerilo našega duhovnog života i naše apostolske revnosti. Tinjati u molitvi znači lagano, umirati u duhovnom životu, a prestati moliti znači prestati živjeti životom Božjim.

To je kratki sadržaj čitave nauke Isusove, posebno one, koju je On izrekao apostolima u svojem zadnjem govoru, u kojemu je toliko puta naglasio potrebu jedinstva s Njime, da mogu živjeti i korist ulagati sa život vječni. Moj Isuse! Zadnje sjećanje na dragu osobu, s kojom se dijelimo, duboko zasijeca u naše duše. Kako da se onda duboko ne usiječe u našu dušu i zadnja Tvoja uspomena, koju nam ostavljaš sa suzom na oku! Zar ne, da bi nas naše oholosti ili naša lakomislenost ubrzo, mogla navesti na to, da zaboravimo na ovu Tvoju Božansku pouku? I, ako nas Ti,..Gospode, ne probudiš i ne razbuktiš odmah plamen naše svjetiljke u našem srcu čudesnom vatrom Tvoga Srca, o mi bismo tada mogli zaspati i naše bi se svjetiljke mogle ugasiti. Daj, da poslušamo Tvoj glas, koji nas opominje: "Bdijte!" Podaj srcu našem onaj čudesni oganj, kojega si donio na, zemlju, pa da tako i naša srca postanu prave, žarke i goruće svjetiljke.

3) Isus govori o slabosti i krhkosti naše siromašne naravi.

Isus kaže! "Duh je spreman, no tijelo je slabo." (Mt. 26, 41.) Ova oprečnost između duha i tijela uzrok je svim našim napastima. Sve izvanjske napasti nebi ništa značile, kad mi sami po sebi i po svojoj prirodi ne bi bili slabi i uvijek skloni na zlo, makar i težili za dobrom. Neka se nitko ne pouzdaje u svoje snage radi svoje plemenitosti, živosti i poleta svoga duha. Dapače, što se duh više uzdiže, to se većma, treba bojati dubokog pada. Radi ovog unutarnjeg neprijatelja, koga uvijek u sebi nosimo, naš je život pun napasti, a moglo bi se reći, da je sav život neprestana napast! Tako govori Sv. Bernardo. Pa, ako je život neprestana napast, ne preostaje nam drugo, nego da se neprestano obraćamo Onomu, kod kojega ćemo uvijek dobiti pomoć i potrebnu zaštitu. U našim ušima neprestano mora zvučati slatki glas Isusov, koji zove, da se k Njemu utječemo! Bolno iskustvo potvrđuje nam ovu činjenicu. Kakvih sve oprečnosti, čudnovatih oprečnosti, ima u našem siromašnom srcu! Anđeoskih težnja i prljavih nagnuća, velebnih ushita prema nebu i mračnih, te ponizujućih, težnja prema zemlji. Duh je spreman, no tijelo je slabo, ... I zato ne laćati se molitve u ovakvim slučajevima, znači pasti. Sv. Petar Krizostom kaže: "U napast pada onaj, tko se ne laća molitve." "Tko ne moli, pa

mislio on da je svetac, nije potrebno, da ga davao napastuje, jer takav je već sam po sebi najgori davao." (Sv. Tereza.) Moj Bože! Ti me toliko potičeš na molitvu! Zar je moguće, da nakon tolikih Tvojih poziva, koji dolaze iz samoga Tvoga srca, puna ljubavi, zar je moguće, da zapadnem u mlakost i pospanost? Udijeli mi duh molitve! Daj da postanem apostolom molitve na svoju korist i na korist tolikih duša. Sva moja savjetovanja i nagovaranja, što ih dajem svojoj braći za njihovo dobro, neka se sve to spoji u jednu jedinu Tvoju riječ: "Bdijte i molite!" Na taj ću način moći postati pravim apostolom Tvoga Srca i tumačem Tvojih osjećaja ljubavi i bola!

33. ISUS PONOVO MOLI ISTU MOLITVU

"I opet otišavši pomoli se rekavši iste riječi". (MK. 39.)

Molimo našu predragu Majku za novo rasvjetljenje, da bi mogli bolje razumjeti ovu ponovnu i dragocjenu Isusovu molitvu.

1) Isus opetuje istu molitvu, da nas pouči, kako je mila Gospodinu ponizna molitva i u opetovanju se naime očituje poniznost.

Površni i oholi ljudi (ne bi bili oholi, da nisu površni) ismjehuju ponavljanje istih molitava kao da bi to bilo nešto nisko i nedostojno za plemeniti ljudski duh. Nije onda čudo, da se takovi ljudi rugaju molitvama Crkve, litanijama, krunici itd.

Naprotiv, ove su molitve mile Gospodinu, jer ponizan i siromašan čovjek ne zna, ako ne opetovati iste riječi. A mi i nijesmo drugo do li puki prosjaci pred svojim Bogom. Sv. Augustin kaže: «Svi smo mi prosjaci pred Bogom, kada molimo." Svjesni svoje bijede, svjesni toga, da je i sama riječ "bijeda" upravo ona riječ, koja najviše dira Srce Božje, mi upravo radi toga treba da opetujemo i ponavljamo iste riječi i iste uzdahe.

Tako nas je i Isus učio. "Kad se molite ne govorite mnogo kao neznabošci, jer misle, da će biti uslišani za mnoge svoje riječi. Ne povedite se dakle za njima; jer zna Otac vaš, što vam treba, prije nego li ga zamolite." (Mt. 6, 7.) Za dobru molitvu nije potrebna rječitost pred Gospodinom. Ljudska umijeća mogu nam poslužiti, kada saobraćamo s ljudima, što ih naše riječi mogu dirnuti, jer su ljudi neznalice. No pred Bogom, koji poznaje naše potrebe, bolje nego li i mi sami, traži se, da mu se obraćamo poniznom molbom i priprostim vapajima. I baš radi toga nam Isus opisuje molitvu siromašnog carinika, koji pred vratima hrama nije znao drugo nego opetovati samo riječi svoje bijede: "Gospodine, milostiv budi meni grješniku". (Lk. 18,13). Tako je radio i Isus u Getsemaniju. Htio je, da bude siromašan i bijedan nama za ljubav. Htio je, da uzme grijehe naše na sebe. Radi toga On se i služi molitvom siromašnog i poniznog grješnika. Cijenimo ovakvu molitvu! Služimo se njome s mnogo prostodušnosti. Veliki ljudi, pa i oni najsvetiji molili su se na ovaj način, osobito u nekim stanovitim prigodama npr. na času smrti! Isuse moj, milosrđe! Isuse, budi mi Isus i Spasitelj! Gospodine smiluj se! Slijedimo ove divne primjere!

2) Isus nas poučava, da je ovaj način moljenja svojstven ljubavi i boli.

"Ljubav ima samo jedno geslo, koje, kad bi se i neprestano ponavljalo, nikad ne bi bilo dosta" kaže Lacordaire. Uvijek jedna te ista riječ iz ustiju majke, uvijek je stara i uvijek nova, uvijek draga i uvijek lijepa. A tako je i u patnjama. Prava i duboka patnja ne izražava se biranim frazama, ona je obični vapaj i jecanje duše.

Isus u Getsemaniju žrtva je i najveće ljubavi i najdublje boli. On je mogao na tisuću načina, saobraćati sa svojim Ocem, a ipak je više volio, da mu se moli uvijek istim riječima: MOLIO SE ISTO GOVOREČI - uvijek iste riječi ljubavi i bola. UZMI... NEKA BUDE... to je najdivnija kruna od najdragocjenijih bisera spojenih zlatnim vezom beskrajne ljubavi - te su riječi najuzvišenije litanije ljubavi i boli.

Tko osuđuje ovakav način molitve pokazuje, da ne poznaje Božjeg srca, koje ne treba naših riječi; ono hoće naše uzdahe, koji se dižu iz bijednog i poniznog srca. Tko osuđuje ovakav način molitve pokazuje, da ne pozna, ni ljudskog srca, jer ljudsko srce u času ljubavi ili, boli i ne zna drugačije govoriti. Kako sam veseo, moj Bože, kada pomislim, da nije tako teško biti uza Te! Kako sam veseo, kad znadem, da mi za molitvu dostaje samo ljubiti i plakati. Da Tvoje veličanstvo traži od mene birane riječi, gdje bi ih mogao naći? Kad bih govorio jezikom svih ljudi i svih anđela, moj govor, Gospode, ne bi bio dostojan Tebe! Međutim, kada vidim, da si Ti zadovoljan poniznim jecajem ljubavi i boli, što dolazi iz moga srca, jer si se Ti sam udostojao, da mi saopćiš svoje uzdahe, da metneš svoje iste riječi na moje usne, ja ću ih sa zahvalnošću primiti i opetovati: Uzmi ...Fiat ...neka bude, ovako, kako si ih Ti ponavljao u svojoj mucu u Getsemaniju. Tako će moja molitva, makar jednostavna i lagana, postati božanskom.

3.) Isus nam daje uzor molitve, koja nam je uvijek moguća, a osobito u času žalosti.

Duša uronjena u tamnu noć tuge, duša, koju jo Bog doveo u teške i gorke patnje u nakani, da je pročisti i iskuša, ta duša u takovom stanju nije kadra, da meditira i da se moli, onako, kako bi ona htjela. Ona je smetena, a srce ne zna, da izrazi različite misli i osjećaje. No, vapaji su uvijek mogući. Zato i Isus, kada je bio u najdubljoj tuzi i kada je sigurno mogao da se moli i na drugi način, On se snizio do naše slabosti i molio se na onaj način, koji je uvijek moguć onoj duši, koja se nalazi u tuzi. Opetovao je uvijek iste riječi i iste uzdahe! Koliko li ljubavi! Kako je drag, naš učitelj, koji se toliko brine za svoje učenike, koji se toliko ponizio, da je postao slabim i bolesnim!

Kadgod budemo s Isusom molili ovako jednostavno i ponizno, po takvoj molitvi doći ćemo do najvećih milosti. Zato i naučavaju učitelji duhovnog života, da Bog često puta nekim dušama oduzima mogućnost redovne molitve i čini, da prođu kroz oganj najvećih patnja, samo zato, jer hoće da ih uzdigne do višeg i božanstvenog načina moljenja. Koliko se većma pokaže duša u molitvi poniznijom i nemoćnijom, toliko će se većma Gospodin sagnuti nad nju i dovesti je u nježniji odnos sa sobom.

Prihvatimo stoga ovaj jednostavni način molitve, što nam ga pruža božanski Patnik. I ako nam On u Svetoj uri daruje jedan mali djelić svojih patnja, opetujmo s Njime iste riječi: uzmi kalež ovaj... Neka bude volja tvoja. Da, oduzmi, Gospode, i Bože moj, oduzmi s usana Tvoga preljubljenog Sina kalež tolikih gorčina, svetogrđnih izdajstava, podlih otpada, apostazije naroda, kojeg je On toliko ljubio... Oduzmi! Oduzmi prezir, nehaj, nedostatak razumijevanja kod tolikih duša... Oduzmi hladnoću i neosjetljivost mojega srca... I ako je moje srce u tolikoj nevolji — oduzmi je. Sve moje patnje neka budu Njemu za utjehu, neka posluže, da obratim i osvojim one duše, koje ne vjeruju u Njegovu, ljubav! Njegov "Fiat" neka bude i moj, u životu, na samrti, u vremenu i vječnosti!

34. ANĐEO TJEŠI ISUSA

"I javi mu se anđeo s neba i hrabrio ga." (Lk 22, 43.)

O, sveta Majko, daj da upoznam tajnu utjehe, koju anđeo pruža Isusu, pa da se i ja naučim ljubiti i tješiti Isusa.

1) Isus je dopustio, da ga anđeo tješi, da nas pouči kako će naše molitve uvijek biti uslišane. Izgleda nam, da je Isusu mnogo stalo do toga, da nas uvjeri, kako će naše molitve uvijek biti uslišane, pa da to postigne, On zato poduzima neobična dokazna sredstva. Ta, On se formalno zakleo, kada je rekao: "Doista vam kažem, sve što zaištete u molitvi vjerujući, primit ćete." (Mt. 21, 22.) Naveo je i dirljiv primjer Oca, koji neće pružiti svome djetetu kamen, ako ga zamoli kruha, niti zmiju, ako ga zamoli ribu. (Mt. 21,22) Iznosi nam i sliku čovjeka, koga po

noći uznemiruje njegov prijatelj da mu pozajmi tri kruha. On popušta poradi dosađivanja njegova (Lk.11, 5) Apostolima govori, da još ništa nisu od njega zatražili i nisu mu dali prilike,- da im dokaže istinitost svojih obećanja. (Iv 16, 24.) Sa svim ovim dokazima On još nije zadovoljan, nego da nas još jače uvjeri, dopušta, da Ga u času, kada je napušten od Boga i ljudi tješi anđeo. Nevjerojatna stvar! Zar je moguće, da jedno stvorenje može pružiti utjehu svome Stvoritelju? Zar nisu bezbožnici izrabili ovu činjenicu, da zanijeću Njegovo Božanstvo? No, ne smeta! Isus jako dobro zna, da će Njegova ljubav biti ismijavana sa strane ljudi, no to ga ne sprječava, da učini sve, da dokaže odabranim dušama, kako će njihova molitva uvijek biti uslišana. On je dobro znao, kako će slabe duše doći u napast, da posumnjaju u to, dali ih Bog doista čuje, kada molitvom vapiju k Njemu i On je znao, da će biti najveća muka za Njegove miljenike, kada Bog bude šutio, dok oni trpe. Da nas utješi, On ne samo, da se udostojao uzeti na sebe sve naše patnje, već se i toliko ponizio, što je dopustio, da Ga tješi obično stvorenje.

O, moj Isuse! Tvoja ljubav, doista ne pozna granica! Ti si ovim nježnim činom ljubavi i meni očitovao i pokazao anđela tješitelja u svim mojim patnjama! Taj anđeo tješitelj jesi Ti sam i anđeo, koji će doći do mene u Getsemani moga srca u najtežim časovima, u časovima duboke tame i tuge.

2) Isus nam pokazuje najsavršeniji način kojim će nas Bog uslišati u našim patnjama.

Anđeo dolazi, da tješi Isusa. A kako ga tješi? Zar će možda oduzeti od Njega gorki kalež, kako je Isus molio? Ne! Što više, anđeo Mu pruža kalež, da ga do dna ispije. Ovdje nam se može činiti, kao da Isus nije bio uslišan. Međutim apostol tvrdi, da je bio uslišan. "Bi uslišan za svoju smjernost." (Heb. 5, 7.) Kako da protumačimo ovo tobožnje proturječje? Eto i ovdje nailazimo na novu objavu, ljubavi! On nas uči, da kadgod se budemo u patnjama molili ponizno i pouzdano, da ćemo uvijek sa sigurnošću biti uslišani. On se na to zakleo i sigurno ne će pogaziti svoje riječi. No, postoje dva načina, na koja nas Bog može uslišati, kada mu se molimo u našim patnjama. Prvi se način sastoji u tome da nas Bog jednostavno riješi tih patnja i boli, a drugi se pak način sastoji u tome, da nam On dade snage i jakosti, da uzmognemo predano i velikodušno podnašati svoje patnje. Ovaj drugi način neusporedivo je bolji od prvoga. Na ovaj drugi način nebeski Otac uslišao je Isusa, dok mu se sa suzama molio. Otac nebeski nije Mu oduzeo gorki kalež muke Njegove, ali mu je pružio osjetljivu pomoć, da On taj kalež uzmogne do dna ispiti. I stvarno, nakon što Ga je anđeo utješio, kod Njega započinje onaj jaki otpor protiv boli koja Ga je dovela do agonije i do krvavog znojenja. Prije dolaska anđelova, On je na neki način odbijao od sebe kalež svoje muke, a kasnije, nakon utjehe, On Ga prihvaća od Oca beskrajnim zanosom ljubavi. Prije anđelovog dolaska, On se smatrao žrtvom, koja mora da osjeti svu težinu i strahotu žrtvovanja, a nakon utjehe, On zauzima stav svećenika, koji je presretan, da može prinijeti svomu Bogu dar, što se samo Njemu može pružiti. Eto, na taj je način Otac uslišao svoga Sina.

Na ovakav način biti ćemo zacijelo i mi uslišani u našim molitvama. Ponekada će Bog, dirnut samilošću obzirom na našu slabost, odalečiti od nas boli, što nas muče. Katkada će se pak On zadovoljiti žrtvom Abrahamovom, te nakon što je iskušao našu vjeru i naše velikodušnost, reći će nam: "Dosta! Izvršio si svoju žrtvu, i ja sam je primio kao da si je stvarno izvršio." Drugom zgodom će nam pak reći: "Naprijed, draga moja dušo! Dosada si bila žrtva, a odsad ćeš biti svećenik! Dosada si iskusila svu onu strašnu odbojnost, koja je svojstvena žrtvi, a odsad dat ću ti, da u samom mučeništvu osjetiš neizrecive radosti, koje su svojstvene svećeniku, kada on izvršuje uzvišeni zadatak, kojemu se nebo raduje, i koji izlijeva, milost, i najveći blagoslov na čitavu zemlju.

Sretnih li duša, kojima Bog usliša molitve na ovaj drugi način!

3) Isus nas poučava, da u svim našim molitvama uvijek moramo vjerovati u ljubav.

Naš božanski Učitelj daje nam slijedeću pouku: U svakoj našoj molitvi uvijek moramo vjerovati u ljubav. U nju su vjerovali i apostoli, koji su se pouzdali u riječi i primjer svoga Učitelja toliko, da su se radovali u patnjama. Prije su se predali žalosti i nisu se znali po molitvi uzdići do Gospodina, pa zato su i zapali u pospanost, no kasnije, oni su osjećali u sebi svete drhtaje mučeništva. Prije su bježali od osramoćenog svoga Učitelja, i sa strahom pomišljali i na samu pomisao o Njegovoj smrti - "Daleko to od Tebe, Gospodine!" (Mt. 16, 22) - poslije pak veselo su dolazili pred Vijeće, jer su vjerovali, da su dostojni trpjeti sramotu radi Njegovog Imena. "Ali oni otiđoše ispred Vijeća radujući se, što su bili smatrani dostojnima da trpe sramotu za ime Isusovo" (Dj. 5, 41). Divnih li riječi, koje više vrijede nego li najljepši govor o mucu Kristovoj.

I kao što su apostoli okrijepljeni čudesnom jakošću za mučeništvo, pjevali pobjedonosnu pjesmu Božanskoj Žrtvi i božanskom Svećeniku, tako su isto tokom vjekova odabrane duše, koje su postale žrtva s Isusom i za Isusa, pjevale pobjedonosne pjesme. Na njih se mogu primijeniti riječi Apostola: "Ovi idu za Janjetom, kudgod ono pođe, i pjevali su novu pjesmu." (Apok. 14, 3). One idu za Janjetom, kudgod ono pođe tj. polaze putem žrtvovanja i svake vrste mučeništva i pjevaju Mu pjesmu, koju svijet dosada nije čuo. To je himna žrtvi i ljubavi! Mi se pak ne smijemo zadovoljiti time, što mi sami vjerujemo u ljubav Isusovu, koja će uvijek uslišiti naše prošnje, već treba da postanemo i apostolima ove vjere u ljubav. Majka iz Evandjelja nije isprosila zdravlje za svoga sina. Sin je umro. Ali taj će sin biti anđeo svojoj majci, anđeo koji će biti prisutan u svim kušnjama i patnjama njenoga ovozemnog života. Druga neka duša neće možda doživjeti obraćenje drage osobe, radi koje, je prolila toliko suza. No ništa za to! Jednoga će dana saznati za misterije milosti i ljubavi, koje će biti neusporedivo veće od njezine nade. Možda će te suze spasiti ne samo onu dušu već i tolike druge duše. Druga opet duša možda nije postigla svojom molitvom, da uz nju ostane na njenom putu progonstva dragi njezin anđeo, koji joj je davao utjehe, no postigla je da uz nju bude kralj anđela. Čudnovati su putovi ljubavi! Et nos oredidimus caritati i mi povjerasmo u ljubav.

35. KAKO ANĐEO TJEŠI ISUSA

"I javi mu se anđeo s neba i hrabrio ga"(Lk.22,43)

Molimo našu dragu Majku, da nam pomogne, kako bi shvatili tajnu utjehe, koju je anđeo pružio Isusu, pa da zadobijemo milost, da i mi postanemo, anđelima tješiteljima Isusu u njegovim patnjama.

1. Anđeo tješi Isusa na taj način, što mu predočuje divne plodove njegove muke

Za Srce Isusovo bila je ljuta bol, kada je ono predvidio, da će Njegova muka za mnoge duše biti beskorisna, ali s druge strane ono se utješilo, kada je anđeo ukazao na plodove Njegove muke za veliki dio svijeta. Sigurno je da anđeo nije ništa mogao reći Isusu, što On već ne bi znao, jer On kako kaže Sv. Toma, prosvjetljuje, i same anđele. No Bog je odredio, da Mu anđeo otvori prozorčić, kroz koji će ući zraka svijetla u najdublju tamu, što je zahvatila Njegov duh u strašnoj i mračnoj noći. Božanski Otac, kako smo vidjeli, zadržao je u višem dijelu Njegove duše sve radosti, koje su proizlazile od blaženoga gledanja i od ulivenog znanja, pa zato je Njegova žalost bila veoma velika. No dirnut njegovom molitvom, podijelio Mu je po anđelu sposobnost, da svrati svoje misli na one predmete, što će ga moći utješiti u mucu, kojoj On ide ususret. I kao što je Isus htio biti žalostan radi nas, tako je htio da radi nas bude i tješén. Isus, iako je sve znao, ipak je pitao neke stvari svoje apostole, makar nije dobio odgovora. On je isto tako saslušao riječ anđela, koji mu se prikazao na vidljivi način, da Mu iznese volju Očevu i da mu obrati pažnju na one divne učinke, koje će proizvesti strašna Njegova muka. "Ponizni Gospodin s poštovanjem" i poniznošću prima ovu utjehu od svoga stvorenja kaže Sv. Bonaventura. Sveci se nisu mogli nadiviti ovolikoj poniznosti Isusovoj,

kojom je primio ovu utjehu. "Anđeo, kaže Sv. Bernardo, tješi Onoga, i ako taj isti anđeo kao tješitelj ne može prodrijeti u Njegovo veličanstvo. Reci mi, molim Ti anđele, koga ti tješiš? Zar ti ne znaš tko je On? Zar ne znaš, da je On sam Tješitelj?" "Onaj, komu se anđeli klanjaju, kaže Sv. Ivan Krizostom, dopušta, da bude manji od anđela." "Ovdje nam je, kaže Sv. Augustin, divan primjer poniznosti i moćan lijek našoj oholosti." Divne li pouke za nas. Ponovno nam se očitije beskrajna dobrota Isusova, koja nam daje utjehe u našim križevima i poniznost Isusova, što se udostojao da trpi za nas i s nama i što je dopustio, da ga tješi jedno stvorenje.

2. Presveta majka Isusova bila je prva, po kojoj se je utješilo srce Isusovo

Isus se udostojao objaviti, nama za utjehu da je za vrijeme svoje muke bio utješeno od anđela. No, mi ne smijemo biti toliko smioni, da ispitujemo razloge putem kojih je On potpomagan od anđela došao do utjehe. Bez sumnje stoji da je prvi predmet, na kojeg je Isus svratio svoju pozornost i svoje srce, bila Njegova predraga Majka. Ona je bila najdragocjeniji cvijet, koji je niknuo iz njegove predragocjene krvi. Bila je cvijet takove ljepote, da je zaslužio, da bude orošen krvlju Sina Božjega. Isus je promatrao sve blago nebeske ljepote, što se nalazilo u prečistom Srcu Marijinu. Promatrao je sve dragocjenosti i čudnovate darove, po kojima se Marija uzdigla iznad svih stvorova i po kojima, je bila najsajjnija slika Presv. Trojstva. Ona je bila slika nebeskog Oca, komu je bila slava, što će Ona postati majkom Božje Riječi, a bila je slika Riječi Božje time, što je bila najbolja kćerka Svevišnjega i slika Duha Svetoga, jer je bila stvorenje, koje je iz najbližeg izvora hvatalo žarke zrake božanske ljubavi. Vidio je da je Marija baš time, što je bila najizrazitija slika Presv. Trojstva, unišla u najveće tajne božanskog života na vrlo intiman način, koliko je to moguće jednom stvoru: najbolja kćerka nebeskog Oca, majka vječne Riječi i najčistija zaručnica Duha ljubavi. Vidio je, da je Ona nadvisila sve anđele svojom uzvišenošću po punini milosti, što ju je primila radi svoga Bezgrješnog začeca. U zajednici pak s Njime u žrtvi Marija je postala kraljicom čitavoga svijeta, jer je bila povezana s Njime u Njegovom kraljevskom Svećeništvu, te je ujedno postala i pravom majkom svih ljudi. Vidio je sve ono neizrecivo blago dobrote, nježnosti prema svim ljudima. Ona je postala na taj način kao neki živi sakrament ljubavi svoje prema ljudskom, rodu i kao moćno čudo, koje je uvijek spremno, da priteče u pomoć u svakoj nevolji. Sve je ove čudesne biljege promatrao Isus na svojoj dragoj Majci. To su stvari, o kojima mi možemo samo tepati. Čestitajmo Mariji, što je ona postala prvim tješiteljem njezinoga Isusa, prva koja je zadovoljila za sve Njegove patnje. Pružajmo utjehu uvijek i mi Isusu, a osobito u svetoj uri, onakvu utjehu, kakovu Mu je pružila Njegova presveta majka. Štoga bismo mogli dati Isusu kao zadovoljštinu za Njegove beskrajne patnje, ništa Mu ne bismo mogli pružiti boljega i uzvišenijega nego li srce Njegove drage Majke. Prinoseći Isusu Srce Marijino, mi ćemo na taj način zamijeniti onoga svetog anđela u mističkom i euharistijskom Getsemaniju - postat ćemo Isusovim anđelima tješiteljima.

3. Iza Marije ide beskrajno mnoštvo duša, da tješe Isusa

U tom istom času reda se pred očima Isusovim beskrajno mnoštvo duša, koje idu iza Marije kao majke, mnoštvo duša sabranih pod Marijinim plaštem. To su duše svećenika, što će nastupati kao sjajna slika Njegove mudrosti, čistoće i ljubavi. To su duše djevice, što u sebi kriju bijele ljiljane sa poljana i čisto cvijeće rajске Djevice. To su duše mučenika, što će zanosno ići po svim putovima krvnog i nekrvnog žrtvovanja, da mu steknu nove trofeje slave. To su duše apostola, što će ići do krajnjih granica zemlje da utaže svoju božansku žeđ. To su duše pomirnih, što će u šutnji poznatoj samo Bogu, izvršiti najdivnija djela milosnog života. Veseli se moj ljubljani Isuse, kada vidiš sve ove divne plodove Tvoje božanske krvi. Gledaj! Svaki od ovih nebeskih cvjetova poprskan je crvenilom Tvoje krvi. Svaki od njih nosi na sebi tragove Tvoje žrtve. Svaki, od njih ima najdivniji glas, da pjeva slavu. Veseli se, moj Isuse!

Iako pokvareno i nezahvalno čovječanstvo tijekom vjekova hoće da nastavlja Tvoju muku, s druge strane izabrane Tvoje duše nastavljat će tijekom vjekova slavu Tvoga uskrsnuća. Na svršetku pak svijeta, kada prestanu sve mržnja, oko Tebe ne će odzvanjati drugo osim pjesme zahvalnice, u kojoj će se s Tobom sjediniti svi Sveti u zahvalnoj žrtvi, što ćeš ju dati Ocu na vječnom Sionu. Tebi, Bože, dolikuje hvalospjev na Sionu i Tebi, koji uslišavaš molitve, neka se izvrši zavjet. Tebi dolazi svako tijelo.

A ja, Isuse, u onom tjeskobnom i uzvišenom času, da li ću Ti biti na utjehu ili na žalost? Mogu li se nadati, da će Tvoje slatko Srce moći, da u mojem siromašnom biću nađe barem jedan, dokaz utjehe? O, moj Isuse, ako sam do sada bio za Tebe kalež gorčine, eto odsada hoću, da na mene gledaš kao na predmet utjehe. To će biti najdragocjeniji plod ove svete ure.

36. UVJETI UZ KOJE MOŽEMO BITI ANĐELI TJEŠITELJI ISUSU

"I javi mu se anđeo i hrabrio ga"

(Lk. 22, 43).

O, kad bi i nas naša predraga Majka poučila, kako bismo mogli biti anđeli tješitelji njezinom Isusu. Bila bi to vrlo velika milost.

1. Uvjeti, koje treba da imamo, hoćemo li da tješimo Srce Isusovo.

Da mognemo pružiti utjehu Srcu Isusovu, potrebno nam je, da nasljedujemo anđela i to da ga nasljedujemo:

a) U ČISTOĆI. To je prvi najpotrebniji uvjet. Samo anđeli i oni, koji nasljeduju anđele u čistoći, samo takovi mogu ući u svetište Srca Isusova. "I neće ući u njega ništa nečisto" (Otkriv. 21, 27). Čistoća je veliki zakon sa Božjeg stanovišta. "Blaženi, koji su čista srca, jer će oni Boga vidjeti" (Mt. 5, 8). Čistoća nam je potrebna, da možemo promatrati Boga u Njegovom veličanstvu, no mnoge nam je potrebna da ga uzmognemo promatrati u Njegovim poniženjima. Jer Bog je ljubavi i samo čista duša znade proniknuti ljubav, pa dosljedno i znade i primati bol.

b) Potrebno jc, da nasljedujemo anđela u PONIZNOM POŠTOVANJU. Anđeo koji je tješio Isusa, približio Mu sa poštovanjem i posebnim obzirom, klanjajući se kao svome Bogu i Stvoritelju. Mnogo se više mi moramo poniziti, kada se približujemo svome Bogu, koji se toliko ponizio, tražeći utjehe od bijednih svojih stvorova. No, nemojmo misliti, da je On potreban naše bijedne utjehe. Duboko se zato ponizimo pred Isusom, kad se On toliko ponizio pred nama. To će nas čuvati, da ne zapadnemo u sentimentalnost, koja je nedostojna Srca Isusova.

c) Potrebno je, da i mi poput anđela UZMEMO U RUKE ISUSOV KALEŽ. Pobožna predaja prikazuje anđela u Getsemaniju, kako u rukama drži kalež Isusov. No mi smo sretniji od anđela u Getsemaniju. Anđeo naime nije mogao sudjelovati u gorčini kaleža s Isusom, jer budući da nije imao nikakva udjela u uzrocima Isusovih patnja, nije onda niti mogao sudjelovati u tim patnjama. Mi pak imamo razloga, da budemo u većoj intimnosti s Isusom i to radi one čudesne ljubavi, koju je On pokazao prema našoj bijedi, ljubavi, kojoj se i sami anđeli dive. On je radi nas grješnika ostavio devedeset i devet ovaca tj, ostavio je anđele, koji su bili sigurni u ovčinjaku Njegova Oca i sišao je, da traži siromašnu ljudsku ovčicu, koja se izgubila. Za nju se On toliko znojio i toliko toga podnio. Za nju je On primaknuo svojim usnama pregorki kalež svoje muke. I konačno tu je izgubljenu ovcu pripustio u svojoj dobroti, da ona sudjeluje s Njime u Njegovoj mucu na Njegovom kaležu. O, sretnoga li grijeha! Kako duboko moramo biti zahvalni dobrom Isusu, čija je beskrajna ljubav bila veća od naše bijede. Kako mu moramo biti zahvalni, što nas je pripustio k tolikoj časti, koje nije dao ni anđelima, časti, da možemo i smijemo svoje usne priljubiti uz njegov kalež i uzeti taj kalež u svoje ruke, što znači, da možemo s Njime i za Njega trpjeti i s Njim surađivati na spasu tolikih duša.

d) Potrebno jo nasljedovati anđela i u tone, što je on pružao Isusu, za utjehu NAJPRISNIJE OSJEĆAJE BOŽJIH SVETACA, a posebno osjeća je Njegove PRESVETE MAJKE.

U prošlom smo razmatranju vidjeli, da je anđeo tješio Isusa na taj način, što mu je pokazao plodove Njegove Muke u Svetima, a posebno plodove s obzirom na Njegovu Majku. Nastojimo, da i naše siromašne zadovoljštine budu povezane sa zadovoljštinom Svetaca, a posebno sa zadovoljštinom naše drage Majke koja je dala prvu i najveću zadovoljštinu. Na taj ćemo način i mi postati anđelima Tješiteljima Srca Isusova.

2. Uvjeti, koje trebamo imati, da tješimo srce Isusovo u našoj braći, koja trpe.

I ovdje se moramo trsiti, da nasljedujemo anđela:

a) Najprije u tome, DA I MI DIGNEMO SVOJE OČI PREMA NEBU

Isus je rekao: "Anđeli ... gledaju uvijek lice Oca mojega" (Mt, 18, 10). Potrebno je da i mi upravimo svoje oči prema Bogu, kako bi ga usmogli vidjeti u svim dušama, što trpe, makar one bile najbjednije i najodvratnije. Potrebno je dići svoje oči k Bogu, da usmognemo crpiti pravu utjehu iz Srca Božjega; utjehu koju ćemo pružiti našoj braći uvjeravajući ih, da je svaka druga utjeha ništava i beskorisna. Potrebno je, dizati svoje oči k Bogu, da bi mogli sačuvati onu čistoća Srca, koja nam je neophodno potrebna, kako bi se usmogli toliko poniziti, da tješimo onoga, što trpi, a da pri tome no uprljamo ničim svoga srca. Jer, dok pokušavamo utješiti drugoga, može se desiti, da se pri tom uvuče u naše srce po koji osjećaj, koji nije posve čist i koji bi se mogao izroditi u putenost i pokvarenost. Potrebno je podići svoje oči prema Bogu, da budemo uvijek imali dobru nakanu, koja će nas sačuvati, da ne zastranimo i da ne tražimo vlastitu samodopadnost, dok drugoga tješimo, jer to nije prava utjeha braći, što sa u nevolji. Na taj će način naša ljubav biti prava i razlikovati će se od čovjekoljublja, kojim neke svjetovne osobe nastoje tješiti onoga, što pati, ali uvijek za ljudske i egoistične svrhe. Istina je, kako smo već rekli, da ćemo i mi sami tješeci druge doći do najljepše i najsvetije utjehe. No, ta utjeha mora biti plod naše čiste i svete nakane i moramo sve očekivati od Boga, a ništa od onih ljudi, kojima smo učinili dobro.

b) Treba se trsiti, da nasljedujemo anđela u tome, kako bi I MI BILI TUMAČI VOLJE BOŽJE.

Upravo je na ovaj način anđeo utješio Isusa, a isto tako ćemo i mi utješiti onoga, koji trpi. Sva naša nastojanja moraju ići za tim, kako bi uspjeli, da se osobe, što trpe, posvema prepuste volji Božjoj, koja je jedini izvor svakog dobra. Mi moramo nastojati, da ljudi uvijek vjeruju u božansku ljubav i da se uvijek podvrgnu volji Božjoj. Nikada ne smijemo dopustiti, koliko to do nas stoji, da pružamo utjehu, koja bi, pa i samo časkom, bila protivna volji Božjoj. Kriva sućut, koja je znak slabosti, navodi stanovite duše, da idu za utjehom, koja se protivi volji Božjoj. To ne znači utješiti, već izdati osobe, što trpe. One će nam same malo kasnije predbaciti ovu našu slabost srca. Svako pružanje utjehe treba imati sveti biljeg Isusovog "Fiat" - neka bude! Sve naše utjehe treba da smjeraju na to, da ova riječ "Fiat" bude ugodna, jer, ta je riječ tako odlučna za našu vremenitu i vječnu sreću.

c) Moramo se trsiti, kako bi slijedili anđela u tome,

Da ukazujemo na dragocjene plodove muke.

Anđeo je pružao Isusu utjehu ukazujući mu, kako će Njegova muka donijeti tolike plodove svijetu, i kako će On njome zadobiti krunu neizmjerne slave u nebu. Poput anđela i mi trebamo ovako tješiti žalosne. Sjetimo se, da ćemo samo putem mnogih nevolja unići u kraljevstvo Božje. Trpeći zajedno s Isusom, nikada ne ćemo uzalud trpjeti, ma da ovdje na zemlji i ne budemo vidjeli plodova svih patnja. Kalež gorčine lijek je za sve naše nevolje. "Ne možeš ozdraviti, ako ne ispiješ kalež gorke nevolje i muke. Pij, da živiš! Što je gorko u toj čaši, a da to prije nije On ispio", govori Sv. Augustin. "Budi vjeran do smrti i dat ću ti vijenac života" (Apok. 2,10). Veliki je to napor, ali što je sav taj napor prema nagradi, koja nas čeka.

"Jer držim, da stradanja sadašnjega vremena, nisu ništa prema slavi, koja se ima otkriti u nama" (Rim. 3, 18), govori apostol. "Blaženoga li života, o sigurna li života, kojega je Gospodin pripremio onome, koji ga ljubi. Volim misliti o istinitosti toga života, jer ću nakon umornog i prolaznog ovog života preći k Tebi", govori Sv. Augustin. Ovako dakle moramo utješiti ožalošćene duše, jer ćemo jedino na taj način za njih biti drugi anđeli Gospodinovi. Po križu do slave! Po strmom putu do zvijezda. (Sv. Augustin) Tješimo se, da onaj koji hoće da leti u visine, taj prije mora da izvrši velike stvari. Veliki duh mora podnijeti najteže stvari. Ali muke će brzo proći, a iza njih doći će vječno veselje.

37. ISUS NAS POUČAVA, KAKO MORAMO PRIMATI ANĐEOSKE UTJEHE

"I javi mu se anđeo i ohrabri ga"
(Lk, 22, 43).

Predraga Majko, kako je nedokučiva objava ljubavi Srca Isusova u Getsemaniju. On se nije zadovoljio time, da nam On sam bude anđeo Tješitelj, već nas poziva, da mi tražimo utjehe i kod Njegovih anđela. Dopusti nam, Majko, da se okoristimo ovom divnom objavom Srca Isusova.

1. Isus nas poziva, da tražimo utjehe od anđela.

Postoji utješna istina u našoj svetoj vjeri. Kao što je Isus u Getsemaniju dopustio, da ga anđeo tješi, tako nalazimo, da je Gospodin toliko puta utješio duše po svojim anđelima. U Starom Zavjetu: Agar tješi anđeo u pustinji (Post.20, 17); Iliju tješi anđeo na dugom putu kroz pustinju, kada su mu smalaksale sile. (II. Kralj. 19, 5) Danijela hrani anđeo u lavskoj jami (Dan. 6, 17) Anđeo Gabrijel tješi Jeremiju, kad je bio izagnan u Babiloniju; Rafael tješi Tobiju itd. U Novom Zavjetu: Zahariji se pokazuje anđeo i javlja mu rođenje Preteče. Anđeo dolazi Kraljici anđela, da joj navijesti najuzvišeniju tajnu. Anđeli po riječima Božanskog Učitelja, brižno stoje uz nevinu djecu. Anđeo tješi žene u uskrsno jutro i on prvi pronosi svijetom veseli glas. Anđeli pjevaju nad Isusovom štalicom i služe mu u pustinji. Anđeo pozivlje apostole, da se sakupe u dvoranu posljednje večere; anđeo oslobađa Petra iz tamnice itd.

Mnogo moramo biti zahvalni Gospodinu, što je odredio, da nas anđeli, stvorovi viši od nas, brane i stoje uz nas. "Anđelima je svojim zapovjedio za tebe, da te čuvaju na svim tvojim putovima" (Ps. 90, 11). Blagoslivljajmo Srce Isusovo, koje je dopustilo, da Ga tješi anđeo samo zato, da nas pouči kako će i nas naši dragi anđeli tješiti, ako to budemo zaslužili.

2. Na koji ćemo način zaslužiti anđeosku utjehu?

Da zaslužimo anđeosku utjehu, potrebno je, da često razmišljamo o anđeoskoj uzvišenosti i o njihovoj naklonosti prema nama ljudima, o njihovoj revnoj budnosti nad nama. Budući da su oni plemeniti i čisti stvorovi, uvijek moramo pred njih istupati s najvećim poštovanjem i nikada ne učiniti ništa, što bi moglo ražalostiti njihov čisti lik. "Dužan si štovati svoga anđela, zato što je uz tebe", veli sv. Leonardo. Kako je svet i lijep običaj uvijek hodati u nazočnosti anđela, a to je ujedno i najlakši način, da se uvježbamo o prisutnosti Božjoj, a jer se anđeli nalaze u vrhunaravnoj atmosferi, lako mogu usmjeriti i naše misli onamo, kamo su usmjerene njihove misli. Anđeli nas vole i smatraju nas svojom braćom; ta i mi smo određeni da sjednemo za stol, gdje su i oni, pa radi toga dugujemo im iskazivati poštovanje. "Dužan si svome anđelu poštovanje radi njegove blagonaklonosti prema tebi", kaže isti sv. Bernardo.

Anđeli nas čuvaju s tolikom brigom, da se možemo u njih potpuno pouzdavati. "Dužan si pouzdavati se u svoga anđela, jer on te čuva" veli opet sv. Bernardo. Stoga često zazivajmo anđele, da budu uz nas tražimo od njih svijetla, koje neka nas vodi putovima Gospodnjim, a u

našim pak potrebama tražimo od njih pomoć. Djevičanske i svećeničke duše imaju posebnih razloga, da budu u najužoj vezi s anđelima u vrijeme, kada po milosti Božjoj vrše neku plemenitu misiju. Ta sveta intimnost s anđelima omogućiti će tim dušama, da uistinu nastupaju na anđeoski način i da se budu mogle predstaviti kao anđeli onim dušama, koje moraju voditi prema nebu i dovesti u nebo.

3. Kako ćemo praktički izvršiti plan Isusov, po kojem on hoće da nas anđeli tješe.

Da uzmognemo praktički obavljati pobožnost prema anđelima i doći do toga, da nas oni vode i tješe, kako to Gospodin želi, mi smo dužni činiti slijedeće!

a) PAZIMO NA STANOVITA MJESTA.

Moramo znati, da nas naš anđeo čuvar prati posvuda, no osim toga potrebno je znati i to, da se anđeli nalaze na osobit način na nekim mjestima. Prije svega oni su u crkvi. Lijepi je običaj primati od samoga anđela blagoslovljenu vodu, prije nego što uđemo u svetište, i on će tako odstraniti od nas svaku rastresenost, na koju nas hoće da navede duh tmine u namjeri, da izgubimo dragocjeno vrijeme! Lijepi je i sveti običaj, da posebno mislimo na anđele, koji se nalaze oko tabernakula. Mislimo na njihovu trajnu adoraciju pred božanskim Gostom; mislimo na njihovu žarku ljubav, koju Mu oni iskazuju. Svi ovi dragi anđeli, što stoje uz tabernakul, dozivaju nam u pamet one anđele, koji su hvalili, služili i klanjali se Isusu za vrijeme Njegova života, a posebno nas podsjećaju na anđela iz Getsemanija. Da naše svete ure doista pruže utjehu Isusu i da nam one budu na korist naše duše, često ćemo morati obratiti naše misli i našu pozornost na anđele, što stoje oko tabernakula; pogotovo ćemo to morati učiniti, kada nas obuzme snuždenost i dosada. Anđeli su u našoj kući, na mjestu, gdje radimo, u našoj učionici, na putovima, kuda prolazimo. Posvuda su nam oni od velike pomoći, A PAZE na nas osobito na onim mjestima, gdje bi nam neprijatelj mogao postaviti pogibeljnu zamku.

b) PAZIMO NA OSOBE S KOJIMA DOLAZIMO U DOTICAJ; ANĐEO U OBITELJI. Majke neka često misle na anđele svoje djece, da ih oni uče poštivati i ljubiti i biti strpljivima sa djecom. Djeca neka zazivaju anđele svojih roditelja osobito onda, kada im prijete neka pogibao za dušu ili za tijelo. Svećenici neka napose misle na anđele onih duša, koje im je Gospodin povjerio.

c) Valja da se utječemo anđelima osobito U NAŠIM POTREBAMA I NEVOLJAMA. Budemo li to činili, nasljedovat ćemo Isusa, koji je iz ljubavi prema nama htio, da ga tješi jedan anđeo. Misteriozna pojava anđela u Getsemaniju biti će nam najljepša pouka, kako doista trebamo pomoći anđelove u našim potrebama.

Budući da anđeo ne može trpjeti, on je sretan, da prinese naše patnje na slavu božanskog Patnika. Dobro molimo, kada molimo, da kalež, što ga je on pružio Isusu u Getsemaniju, bude baš onaj, što sadrži patnje, koje mi kanimo prikazati Isusu, da ga tako tješimo u Njegovim patnjama. Anđeo vrši tako ljubomorno svoju dužnost. On naime prinosi sve naše molbe pred Gospodina, kako je rekao Rafael Tobiji: "Ja sam prinio tvoje molitve Gospodinu". Crkva u najsvečanijem času žrtve misli na anđela, koji će odnijeti naše prinose na uzvišeni oltar Božji. "Udostoj se ovo prinijeti po rukama Svetoga anđela Tvoga na visoki oltar tvoj". Zar nije onda pravo, da i mi zamolimo svoga dragog anđela, neka on pretvori sav naš rad, a posebno sve naše patnje u blagi miomiris molitve, jer samo tako u blagom miomirisu molitve mogu biti naše patnje Bogu prinesene. Naviknemo li se ovako utjecati svojim dragim anđelima u danima progonstva, kako će nam biti velika utjeha u posljednjem našem času kada bude svećenik Kristov molio nad nama, da pođjemo s ovoga svijeta u ime anđela, da s njima dođemo blaženu, domovinu, u kojoj oni obitavaju: U raj povelj te anđeli. Kad bismo u svetim urama postigli samo taj plod, da naime dođemo u užu vezu s anđelima, time bismo mi vrlo mnogo postigli. Tako bismo udovoljili i uzvišenoj nakani Isusovoj, koji je radi nas dopustio, da ga tješi jedan anđeo.

38. ISUS U AGONIJI

"I jer je bio u smrtnoj stisci molio se usrdnije! (LK. 22,43.)

Presveta Majko! Tajna, koju ćemo sada promatrati zahtjeva više nego ikada Tvoju pomoć kako bi je mogli bolje razumjeti. Pogledaj nas, Marijo svojim majčinskim okom, i daj da osjetimo djelić smrtne tjeskobe i borbe, koju osjeća Presveto Srce Isusovo.

1. NARAV AGONIJE KOD SRCA ISUSOVA

Agonija je ono strašno stanje, gdje čovjek vodi posljednju borbu između života i smrti. Prirodni nagon prisiljava dušu, da upotrijebi sve svoje snage kako bi dalje ostala u tijelu, dok s druge strane fizičke okolnosti samoga tijela prisiljavaju je da iziđe iz tijela. U Isusovoj duši sa strane Njegove božanske naravi vladala je uvijek harmonija s voljom Očevom, dok se je sa strane Njegove čovječje naravi nalazila u potpunoj i očajnoj tami.

Isusu utješeno i okrijepljeno od anđela, htio je da također: po ovoj čovječjoj naravi potpuno iskusiti neizrecive patnje uslijed kojih je drhtala sva, Njegova čovječja narav. Tu je eto bio razlog ovoj opreci i smrtnoj tjeskobi. Mi vjerujemo, da anđelova utjeha nije bila takva značaja, što bi bila kadra, da unese i u čovječju narav presvete Isusove duše svijetlost i veselje, koje je vladalo u njoj sa strane Njegove božanske naravi. Da je imao naravno osvjetljenje, bez onoga, kojega je On imao po blaženom i ulivenom znanju u najsavršenijem obliku, nestalo bi bilo potpuno svake boli iz Njegovog srca.

Mi vjerujemo da je anđeo, uzevši lik čovjeka, predstavio Isusu divne plodove Njegove muke, pa je time otvorio prozorčić, kroz koji je unišla zraka svijetla u Njegovu presvetu dušu. No mišljenje s obzirom na plodove Muke jednog anđela ma koliko ono bilo uzvišeno, nije ipak moglo da potpuno osvjetli divno djelo, koje će Isus izvršiti, već ga je osvjetlio samo djelomično, pa nije stoga čudo, da je uza sve to u nižem dijelu Isusove duše i dalje ostala sva ona odbojnost i strah pred skorom smrću i pred svim mukama, koje je gledao i predosjećao. S druge strane u tom istom nižem djelu došlo je i do velikog otpora protiv bola, a taj otpor doveo je do agonije, a agonija do krvavog znojenja.

Isusu nam ovim daje divnu pouku. Uči nas, da ćemo zadobiti milost, da nas patnje i boli ne slome, samo ako ustrajemo u molitvi u našim kušnjama i nevoljama, pa makar zapali i u agoniju. Nadalje uči nas, da uvijek prihvatimo utjehu, koju nam On šalje preko svojih vidljivih i nevidljivih, anđela i da se ne tužimo, ako nam oni ne pruže onoliko utjehe, koliko je to naša narav očekivala. Često dolazimo u napast, da jadikujemo, što nas ovi vidljivi anđeli, koje nam je Isus dodijelio, ne podupiru u našim patnjama i što nam ne daju one prave pomoći, koju smo očekivali. Čini se, kao da nas ne shvaćaju i time samo povećavaju naše patnje. Ovoj ćemo se napasti oduprijeti samo onda ako budemo imali živu vjeru u Isusovu ljubav.

2. Budući da Isus nije mogao dva puta umrijeti za nas, htio je iz ljubavi prema nama, da barem dva puta bude za nas u smrtnoj boli

Čudnovati su izumi Božanske ljubavi! Sigurno je, da se dva puta ne može umrijeti. I ako je u divnoj žrtvi, koju je Isus ustanovio u predvečerje svoje muke, Njegova ljubav pronašla način, da se ta žrtva bez prekida ponavlja tokom vjekova, ipak ova žrtva, ne može stvarno ponoviti smrt Isusovu, "određeno je ljudima jedan put umrijeti!" (Hebr.9, 27.) Samo se jednom umre! No Isus se nije htio pokoriti ovom zakonu umiranja JEDANPUT. Želja za mučeništvom tako je jaka kod Isusa, da nije zadovoljan, da podnese smrt jedanput, već hoće da bezbroj puta umire u svim svojim udovima, kako smo već razmatrali, a htio je i okusiti na sebi barem dva puta žalac smrti i to onda, kada se podvrgao dvostrukoj agoniji - agoniji u getsemaniju i agoniji na križu!

Agoniju na križu proizvela je ruka krvnika, i ako ga krvnici ne bi bili nikada mogli dovesti do toga, da umre bez Njegovog dopuštenja, ali su ipak muke, koje su mu zadali, bile dovoljne, da mu oduzmu život. Međutim agoniju u Getsemaniju proizvela je Njegova beskrajna ljubav. Samo ljubav bila je ona, koja ga je ponukala, da prihvati i uzme na sebe svaku odbojnost prema smrti, a ujedno da joj pruži tako žestoki otpor kakvoga nije nikada pružilo nijedno ljudsko srce. Sve borbe, koje će ljudsko srce voditi protiv smrti, ništa su prema Njegovoj borbi.

"Do kuda Te je, recimo sa sv. Augustinom, do kuda Te je, Sine Božji, dovela Tvoja ljubav? Dokle Te dovelo Tvoje milosrđe, Tvoja dobrota, Tvoja ljubežljivost, Tvoja sućut? Ne dopusti, da Ti budem nezahvalan za toliku ljubav, pogotovo kada znadem, da Ti nezahvalnost nije mila. Zato ti od svega srca zahvaljujem na Tvojim smrtnim borbi, koju si u Getsemaniju podnio za mene. Zar bi se smjelo dogoditi, da dok Ti, Isuse, pronalaziš sve moguće načine, da povećaš svoje muke radi mene, a ja da pronalazim sve moguće načine kako ću izbjeći najmanjoj patnji? Zaklinjem Te daj potresi moje slabo i siromašno srce! Neka se i ono bude znalo junački boriti protiv svih poniženja i podlosti, koje će ga pritisnuti. Daj mi oštri mač Tvoje ljubavi, da s njime mogu stupiti u najsvetiju borbu. To je mač, koji prodire do rastavljanja duše i duha i do najmanjih žilica našega srca. (Hebr. 4, 12.)

39. RAZLOZI ZAŠTO JE ISUS BIO U AGONIJI

"I, jer je bio u smrtnoj stisci, molio se usrdnije" (Lk. 22, 43.)

Kraljice mučenika, dopusti mi, da uzmognem nježnom ljubavlju pribivati onoj neizrecivoj borbi koju je Srce Isusovo vodilo iz ljubavi prema meni!

1. Isus zapada u smrtnu stisku, jer je volio svoj život i naš život

Kod Srca Isusova dolazi do smrtno stiske tako, što dolazi do borbe između prirodnih nagnuća, koja su ga poticala da smrt prihvati.

Moramo naglasiti, da je Isus ljubio svoj život jer kako kaže sv. Toma, taj je život bio pun uzvišenog dostojanstva radi božanskog sjedinjenja. Gubitak toga života, makar to bilo i privremeno, bio bi neusporedivo veći nego li gubitak života bilo kojeg čovjeka, ne znam kako on dugo živio. Na čitavom svijetu ne postoji ništa dragocjenije od Isusova života. Sveti Anselmo kaže, da je život Isusov bio toliko dobro, koliko su svi grijesi bili zlo. Njegov se život uzdiže nad našim životom više nego što se nebo uzdiže nad zemljom. Zato je On potpunim pravom veoma mnogo volio svoj život. No žar Njegove ljubavi potaknuo ga, da taj dragi život dade kao žrtvu za naše spasenje. Time je izvršio volju Oca, koji je tražio toliku žrtvu. I stoga mogli bismo reći, da je Isus u nekom stanovitom smislu više cijenio naš život nego li svoj, da je više ljubio nas nego li samoga sebe. Ovu neizmjernu žrtvu, On je izvršio boreći se toliko, da je zapao u agoniju. Moj Bože! Daj mi udijeli milost, da se i ja potpuno pokorim Tvojim božanskoj volji onda kada moram da prihvatim borbu u smrtnoj tjeskobi. Daj da i ja budem pripravan, da se odrečem najdražih stvari, pa i vlastitog života, a sve to zato, jer vidim, da si i Ti više ljubio mene nego li sama sebe, ljubio me većma nego li i svoj život. Kad bih Ti mogao dati sve što imam i posjedujem, sve što mogu, što bi sve bilo prema Tvojim ljubavi. Sitna kapljica prema silnom Oceanu. Moja narav dršće od straha pred smrću, ali Isuse, ja hoću da živim za Tebe i hoću da umrem samo za Tebe. Svaka druga svrha moga života i moje smrti bila bi Tebe nedostojna, a bila bi nedostojna i za mene samoga. Sada shvaćam dubinu Tvojih riječi: "Tko nađe život svoj, izgubiti će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga." (Mt. 10, 39).

2. Drugi razlog zašto Isus trpi u agoniji, jest njegova nevinost.

Onaj, tko je u grijehu, i ako osjeća odvratnost prema boli i smrti, njegova ga savjest ipak nagoni, da primi kaznu za vlastite grijehe. Braća Josipova idući žalosno po Egiptu govorili su međusobno: "Mi pravedno trpimo, jer smo sagriješili protiv svome bratu Josipu." Slično govori i dobri razbojnik sa križa: "Mi trpimo pravedno, jer primamo, što smo zaslužili po svojim djelima, ali ovaj nije nikakva zla učinio." (Lk. 23, 41).

Isus je bio sama nevinost! Zato je i Njegova bol bila to veća, što je vidio, da nije zaslužio kaznu. Sve gorčine, koje osjete oni, koji nevino trpe, osjetilo je Srce Isusovo u najvišem stupnju. On u duhu gleda veliki i sveti plan Očev, po kojemu On nevin mora da trpi za grješnike. On taj plan velikodušno prihvaća, pa makar zapao u smrtnu tjeskobu i makar podnio najteže muke. On taj plan prihvaća za sebe, a prihvaća ga i za svoje odabrane, koje će On pozvati da trpe nevino radi grješnika. Njegovo Srce zapada u agoniju, ali ono i pobjeđuje.

O, bezbrojno mnoštvo nevinih duša, djevičanskih duša, vi, što proživljujete agoniju u svojim srcima, vi ste žrtve i vi trpite za spas grješnika. Vi ste ono odabrano cvijeće iz Getsemanija. A najdraži cvijet Getsemanija, cvijet, koji nadvisuje milošću i nebeskim mirisom svaki drugi cvijet, jesi Ti, moja draga Majko, Ti, koja si Majka prečista, kraljica nevinosti, netaknuti i mirisavi ljiljan. Ti si podnijela sve boli, sve patnje, koje samo stvoreno srce može podnijeti! Sveta Majko, radi Tvojih prečistih suza, učini, da se poveća i umnoži broj duša, koje će davati, zadovoljštinu, za grijehe, duša, koje će shvatiti tajnu agoniju Tvoga Sina, i koje će se znati s Njime usko sjediniti i podnijeti smrtnu stisku i borbu za spas svoje braće. Daj, da se te duše potaknute primjerom Tvoga Sina velikodušno naoružaju za ova najveću borbu, koja će biti odlučna za sudbinu one tolike braće, koja su zastranila.

A ja grješnik, zar da jadikujem, što teško patim? Zar ću se usuditi stati na stranu onih bijednika, koji boli i patnje nazivaju nepravednima. Zar im te boli nije dodijelila Tvoja pravednost? Ne! To se ne smije dogoditi! Moj Bože, ja ću radije opetovati riječi dobroga razbojnika: "Pravedno je, što ja trpim, jer sam počinio tolika zlodjela, međutim kakvo je zlo učinio moj Isus?" I ne samo da se ne smijem buniti protiv svojih pravednih i zasluženih patnja, već moram nastojati, da ih strpljivo podnosim ne samo za svoju korist, već i na korist moje grješne braće.

No ovdje me muči jedna pomisao. Kako ja mogu nuditi da zadovoljavam za grijehe drugih, moj Isuse, dok bi morao zadovoljavati za vlastite grijehe. Hoćeš li me dakle odbiti radi toga od onog mnoštva duša, koje prinose zadovoljštinu, duša, koje ugledavši se u Tebe, moraju biti djevičanske i nevine? Ne, Isuse! Povrati mi nevinost! Biti dionikom Tvoje agonije najmoćnije je sredstvo, da opet zadobijem nevinost. Hoću da plaćem s Tobom, da trpim s Tobom, samo da postignem milost, kojom ćeš mi dati onu čistoću, onu nevinost, što je potrebna duši, koja uistinu hoće da daje zadovoljštinu.

40. PLODOVI ISUSOVE MUKE

"I, jer je bio u smrtnoj stisci, molio se usrdnije" (Lk. 22, 43).

Preslatka Majko, daj mi da upoznam neizmjernu ljubav, koja je navela Isusa, da radi nas pretrpi smrtnu tjeskobu, pa da tako zavrijedim, da Ti budeš uza me u mojem posljednjem času.

1. Isus, koji je bio u smrtnoj tjeskobi pred smrću na križu, hoće da nam pruži utjehu u našoj zadnjoj borbi.

Nijedan način smrti, veli Sv. Toma, nije tako strašan, kao smrt na križu. Srce Isusovo htjelo je, da iskusi svu strahotu takove smrti, no snagom svoje ljubavi On je pobijedio. I ako je Isus zazirao od smrti, jer Bog nije njezin začetnik - ona je posljedica grijeha - mnogo je većma zazirao od ovako strašnog i ponizujućeg oblika smrti, koji će Ga doskora zadesiti. No, On se

većma brinuo za mene, nego li za sebe. On je već unaprijed podnio u svome presv. Srcu sve strahote, koje ću ja osjetiti, kad mi se približi čas smrti. On je htio da mi ulije muževnu hrabrost, koja je toliko potrebna u onoj zadnjoj i odlučnoj borbi. On je znao, da ono, što dušu najviše zastrašuje, jest onaj strah pred prelazom iz vremenite smrti u vječnu. Zato je On i htio, da u najvećoj mjeri iskusi težinu smrtne borbe, kako bi time ublažio i poništio sve one tjeskobe u našoj smrtnoj borbi. U stvari pak, kaže Sv. Toma, onaj, koji je živio pravedno, ne treba da se boji smrti na kojegod način ona došla. Pa i iznenadne smrti ne trebamo se bojati, ako je naša duša znala, da bude uvijek s Isusom sjedinjena u patnjama, jer to sjedinjenje sa Božanskim Spasiteljem u Njegovoj agoniji proizvodi čudnovatu moć, da je duša uvijek spremna da sa zemlje pođe u nebo. Smrt ovako spremne duše zapravo se i ne može nazvati nenadanom smrću u pravom smislu te riječi, jer je duša tu smrt predvidjela snagom, što dolazi iz Srca Spasitelja, koji se bori u agoniji.

Budemo li u svetoj uri stalno u vezi sa Spasiteljem, koji se bori u smrtnoj stisci, ubrat ćemo divne plodove za svoju dušu. Nemoguće je naime, da bi predobro Srce Isusovo dopustilo, da u zadnjoj uri ne pobijedi ona duša, koja je toliko puta prebivala Njegovim smrtnim borbama i koja je nastojala da shvati duboku tajnu ljubavi i boli. Promatrajući Isusa u smrtnoj borbi mi ujedno time promatramo i sami sebe u svojoj smrtnoj borbi. Mi se u duhu prenosimo na smrtnu postelju, oboružavamo se Križem Isusovim tim najmoćnijim oružjem u ovoj borbi.

Promatrajući Isusa u smrtnoj borbi, mi time pozivamo k našem uzglavlju i našu predrugu Majku. Ništa ne može da ublaži Srce Marijino toliko, nego kada Ona vidi, da mi razumijevamo onu silnu ljubav, koja je potakla Njezina Sina, da radi nas zapadne u smrtnu borbu. Biti pak u smrtnoj borbi u naručaju Marijinom nije drugo doli zapaliti u sebi najsvjetiju čežnju za nebom, i neće biti teško poći s ove zemlje onome, koga tako moćno vuče prema nebu srce kraljice neba. Smrtna borba i tjeskoba prestaje, a duša brzo odlazi na vječni, počinak u krilo Božje.

2. Isus u agoniji pruža nam milost, da budemo znali svoju smrtnu borbu voditi na korist vlastite duše.

Da pravedno umremo ovisi o tome, da se naučimo SVAKI DAN umirati. - "Savki dan umirem" (II Kor. 15,31), govori Apostol. Da se spasonosno borimo na smrtnoj uri i da pobijedimo u toj borbi ovisit će o tome, da se naučimo SVAKI DAN biti u takovoj borbi s Isusom. Kao što se moramo vježbati u tome, da svaki dan umiremo, isto se tako moramo vježbati u velikoj vještini, da se svaki dan borimo u smrtnoj borbi. Ova nam se smrtna borba često puta pričinja strašnija i od same smrti. Ona naime -unositi u našu nutrinu neku okrutnu opreku, koja ide za tim, da oslabi naše snage. Bolje bi bilo umrijeti, nego li stalno osjećati onu opreku između duha i tijela - duha, koji teži za pravim i beskonačnim Dobrom i tijela, koji traži niska zadovoljstva. Isus, koji je upozorio Apostole u Getsemaniju na taj veliki zakon proturječja rekavši; "Duh je uvijek spreman, ali je tijelo slabo", poučio ili je u isto vrijeme riječju, a još više svojim primjerom, kako će i na koji način izaći kao pobjednici, u ovoj unutarnjoj agoniji. On im nije samo rekao "Bdijte i molite" nego zapavši On sam u agoniju (njegova agonija bila je druge vrste) nastavio je svoju molitvu. "I jer je bio u smrtnoj stisci, molio se usrdnije." Molitva je dakle ono moćno sredstvo, koje će posvetiti svaku smrtnu borbu i osigurati krunu besmrtnne slave. Za vrijeme agonije ne samo da ne smijemo zapustiti molitve, već obratno, moramo se još usrdnije moliti, što više moramo znati i samu smrtnu borbu i tjeskobu pretvoriti u molitvu. Molitvom se dijelimo sami od sebe, od zemaljskoga komu smo toliko priklonjeni, a dižemo se svom snagom naše duše prema nebu, prema Bogu. Koja je to i kakva je molitva, koja nam je uvijek moguća, pa i u najtežim borbama agonije, već smo vidjeli. Znamo, da su to kratki uzdasi, koje možemo stalno ponavljati, a ti uzdasi nisu drugo, nego li molitva, koju neprestano i ponizno opetujemo pred Gospodinom, uvijek

izgovarajući iste riječi. I ovakvom molitvom mi ćemo se naučiti trpjeti s Isusom u smrtnoj borbi, da s Njime onda budemo okrunjeni najsjajnijom krunom.

3. Svetu uru ustanovio je sam Isus, da nam zajamči, kako će naše borbe u agoniji biti posvećene.

Isus je rekao Sv. Margareti: "Svake noći između četvrtka i petka ja ću učiniti, da budeš, sudionica u onoj smrtnoj žalosti, koju sam iskusio u maslinskom vrtu. Ta će te žalost dovesti, a da ni sama ne ćeš toga razumjeti, do neke vrste smrtne tjeskobe, koja se teže podnosi nego li i sama smrt, samo ako me budeš pratila u poniznoj molitvi, koju sam tada slao svome Ocu.

Ovo sudjelovanje u Isusovoj smrtnoj borbi na način, kako je to činila Sv. Margareta, sigurno je bila jedna izvanredna milost. Mi ne ćemo moći na ovaj način sudjelovati, no kada to ne možemo, prikažimo barem Isusu svoje siromašno srce, da ga On osvjetli i ojača snagom, što proizlazi iz njegova na smrt patničkog srca. Sjedinimo se duboko s onim odabranim dušama, koje su dostojne, da sudjeluju tako blisko sa Isusovim smrtnim patnjama. Prikažimo mu i srce onih, koji se ovoga časa nalaze u zadnjoj i odlučnoj smrtnoj borbi, dok se mi nalazimo pred Njegovim svetohraništem; molimo Ga, da im dade milost, neka i oni posvete te svoje smrtne patnje. Pokažimo mu na tolike druge duše, koje smrtno trpe za čistoću, za pravdu, za obranu Njegovih zakona u svijetu i molimo Ga da svete borbe ovih duša budu okrunjene najvećom slavom. Pratimo Isusa u Njegovoj poniznoj molbi, koju upućuje svome nebeskom Ocu, opetujmo Njegov "Fiat" - Neka bude! Da, "Fiat" to nam neka bude pobjednički usklik u strahotama najteže borbe. I kao što vojnici u času borbe prsa u prsa opetuju usklik pobjede - a taj je sveto ime domovine - tako i "Fiat" neka bude sveti usklik božanske pobjede u olujama smrtne borbe.

Sveta ura mora nam biti ura plača i veselja, ura borbe i odmora, ura samoće i najužeg sjedinjenja s Onim, koji će nas utješiti u svim našim nevoljama. Neka nam bude dragocjeno vrijeme svete ure, u kojoj ćemo proći mističnu agoniju, što će nam donijeti milost, da u borbama prave agonije dođemo do svete pobjede jakošću one božanske ljubavi, koja je ponukala Isusa, da trpi i za nas podnese muke smrtne tjeskobe.

41. KRVAVI ZNOJ

"I njegov je znoj bio kao kapi krvi što su tekle na zemlju" (Lk. 22, 44).

A. NARAV ZNOJA.

Došli smo do najdirljivije točke božanske tajne u Getsemaniju. Molimo našu nebesku Majku, koja neka nam udijeli milost, da tu tajnu shvatimo, te da prodremo u nju i da poslušamo divni govor krvi Isusove - glas krvi!

1. Kakav je to bio krvavi znoj Isusov?

Nije nam nakana, da objašnjujemo, kako je došlo do ovoga čudnog znojenja kod Isusa, već bismo htjeli držeći se nauke Svetaca, da stvorimo barem neki pojam o tome uz želju, da i to bude na posvećenje naše duše. Za dušu, koja ljubi, bolje je, da razmatra o ovoj tajni božanske krvi, nego li da o njoj govori. Možda je još najbolje, umjesto da razglabamo i razmišljamo o toj tajni, da uznastojimo gledati na tu tajnu onim okom vjere i ljubavi, kojim je Marija u samoći promatrala ovaj krvavi prizor.

Sveci jednodušno govore, da se krv uslijed straha i uslijed neizrecivih, muka, koje su satirale Srce Isusovo, na neki način povukla i sledila samoga srca i pritiskujući srce zaustavljala njegov rad i udaranje. To biva i kod čovjeka, koji je zastrašen. On naime počne osjećati, da mu malakšu sile, a nakon toga pada u nesvijest. Kod Isusa, nakon što ga je anđeo utješio, došlo je do osjetljivog otpora, i radi toga, kako smo već vidjeli, započela je smrtna borba u nižem osjećajnom dijelu Srca Isusova, i što je otpor bio veći, to je i silnije udaralo srce,

tako da se krv, koja je prema njemu navalila, razlila po svim udovima tolikom žestinom, da je izlazila kroz pore Njegova presvetog tijela u obliku krvavog znoja.

Do ovog krvavog znojenja nije dakle došlo radi straha ili slabosti; ne, nego obratno: Isus se znojio radi prevelike jakosti. "Da je bio plah i trom, ne bi se bio na ovaj način znojio", kaže jedan pisac. Taj krvavi znoj dakle nije bio posljedica bolesti, već posljedica i učinak božanske snage. "Ovaj se znoj ne može pripisati bolesti, jer je protuprirodno krvlju se znojiti", kaže sveti Beda.

Poklonimo se ovoj krvi, kojom je Isus orosio zemlju snagom svoje ljubavi već prije nego što je ona potekla iz Njegovih vena kod bičevanja, krunjenja trnovom krunom i probijanjem ruku i nogu čavlima. Žestoka je bila muka, ali je bio i žestok otpor, kojim je Isus svladao tu muku. No, ta je muka bila i smrtonosna, kad je bila kadra, da proizvede krvavo znojenje.

Moj Isuse! Ja se klanjam u šutnji ovoj Tvojim krvi, jer čujem kako ta Tvoja krv upravo viče; "Gledaj, koliko sam te ljubio." Ali ta me Tvoja krv i prekora: Zar se još nisi borio do krvi?! "Zar se još ne oprijeste do krvi, boreći se protiv grijeha" govori Apostol (Heb. 12, 4) Sve su ovo pozivi, da Te slijedimo u borbi! Udijeli mi, ljubljeni Isuse, da se ne oglušim na ove Tvoje pozive. Pa, ako se dosada događalo, da sam se opirao Tvojim božanskim nagovaranjima i pozivima, molim Te, da konačno pobijediti govor Tvoje krvi.

2. Uzrok krvavom znoju nalazi se u kaležu, što ga je anđeo pružio Isusu,

Kalež, što ga je anđeo pružio Isusu, sadržavao je dvovrsnu gorčinu, koju je Isus morao podnijeti. Jedna i druga gorčina po svojoj prirodi bila je na neki način beskrajna. Jedna vrsta te gorčine bile su sve patnje Njegove muke kao i patnje njegovih udova, a druga vrsta te gorčine jesu svi grijesi i prekršaji ljudi, koje je on morao uzeti na sebe, da može za njih zadovoljiti. Krvavi pak znoj na različit način odgovara ovoj dvovrsnoj gorčini.

S obzirom na patnje, koje je morao savladati Njegovo srce pritisnuo je prirodni strah tako, da je Veoma žestoko udaralo, te se krv razlila po udovima Njegova presvetog tijela. Ovaj je izljev krvi izrazito opetovanje onog poklika ljubavi, kada je On uskliknuo: "Treba da budem kršten krstom i žudim za njim, dok se ne dovrši"(Lk. 12, 20).

Moj Isuse, daj mi djelić ove svete boli, što gori u Tvojem srcu. Pogled na krv toliko je moćan, da raspaljuje srca onih, koji se bore. Taj pogled na krv toliko ih opaja, da zaborave na sve i da velikodušno polaze na juriš. Mnogo jači i moćniji treba da bude pogled na Tvoju krv, božanski moj vođa i kralju, toliko jak i moćan, da me potakne na borbu protiv Tvojih i mojih neprijatelja, da učini, te zaboravim na svoje vlastite interese, na sve svoje stvari, na samoga sebe tako, da ne živim, da se ne borim i da ne umirem osim za Tebe. Krvi Kristova napoji me! Da, napoji me. Krvi Kristova napoji me onom svetom opojnošću, tako da izgubim osjet za radost i osjet za bol; da izgubim osjet za radost, da ne uživam, osim u onim najčišćim i najsvetijim Isusovim radostima, a te su radosti žrtvovanja i mučeništva. Da izgubim osjet za bol tako, da se više ne bojim nikakvoga zla osim onoga jedinog, a to je: uvrijediti svoga Gospodina i svoga Boga. Napoji me opojnošću, da i ja prolijem krv svoju i potoke suza, koji neka se sjedine s Isusovom krvlju i Isusovim suzama, a sve za spas svijeta. "Bez prolijevanja krvi nema oprostjenja grijeha" (Hebr. 5, 32).

3. Grijesi su najveći razlog, da Isus prolijeva krv.

Ljudski grijesi bili su uzrok strahu i svim nukana Isusovim. Misteriozni kalež, što ga je anđeo pružio Isusu kao izraz Očeve volje, sadržavao je sve te grijeha, koje je Isus imao preuzeti na sebe i za njih zadovoljiti. Krvavi pak znoj osjetno jo izražavao svu onu silu, koju je Isus nanio sam sebi preuzimajući te grijeha na sebe.

Pred Njegovim očima redali su se svi oni grijesi, koji su opoganili ili će opoganiti zemlju kroz vjekove. Grijesi kršćana i grijesi pogana, grijesi laika i grijesi svećenika - grijesi svih vrsta: grijesi razuma, grijesi srca, grijesi nevjere, bezbožnosti, otpada, kletve, svetogrđa,

licemjerstva, krive zakletve, izdajstva, beščašća, strašna, blatna i krvava rijeka, čiji su valovi prešli sve brane i pokrili svojom prljavštinom sve vjekove i sve zemlje. Ovaj je prizor sam po sebi bio dostatan, da proizvede, da On lije krvave suze. Ako su već takove suze prolijevale neke čiste duše, kad bi samo čule kakovu psovku (na pr. Genima Galgani), koliko je većma Srce Isusovo - sama nevinost i svetost - moralo pri ovom prizoru osjetiti najžešću bol, koja je proizvela, da je lio krvave suze.

Ono, što je izazvalo, da se znojio krvavim znojem, jest sila, koju je nanio sam sebi, da može On - sama čistoća - uroniti u ovu blatnu rijeku. Sva bezakonja padala su po njemu poput paklenog potopa, koji ga je vukao u strašni i mutni ponor. "Na njega je metnuo sve naše zloće" (Izaija 53.9). On je sve te zloće uzeo kao svoje. Sve je ovo učinilo, da je drhtao i tresao se. Sve mu ovo prouzročilo smrtnu patnju. Samo ljubav, što ju je osjećao prema svome Ocu i prema svim ljudima dala mu je snage, da nadvlada gotovo nesavladive poteškoće. Borba, koju je poduzeo, tako je strašna, da se znojio krvavim znojem.

Molim Te, dobri Isuse radi Tvojih presvetih suza, daj i meni milost, da plačem (Sv. Augustin).

42. KRVAVI ZNOJ

"I njegov je znoj bio kao kaplje krvi, što su tekle na zemlju" (Lk. 22, 44).

B. ŠTO NAM GOVORI TAJ KRVAVI ZNOJ,

Privinimo se uz našu žalosnu Majku i molimo je, da nam ona isprosi milost, da uzmognemo shvatiti tajnu krvi, koju Isus prolijeva u Getsemanija, pa da zadobijemo čistu i posvetnu snagu prolivene krvi Isusove.

1. Krv Isusova otkriva nam mržnju, koju bi smo morali imati pred grijehom.

Po ustima Proroka, koji je duboko bacio pogled na divno djelo otkupljenja, već je Bog navijestio, da se sav uspjeh otkupljenja sastoji u tome, da se uništi grijeh. No ljudska sljepoća neće da vidi i neće da shvati zloće grijeha. Uzalud je Gospodin nastojao da potopom i ognjem osvijesti čovjeka i da ga podsjeti na ovaj tamni misterij. Zato je bilo potrebno, da dođe jedan drugi potop, potop krvi. Isus, prije nego što je krv svoju prolio izvana uslijed vanjske sile (pod pritiskom svojih neprijatelja), htio je da je prolije iznutra iz ljubavi, koja Ga je nagnala, da uzme na sebe sve grijehe svih ljudi. Gnušanje, što ga On osjeća prema grijehu, za kojega misli, da je na neki način odgovoran, to gnušanje je tako strašno, da se radi njega znoji živom krvi. I samo jedan jedini grijeh za Njega je bio tako strašna stvar, da bi samo taj jedan grijeh bio dovoljan, da mu orosi krvavim znojem Njegovo presveto tijelo. Usprkos svim smicalicama ljudske oholosti, ovakav pojam o grijehu morali bismo i mi imati. Tako su mislili i osjećali Sveci. "Jer ovo osjećanje treba da je u vama, kakovo je i u Kristu Isusu" (Filip. 2,5) Bit će nam nemoguće, da budemo sudionici s Isusom u ostalim osjećajima Njegova Srca, ako nam grijeh ne bude mrzak i ogavan kako je bio Isusu i to mrzak sve do krvi! Ovakvu mržnju i stravu pred grijehom imali su Sveci Božji. Sv. Franjo Ksaverski prezeo je jednu žilicu na prsima od straha pred grijehom, a Sv. Stanko pao je u nesvijest čuvši samo jednu jedinu grješnu riječ. Sv. Katarina Sijenska isto se tako onesvijestila, kada bi vidjela, da se neka duša okaljala grijehom. Ovi i toliki drugi Sveci eto upravo su osjetljivo i na različite načine pokazali da uistinu misle i osjećaju o grijehu jednako kao i Krist. Danas je nažalost svijetom savladala lakomislenost, površnost i naturalizam, pa se ta pojava očituje u nekoj mjeri i kod pobožnih, kršćanskih duša, koje se uslijed toga zadovoljavaju stanovitim izljevima ljubavi prema Srcu Isusova, no pri tom ne pokazuju onog svetog straha pred grijehom. To nije prava pobožnost prema Srcu Isusovu. Prava se pobožnost očituje u suzama i krvi! "Evo - veli Sv. Bernardo - moj je Spasitelj za mene sav obliven krvavim znojem u tolikoj mjeri, da bi u

njemu mogla biti okupana sva zemlja. Jao onom srcu koje ne bude orošeno i pošćropljeno onim znojem."

Moj Isuse! Po Tvojoi prolivenoi Presvetoj krvi koju si je prolio za mene, udijeli mi da svim silama svoje duše strahujem pred grijehom i daj, da nikada ne uvrijedim Boga svoga.

2. Krv Isusova očituje nam bol, koju i mi moramo osjećati radi grijeha.

Krvavi znoj Isusov osjetljivi je izraz beskrajne boli, koju je osjećao radi grijeha. Jer, kako kaže Blozije, Isus je na sebe uzeo sve grijehi svijeta, ali primio je na sebe i svu bol radi tih grijeha, kao da ih je On sam počinio. Njegova bol bila je neusporedivo veća od boli bilo koje duše, što se kaje, a bila je veća zato, jer je proizašla iz najuže mudrosti i najveće ljubavi. Bila je veća i zato, jer je On tu bol osjećao za sve grijehi svih ljudi. I stoga, kad bi se moglo sjediniti sve boli pokajnika i pokornika čitavoga svijeta, kad bi se mogle sabrati sve njihove suze, svi uzdasi, sve patnje njihovih srdaca sve to skupa ne bi imalo niti najmanji djelić vrijednosti samo jedne kapljice krvi Isusove, sve to nebi ni izdaleka moglo izraziti sve one gorčine, koju je Isus osjetio prema grijehu, a koja je prouzročila, da se Sin Božji znojio krvavim znojem.

Bilo je ljudi, veli Sv. Ambrozije, kojima su suze izrovale brazde na licu, bilo je ljudi, koji su dopuštali, da im se gazi po tijelu, bilo ih je koji su uslijed jake pokore izgledali kao žive lešine, no sve je to ništa prema svim onim patnjama, koje je Srce Isusovo osjetilo radi grijeha. Promatrajući ovo otajstvo Kristove krvi, stanovito ganuće neće biti dovoljno, ako se ne budemo naučili mrziti grijeh, koji je zadao toliko gorčine Srcu Isusovu. I ako ne budemo mogli posvema shvatiti zloće grijeha, ipak treba da u njemu gledamo svu rugobu, koja je ispisana krvavim slovima, na božanskim udovima našega Spasitelja.

Zaklinjem Te, moj Isuse, udijeli mi milost, da me Tvoja prolivena krv potakne, da se moje srce potpuno skruši, jer to je ono jedino, što Ti nikada, ne ćeš prezreti. "Srca skrušena i ponižena ne ćeš prezreti." (Ps. 50) Udijeli mi dar suza, obogati me tim darom. Daj mi Duha svoga Svetoga, koji ima snagu, da i najtvrđa srca dovede do suza i do pravog pokajanja.

3) Krv Isusova otkriva nam apostolat boli.

Apostolat boli toliko je potreban upravo u naše dane. Autoritativni glas Sv. Oca objavio je taj apostolat na tisuću načina.

Danas više nego ikada, apostolsko srce treba da plače i jadikuje s visine brda, na koje je Bog to srce postavio. "Sa visine brda plakat ću i jadikovati" (Jer. 9,10) Nije dovoljno plakati radi grijeha, ali je veoma potrebno navoditi druge na pravi duh kajanja. Ovo jedino može da spasi svijet od najtežih nevolja, koje ga pritištu i još gorih, koje svijetu prijete. Isus znojeći se krvavim znojem očitovao je svoje unutarnje patnje, koje je podnio radi grijeha. I apostolsko srce treba da pronade način, na koji će očitovati unutarnju bol nastalu uslijed teških uvreda, koje se nanose Bogu. Krv Kristova je upravo ona, koja će čudesno nadahnuti apostolska srca, kako će najlakše ganuti grješnike i navesti ih da od srca plaču nad svojim grijesima. Učene rasprave o Božjim pravima i o dostojanstvu čovjeka nisu kadre, da ganu srca i da ih navedu na pokoru, dočim duh pokore i kajanja, što prožima apostolsku dušu, kadar je to učiniti. Duša prožeta kajanjem postaje živa slika Spasitelja, koji trpi radi grijeha.

Ako ne možemo doći pred našu braću poprskani krvavim znojem kao što je Isus došao, zamolimo Isusa, da nam dade dragocjenu milost, da možemo izaći pred svoju braću očima punim suza, a te suze bit će krv srca našega. Ovo će pomoću Duha Svetoga biti neboririvi dokaz, kojim ćemo moći upokoriti srca i potaknuti ih na kajanje, bol i ljubav.

Ovakve milosti prosimo od srca Isusova u svetoj uri. Da, moj Isuse, nikada ne ću prestati, da Te promatram u onom svetom grimizu Tvoje krvi sve dotle, dok ne budem zadojen snagom te krvi toliko da je onda uzmognem pokazati svojoj grješnoj braći. Krv Kristova napoji me!

43. KRVAVI ZNOJ

"I njegov je znoj bio kao kaplje krvi, što su tekle na zemlju." (Lk. 22,44.)

c) Vrijednost krvavog znojenja Isusovog.

Sveta Majko Isusova pomози mi, da još dublje shvatim glas i govor krvi Tvoga Sina. To je najrječitiji govor, kadar da gane svaku dušu i da je pozove na božanski život.

1. Isus prinosi svome nebeskom Ocu svoju vlastitu krv, prolivenu pod težinom naših grijeha, da ispašta i zadovolji za te grijehе.

Ljubav Isusova nadvisuje i prelazi svake ljudsko poimanje, izgleda nam nevjerojatna ili bolje rečeno, ta ljubav nam je vjerojatna u koliko je to ljubav samoga Boga, ali da ta ljubav ide u toliku krajnost, to je teško vjerovati.

Težina ljudskih grijeha satrla je Srce Isusovo, kao- neka preša, koja je istisla krv iz njegovog sveto tijela. Ali On se ne tuži na ljude. On sakuplja tu krv kao u kalež i prikazuje ju svome Ocu kao zadovoljštinu za naše grijehе.

Krv ovog božanskog Abela ne vapije za osvetom, već moli za oprostеnje. On se obraća k Svome Ocu i vapije: "Pogledaj, Bože, i svrni pogled na lice Krista Tvoga" (Ps. 83, 10.) Pogledaj me, Bože! Ja sam još Tvoj Krist! Istina, grijesi ljudi iznakazili su me, i Ti ne vidiš na meni ljepote onoga lica, na kojemu je Tvoja mudrost naslikala, raj. Moje je lice blijedo, izobličeno, uprljano znojem i krvlju. Moje tijelo nema više ni snage ni dostojanstva. No, ja neću Oče, da se ljutim i srdim poput Jakova, koji je vidjevši okrvavlјenu haljinu svoga omilјelog sina zavapio: "Divlja zvijer prežderala je moje dijete" (Ger., 37,33.) Pa, ako su me ljudi, okrutniji od divlje zvijeri, doveli u ovakvo stanje, ja Te molim, da mi se smiluješ i oprostiš im radi moje krvi. Ja sam je prolio u grčevitom trzanju, nastojeći oprijeti se težini tolikih grijehа, no zadovoljan sam, što sam je prolio za njihov spas. Vidim, da sam izvršio svoj zadatak, vidim da sam kršten krstom vlastite krvi. Moja beskrajna ljubav pobijedila je gomilu zla. Čuj dakle, glas moje krvi, glas milosti i milosrđa, a ne glas osvete. Koga da ne svlada tolika ljubav? Sjedinimo naš glas s glasom našega Spasitelja i obratimo se nebeskom Ocu, pa mu recimo: " Obazri se na lice Krista Tvoga i smiluj nam se." Da ne znamo, da je ljubav ove svete žrtve doista beskrajna, mi se ne bismo usudili, da Ti je prinosimo i da molimo za oprost, kad predobro znamo, da su baš naši grijesi doveli ovu žrtvu u ovako strašno stanje, što više, mi bismo se trebali bojati izazivati strašni gnjev Tvoje pravde. Njegova je ljubav pobijedila našu nevjeru, On se poslužio vlastitom krvlju, da traži milosrđe i oprostеnje. Sveti Oče, usliši glas krvi Tvoga Sina! Učvrsti nam vjeru u njegovo Božanstvo, jer samo je ljubav jednoga Boga mogla da izvrši slično čudo.

2) Isus i nama daje svoju krv, prolivenu radi grijehа naših, da se njome poslužimo na svoje spasenje

Spasitelj je najprije prikazao svoju krv nebeskom Ocu moleći ga, da radi nje oprosti ljudima grijehа, a zatim se On obraća nježnim i ljubaznim pogledom svakome od nas i moli nas, da saberemo tu njegovu krv pa da njome namažemo vrata naše siromašne kuće tj. duše naše i tijela našega, da nas nebi udario mač anđela osvetnika. Krv našega Jaganjca moćnija je i jača od one krvi, kojom su bili omočeni pragovi na vratima židovskih kuća, a koja je oslobodila od smrti židovske prvence. Isusova krv ne ublažuje samo gnjev Božji, već ona ima i čudesnu moć, da nam priskrbljuje obilje svih milosti. To je najsajjnija pobjeda ljubavi! Krv, što su je bezbožni krvnici istisnuli i okrutnim udarcima iz tijela Isusova, Isus je tu krv prikazao i prinio za njihove spasenje tako, da je po jednoj pobožnoj predaji kap krvi, što je tekla iz probodenog Srca Isusova, pala na Longina, koji je probo to srce, i od jednoga poganina učinila sjajnog mučenika vjere i ljubavi Kristove. Isto je tako Isus dao našim dušama svoju krv, koja je u

Getsemaniju iz njegova tijela tekla pod pritiskom naših grijeha, kao tajnu božanskog očišćenja, ozdravljenja, uzdignuća i preobražaja.

Činjenica, koju iznosi Sv. Atanazije na nicejskom saboru na sveopće divljenje biskupa sakupljenih na tom saboru, a to su čudesna ozdravljenja, što su se dogodila moću i snagom one krvi, koju su bezbožni Židovi prolili iz Srca Kristova probadajući svetu sliku, ta činjenica nije drugo nego vidljivi dokaz i pobjeda božanske ljubavi nad ljudskom nevjerom. Grješnik pruža svetogrdnu i bogoubilačku ruku protiv Boga (Job, 58, 25.) i Bog pripušta, da bude ranjen samo zato kako bi mogla da izlazi iz otvorene njegove rane krv, što čisti i obnavlja. Kako je potrebno, da moja duša slijedeći poziv Sv. Bede pobožno prisustvuje kod ovoga prizora, da sakuplja s najvećim poštovanjem i brižljivošću dragocjene kaplje ove svete krvi, da nijedna kap ne propadne, te da opere krvavo tijelo svoga Spasitelja svojim vlastitim suzama i da ga obriše djelima zahvale. Moj Isuse! Ti si sretan, što si prolio svoju krv i što si njome natopio zemlju, jer ta zemlja obeščašćena tolikim grijesima može konačno doći do čistoće, na koju je tako dugo čekala. Zar se onda može dogoditi, da siromašna zemlja moga srca ostane i dalje suha, neplodna i prokleta uza sve božansko natapanje Tvojom božanskom krvlju? Zar je moguće, da, dok je i samo jedna kaplja ove Tvoje božanske krvi dovoljna da očisti, prosvjetli i posveti tisuće svjetova, zar da mali svijet moje duše ne zadobije čistoću, svijetlo i božanski život? Ne, Isuse! To je nemoguće! "I kap njena može svijet da spasi cijel, da bez ljage bude, posve čist i bijel." (Sv. Toma)

Ne ću da samo primim dar neprocjenjive vrijednosti, što mi ga nudi božanski Patnik, neću da samo meni bude na spas, već želim nasljedovati one Židove, o kojima govori Sv. Atanazije, Židove, koji su umakajući svoje prste u krv, što je tekla iz ranjenih prsa Isusovih na onoj slici, Židove, koji su tom krvlju mazali siromašne bolesnike, koji su svi ozdravili, ja također hoću poput ovih Židova da umočim svoj prst u dragocjenu krv, kojom je natopljena zemlja u Getsemaniju, pa da njome pomažem tolike duše... duše slijepaca, koji neće da otvore svoje oči pred sjajnim svijetlom ljubavi... duše nijemih, koji ne će da otvore svoja usta, da zatraže pomoć Božju ... duše uzetih, koje neće i ne znaju, da idu po Božjem putu, duše gubavih, bolesnih i udarenih najgorom gubom - grijehom; duše mrtvacu, koje već dugo vremena trunu u svojim grobovima, odakle se širi najstrašniji smrad, što onečišćuje obitelj i društvo. O, krvi Isusa, Sina Božjega, očisti, ozdravi, uskrisi i preobrazi sve stvari! "Neka nas očisti krv Isusa Krista Sina Njegova" (Iv. 1, 7.).

44. BOŽANSKA ŽRTVA

"I jer je bio u smrtnoj stisci, molio se usrdnije". (Lk. 22, 43)

Promotrimo različite faze drame u Getsemaniju, pa prije nego što promotrimo radnju, obratimo se Presvetoj Majci Mariji, da nam pomogne, te uzmognemo razumjeti veliku tajnu Njegove žrtve.

1) Božanska žrtva podnosi najžešću bol, jer se žrtvuje za sve.

Isus, kaže sv. Toma, trpio je najžešće muke, da bi zadovoljio za grijeha čitavoga svijeta. Sam sebe je predao, da uništi grijeha naše. On je bio smrvljen pod težinom naših grijeha? "Bi satrven radi opaćina naših. (Iz. 53,5). Prorok Izaija još se i jače izražava, kad veli! "Gospodin ga je htio uništiti u slabosti. (Iz. 53, 10.) On je postao na neki način personifikacija grijeha - utjelovljenje grijeha s obzirom na strašnu posljedicu grijeha a to je zadovoljština, koju božanska pravda zahtjeva za grijeh. Sv. Pavao veli: "Jer onoga, koji nije poznao grijeha, za nas grijehom učini."(II Kor.5,21)

Zato neka nas ne čudi ono, što je sam Isus rekao Sv. Margariti: U Getsemaniju trpio sam u sebi više nego u čitavoj mojoj mucu. Bio sam potpunoma napušten od Boga i ljudi. Bio sam

opterećen grijesima čitavoga svijeta. Stajao sam pred presvetim Bogom, koji nije gledao na moju nevinost, gazio me u svojem bijesu, htijući da popijem kalež, koji je sadržavao sav otrov pravednoga njegovog gnjeva, i kao da je zaboravio, da mi je Otac žrtvovao me svome pravednom gnjevu. Nema stvora, koji bi mogao da razumije veličinu muke, koju sam tada pretrpio. O, žrtvo sveta! Ti si podnijela toliko muke, koje nebi mogli podnijeti svi ljudi, a podnijela si ih zato, jer si htjela biti žrtva za grijehе sviju. Zar ne bi bilo pravedno, da Ti se zato svi ljudi zahvale i da Te svi ljube? O, kad bih ja ovoga časa mogla sakupiti sva srca svih ljudi i sva ta srca prinijeti Tebi, da Ti odgovore na Tvoju beskrajnu ljubav, koja Te potakla, da se žrtvuješ za sve! Ja ću se odazvati Tvome pozivu, koga si mi uputio po Tvojој učenici Sv. Margareti, kad si rekao: "Neprestano me prikazuj mome Ocu kao žrtvu za grijehе svijeta. Postavi me bedemom i sigurnom tvrđavom između Njegove pravde i grješnika." Da moj Isuse, ja hoću da Te prikazujem uvijek Tvome Ocu i vapit ću k njemu: Evo Tvoga, evo našeg dragog Jaganjca, koji je na sebe uzeo grijehе čitavoga svijeta. Radi njegovih suza, radi njegovih neizrecivih muka imam smilovanja s nama i sa svim siromašnim grješnicima.

2) Božanska žrtva trpjela je najžešću bol, jer je gorjela ognjem neizmjerne ljubavi.

U starom zavjetu kod žrtvovanja sva je žrtva bila spaljena i prikazana Bogu s ugodnim mirisom. Starozavjetna žrtva bila je slika žrtve Kristove no žrtvu Kristovu nije uništio materijalni oganj, već oganj ljubavi. Oganj poslan s neba, da spali ovu božansku žrtvu bio je silno moćan, pa zato i bol koju je prouzrokovao svetoj žrtvi, bila je uistinu beskrajna. Zato On s pravom može reći; Bio sam prepun gorčine, bio sam opijen octom. U punini pak vremena, Isus je htio da novim svijetlom osvijetli ovu velebnu tajnu ljubavi i bola. Poslušajmo njegovu učenicu sv. Margaretu: "Isus Krist, moj slatki učitelj, prikazao mi se. Iz svakog dijela njegovog svetog tijela izlazio je oganj, osobito iz njegovih prsiju, koja su izgledala kao neko žarište. I otvorivši prsa, - otkrio, mi je svoje drago i ljupko srce, u kojemu se nalazio izvor ovoga plamena. A zatim mi je otkrio neizreciva Čudesa svoje ljubavi kao i to, kako je bila velika njegova ljubav, prema ljudima." Opažamo, da iz čitavog tijela Isusovog "izlazi oganj i da iz čitavog njegovog tijela kapa živa krv. Htjelo se time reći i pokazati, da ta krv kaplje sa svih njegovih udova jakošću one ljubavi, kojom su bili prožeti njegovi udovi, a izvor, odakle je počela teći sveta krv božanskom snagom, bilo je njegovo Srce, u kome kao da se nalazio izvor plamena, što je obuhvatio njegovo presveto tijelo. O divne li objave! Kako da se ne uzraduje moja duša pred ovim prizorom? Kako da ne osjeti u sebi barem jednu iskricu ovog božanskog žara? Oganj i krv! Moj Gospode za ovu Te milost molim! Za milost ognja i krvi. I to molim, za sebe, za one duše, koje volim, to molim za čitav svijet!

3) Božanska žrtva bila bi voljna još i više trpjeti, kada bi to bilo moguće i kada bi primila naknadu za ljubav.

Evo čujmo, što je Isus izričito objavio Sv. Margareti: "Kad bi mi ljudi, dali neku naknadu za ljubav, malo bih cijenio ono, što sam učinio za njih, a kad bi bilo moguće, bio bih još i više učinio." Da je On bio doista tako raspoložen, zar se to ne očituje jasno u oltarnoj žrtvi? Ta, u njoj On neprestano izražava svoju volju, da i dalje trpi i u mire za svaku dušu napose, kad bi to bilo moguće, sakrivši se pod oblike kruha i vina, koje prilike izražava prolijevanje krvi, što se zbilo u Getsemaniju i na križu. Mi smo naučeni, da gledamo Isusa kao žrtvu, koja se samo jedanput žrtvovala za nas, a ne gledamo ga, kako se On i danas žrtvuje za mene, upravo za mene, kako se obraća na mene pogledom punim ljubavi i pozivlje me, da vjerujem u njegovu ljubav, da uberem divni plod njegove žrtve i da u svom srcu zapalim onu najčišću vatru ljubavi, koja izlazi iz njegove žrtve. Da bi zapriječio našu kobnu zaboravljivost i da bi nas potaknuo, da vjerujemo, da se On još i danas žrtvuje, Isus je ustanovio presvetu oltarnu žrtvu. No, pošto hladno ljudsko srce teško vjeruje u današnju - aktualnu ljubav svoga Boga, naredio je, da njegova, učenica Sv.- Margareta svečano potvrdi ono, što smo već prosvijetljeni vjerom

morali spoznati, i što neposredno spoznajemo promatrajući oltarnu žrtvu. Ja sam spreman moj Isuse, da bezuvjetno vjerujem u Tvoju sadašnju ljubav! Ja vjerujem, da si Ti sveta žrtva, koja se danas žrtvuje za mene u nutрини srca. Vjerujem, da se ona vatra, koja je spalila Tvoju božansku žrtvu, nije ugasila zadnjim otkućajem Tvoga srca na križu. Ja vjerujem, da ta božanska vatra još uvijek rasplamsano gori u Tvome srcu u ovom presvetom Sakramentu. Vjerujem, da si se i ovdje, gdje si slavan kao i u nebu, htio pokazati ožalošćen i preplašen kao i u Getsemaniju, a to samo, zato, da mi dokažeš, da se nisi pokajao, što si me ljubio, nego da me još i sada ljubiš. Daj, da Ti uzvratimo za toliku ljubav, kako si to tražio po tvojoj svetoj učenicima - Sv. Margareti!

45. BOŽANSKA ŽRTVA

"I jer je bio u smrtnoj stisci, usrdnije se molio." (Lk 22,43)

Presveta Majko, pomoz mi, da upoznam, da je Tvoj Isus onako prostrt po zemlji, obliven krvlju, bez prestanka ponavljajući svoj božanski »Fiat«, da je on pravi lik žive i prave žrtve. Daj, da i ja budem dostojan s njime biti žrtva.

1. Isus klanjajući se božanskoj volji prostr po zemlji sveta je žrtva, koja zadovoljava za grijeh zato, jer je grijeh pobuna protiv volje božje

Grijeh, kaže sv. Toma, nije drugo, nego čin ljudske volje, koja se protivi volji Božjoj. Grijeh je pobuna protiv Božjeg suvereniteta u najvećem stupnju. Stvorenje, očarano zamamljivim užitkom, zaboravlja na Božanska prava, gazi ih i na taj se način baca u ponor zla. I sada dolazi sveta žrtva, koja se, da bi zadovoljila za ovu pobunu, baca ničice na zemlju pred neizrecivim veličanstvom Božjim, dršćući ona mu se klanja, uništava se, i u smrtnoj tjeskobi neprestano, uzdiše svoj "Fiat" - neka bude. I jer je bio u smrtnoj stisci, usrdnije se molio,"

A na koji ću ja način, moj Bože, moći zadovoljiti za svoje pobune protiv Tvoje božanske volje? Zadovoljiti za pobune, koje dižu moja braća grješnici gotovo svaki dan? Neće biti moguće drugačije, nego da se i ja u duhu (a i tijelom, ako to bude moguće) bacim ničice pred Tvoje neizmerno veličanstvo i da priznam, da je sveta Tvoja volja da su sveti Tvoji sudovi. Tvoji zakoni, Tvoji nacrti, iako ih moj siromašni um ne shvaća. I kao što jo Tvoj blagoslovljeni Sin Isus bez prestanka molio i ponavljao svoj "Fiat"- neka bude tako ću i ja postupati u svim svojim molitvama, u svim svojim uzdasima, u svojem plaču, uvijek ću opetovati ovu, svetu riječ "Fiat" - neka bude! Opetovat ću je u sebi, u svim potrebama, u životu, na smrti, za sve drage, za svoju obitelj, da, u svemu neka bude "Fiat".

A budući, da moje siromašno poklonstvo kao i uvjeravanje o bezuvjetnoj podložnosti Tvojoj volji, neće samo po sebi imati nikakve vrijednosti da zadovoljim za grijeh svoje i za grijeh drugih, zato ću se poslužiti dragocjenim činima i riječima Svete žrtve iz Getsemanija. To je Tvoja žrtva, moj Bože! Ta je žrtva Tebi najdraža, ali ona je i moja, jer si mi je Ti dao, Oče nebeski, da zadovolji za moje grijeh. Ja ću se zato poslužiti njezinim činima, njezinom podložnošću Tvojoj volji njezinim uzdasima, njezinim suzama, njezinom krvlju. Primi moju podložnost, primi, Gospode, moj - "Fiat" kao zadovoljštinu za sve moje grijeh i za grijeh moje "braće. - A Ti, sveta žrtvo, Ti si već uzela u svoje ruke, u svoje srce ovaj moj siromašni život. Ti si se udostojala poškopiti svojom dragocjenom krvlju moju dušu sa svim njezinim sposobnostima, i moje tijelo sa svim njegovim osjetilima. Ne dopusti, da se otimam Tvojem posvetnom djelovanju, već daj, da i ja postanem žrtva s Tobom i za Tebe.

2. Isus je presveta žrtva, koja svojom krvlju i beskrajno vrijednim životom zadovoljava za grijeh, jer je taj grijeh nezahvalnosti prema božjoj dobroti.

Grijeh je gruba nezahvalnost spram očinske dobrote Božje. Bog nas obasipa svojim darovima, a mi te darove upotrebljavamo, da ga vrijeđamo. On nas ljubomorno drži u svojem naručju, a

mi pružamo ruku, da ga ranimo. On nam je stekao bogatu baštinu sreće i veselja, a mi preziremo sve ovo njegovo blago tražeći sreću kod njegovih neprijatelja. Da zadovolji za ovu tešku nezahvalnost, Sveta žrtva prinosi Ocu, makar se čini da se On udaljio od nje, samog sebe, svoj život i svoju krv uz pjesmu zahvalnicu, njegovo srce, ta citara najdivnije harmonije i nije drugo, doli pjesma zahvalnica čak i onda, kada to srce pati i trpi u smrtnoj tjeskobi. "Blagoslivljat ću Gospoda u svako doba, hvala je njegova uvijek na usnama mojim. " (Ps. 33,2.) ili »Što ću uzvratiti Gospodinu za sve, što mi je učinio? Uzet ću kalež spasenja, kalež krvi moje, mojih patnja, mog, mučeništva i prinijeti ću ga njemu, da zadovoljim za ljudsku nezahvalnost." (Ps.115, 12.)

Moj Isuse, Ti si se u svojoj beskrajnoj ljubavi udostojao poručiti mi po Tvojim službenici Sv. Margareti, da zadovoljavam za nezahvalnost, grješnika, kadgod to budem mogao. Zato hoću da Te nasljedujem i da poradim, da moj čitav život bude pjesma zahvalnica Božanskoj Dobroti, a sve to dakako s Tvojom pomoći: "Zahvaljujući svagda za sve, Bogu Ocu po njemu. " (Ef. 5, 20.) Uvijek ću ga blagoslivljati. Uvijek! Ne samo onda, kada me bude obasipao radostima, već i tada, kada me bude iskušavao nevoljama, križevima i gorčinom. Uvijek! Pa i u agoniji moga srca. Grješnici ne priznaju beskrajne dobrote Božje, pogotovo neće da je priznaju u časovima patnje, pa stoga, ja hoću, da se sjedinim s Tobom, baš u ovoj svetoj uri, moja božanska žrtvo, pa da s Tobom zahvaljujem i blagoslivljam Gospodina. U znak zahvalnosti za sve darove, koje sam od njega primio, uzet ću i ja kalež gorkosti, Tvoj kalež, moj Isuse! "Što da uzvratim Gospodinu za sva dobra, koja mi je udijelio? Uzet ću kalež spasenja i ime ću Gospodnje prizvati." (ps. 115, 12.) A da uzmognem prihvatiti Tvoj kalež, žrtvo sveta, za mene će to biti neizreciva milost. I Ti mi ne možeš dati većeg dokaza svoje ljubavi, nego da mi dopustiš, da se s Tobom združim u žrtvovanju, pa da i ja budem žrtva za Tebe i s-Tobom. Zato ću zazivati i blagoslivljati u vijeke ime Boga moga. " I ime ću Gospodnje prizvati " (Ps. 115.)

3) Isus dragovoljno daje i žrtvuje svoj božanski život, pa zato je on žrtva, koja zadovoljava za grijeh, u koliko je taj grijeh napadaj - atentat na život boga.

Svaki je grijeh sam po sebi napadaj na život Božji. U stvari grješnik bi htio, da Bog ili ne može kazniti grijeh, ili neće da ga kazni, ili da ne zna za grijeh. Prema tome Bog nije Bog, jer je ili nemoćan ili nepravedan ili bezuman, veli sv. Bernardo. Božanska žrtva zadovoljava za ovaj napadaj prikazujući se Ocu time, da bi Božanski život iznova mogao procvasti u svijetu.

Duša, koja je shvatila neizmjernu vrijednost ove žrtve, sretna je, da može samu sebe privesti kao žrtvu s nakanom, da Isus zavlada ne samo u njoj samoj, već i u svim drugim srcima. Božanska žrtva koja se žrtvuje i koja daje život, ustanovila je izabranu četvu žrtava, koje se s Njome sjedinjuju, da zadovolje za grijeh, grijeh, koji bi htio da uništi božanski život na zemlji. Kao što se Isus poslužio smrću, koja je posljedica grijeha, tako se i te odabrane čete služe smrću, da bi proizvele život. To je najljepši trijumf. "Pobjeda proguta smrt." (I. Kor. 15, 54).

Ova se tajna života odigrava u šutnji, i samo je Bogu poznata. To je tišina - šutnja Getsemanija. Koliki će jednoga dana upoznati, da su uskrsnuli na život baš u časovima, kada su obavljali svetu uru, pred tabernakulom, gdje - su trpjeli i suučestvovali sa Spasiteljem na spas svoj i na spas svoje braće. Sveta je ura, ura svetosti i života. Obavljajmo je revno!

46. ŽRTVE GETSEMANIJA

"Primio ih kao žrtvu paljenicu."

(Mudr. 3, 6)

Djevice Sveta, Ti, koja, si prva bila pozvana, da sudjeluješ u žrtvi svoga Sina, Ti, koja si prva u svijetu počela sa žrtvom zadovoljštine za sve ljudske nezahvalnosti, daj nam, da se i mi

uzmognemo odazvati pozivu, pa da postanemo žrtve sa Božanskom žrtvom i za božansku žrtvu, i da nam uspije povećati slavnu četu onih, koji će prinositi žrtve na spas svijeta.

1. Getsemani stvara žrtve, koje će dati zadovoljštinu.

Pobožnost prema Srcu Isusova, kako ju je objavila sv. Marija Margareta, ima posebnu zadaću, a ta je: **DATI ZADOVOLJŠTINU ZA GRIJEHE**. To jo po sebi naglašeno u papinskim pismima, a to se i vidi i iz naravi objave, koju je Isus dao Svetici.

Zadovoljštini, za grijeh ne može dati duša, ako se intimno ne sjedini osjećajima Božanskog Spasitelja, koji je dao zadovoljštinu. U Getsemaniju? Srce Isusovo objavilo nam je te prisne osjećaje u pogledu zadovoljštine, jer kako kaže Krizostom, Isus je u Getsemaniju htio da zauzme na poseban način stav žrtve. Pobožnost prema Srcu Isusovu prema objavi Sv. Margareti sastoji se u tajni Getsemanija, a sveta ura, koju je Isus ustanovio po svojoj učenici ima vlastiti oblik i značaj pobožnosti, koja ide za tim, da dade zadovoljštinu.

U Getsemaniju Isus je prava i potpuna žrtva, jer se svojim držanjem tijela, svojim riječima, uzdasima i činima potpunoma podlaže svome božanskom Ocu. U Getsemaniju Isus je sav preobražen, da tako kažemo, u jedan "živi Fiat" - neka "bude!

Getsemani uči, kako će se duše potpuno i bezuvjetno podlagati volji Božjoj, a to je bitno za pojam žrtve. Svako drugo žrtvovanje nebi bilo ugodno Gospodinu. Sentimentalnost i maštanje ne spada u pojam žrtve. Kao što je Isus bio žrtva za zadovoljštinu, jer se svakom obliku pobune čovjeka protiv Božanske volji suprotstavio posebnom podložnošću toj istoj božanskoj volji, tako se na isti način i prava zadovoljština mora sastojati u sjedinjenju sa Srcem Isusovim, što smo naime pripravnici, da se uvijek i u svemu podložimo volji Božjoj. Žrtva, koja hoće da dade zadovoljštinu, treba da toliko više podloži svoj razum, svoju volju, svoje srce i svoje osjećaje volji Božjoj - po primjeru Isusovu - koliko se većma čovjek sa svim ovim svojim sposobnostima bunio ili se buni protiv Boga. Na taj se način čistimo ne samo od teškoga grijeha, već također i od lakoga, pa i od najmanje svojevoljne nesavršenosti. Getsemani dakle stvara žrtve koje će zadovoljavati za grijeh.

2. Getsemani ponovo uspostavlja Krista u srcima.

Duša, koja ljubi Isusa, ne meže indiferentno gledati, kako ljudska nezahvalnost ranjava Isusa time, što ne mari za sva ona djela, kojima je On dao zadovoljštinu. Pa radi toga je Isus i tražio zadovoljštinu od svoje učenice Sv. Margarete. Ljubav pokreće dušu da dade zadovoljštinu i Isusu.

Ova se zadovoljština može dati na dva načina, i to: uspostaviti Isusa u ljudska srca. Grijeh, pogotovo grijeh kršćanima jest pravo rušenje Krista u dušama. Sotona i svijet divlji su i svetogrđni rušitelji, koji i u našim srcima nalaze zavjerenike.

Promatrajući patnje Isusove u Getsemaniju, duša, koja ljubi, ona shvaća, da je Isus strašno trpio u smrtnoj tjeskobi ne samo zato, da zadovolji za naše grijeh, već da ujedno i pokaže, kako je grijeh uzročnik, da on trpi i umire i u srcima, pa zato takva duša osjeća potrebu, da uspostavi Isusa u srcima. No najprije ga mora uspostaviti u svome srcu. Da to postigne, potrebno je a) **UNIŠTITI RUŠITELJE** tj. umrtviti osjetila, sebeljublje, neuredne strasti, jer to su oni zavjerenici protiv božanskog života u našem srcu. Potrebno je, da u vlastitom srcu rasplamsa onu vatru ljubavi, koja će to srce očistiti od zaraznih bacila, koji rastaču božanski život u njemu i na taj će način povratiti Isusa u svoje srce sa svom puninom Njegova božanskog života. To će pak postići žrtvovanjem. Pa zato, da uzmognemo dati zadovoljštinu tj. uspostaviti Isusa u svoje Srce, treba postati žrtvom ljubavi. Bez ovog unutarnjeg mučeništva u srcu, svaki pokušaj obnove božanske obnove biti će bezuspješan i uzaludan. Odatle ponovno možemo vidjeti, da duh žrtve, stvoren u Getsemaniju, nije neka prazna sentimentalnost, već je mnogo više od toga, on je naime nešto ozbiljnijega i čvršćega na putu ka svetosti, a to je **MRTVENJE**. b) Treba nadalje **USPOSTAVITI ISUSA I U SRCIMA**

DRUGIH. Apostol nije imao preče zadaće, nego da uspostavi Isusa u srcima. "Koje opet s mukom rađam, dok se Krist ne oblikuje u vama." (Gal. 4, 19.) Molitva, riječ, primjer - to su neki oblici božanske obnove. Ta se božanska izgradnja proteže i dalje. Ona treba da unese Krista i u ona srca, u kojima on nikada nije bio. Eto, to je onaj divni misionarski apostolat, to je onaj divni oblik zadovoljštine, koji svoju, snagu dobiva iz srca Isusova. Tko bi znao, koliko su se duše zaustavile u euharistijskom Getsemaniju? Upravo se tu u tim dugim trenucima, uz noge Spasitelja može po prvi puta čuti onaj tajanstveni pozivi, "Dođi i slijedi me!" "Tu se može osjetiti ona muževna hrabrost, koja je potrebna, da se posvetimo apostolskom i misionarskom životu. Getsemani je formirao (stvorio); apostole u našim i u tuđim krajevima. U Getsemaniju su se stvorili, a i danas se stvaraju, oni veliki graditelji božanskog života, a poznato je, da se formiranje Krista u dušama ne može postići bez požrtvornosti i ako nismo žrtvo s njime i za njege. To je bitno kod svakog pravog apostolata, to jo ono, što u danim prilikama može da nadomjesti sve druge oblike vanjskog apostolata.

3. Getsemani stvara zadovoljštinu tj. daje naknadu za uvrede, koje se nanose Isusu. To je najopćenitije značenje, koje ima riječ "zadovoljština". "To je ono što srce Isusovo izričito, traži od svete Margarete. To je davanje časti plaću Isusovu, što plače nad ljudskom nezahvalnošću, koja ne mari za divna djela Njegove ljubavi. Duša, koja hoće da zadovoljava za grijeh, treba da razmišlja o njegovim najdivnijim, ali i najprirodnijim tajnama kao što su: Betlehem, Nazaret, Cenakul, Kalvarija, Majka, nebo. Duša, koja hoće da zadovoljava za grijeh treba da razmišlja o divnim djelima njegove ljubavi, kao što su: svećeništvo, Papinstvo, Sakramenti, crkva. Svijet prezire ova divna njegova djela. O još jednoj stvari treba da duša razmišlja, o stvari, u koju je Isus unišao sa toliko nježne ljubavi, a to su djeca, siromasi, grješnici, bolesne duše i narod. Sa kolikom je nježnošću postupao s ovima, koje na brutalan i naprasit način trgaju od Njega. Ovdje imamo toliko razloga, da plačemo, da trpimo i da se žrtvujemo! Još nešto! Duša, koja hoće da zadovoljava za grijeh, nije dovoljno, da samo plače nad tolikom nezahvalnošću, već mora da, balzamom svoga srca maže rane božanskog Spasitelja, te se potruđi, da se izvrši ono što odgovara baš onom očitovanju njegove ljubavi. a) neka nastoji i neka se potruđi, da svi upoznaju njegove tajne, b) da svi upoznaju njegova djela pomažući svećenstvo molitvama, potičući druge na često primanje sakramenata c) neka nastoji, da približi Isusu djecu, siromahe i obitelji da dovode Isusa u bolnice, da ga dovede k narodu. Ovakve onda duše možemo nazvati cvijećem iz Getsemanija. Molimo Srce Isusovo, da poveća broj izabranih četa, koje će zadovoljavati za grijeh. Molimo u sveto uri za ovu milost.

47. NAJSVEČANIJA RIJEČ!

"Fiat - neka bude volja Tvoja."
(Mt. 26, 42.)

Presveta Majko! Daj da shvatim svu božansku ljepotu riječi "Fiat" - neka bude volja Tvoja, - koju Isus izusti u Getsemaniju. Daj, da se i ja naučim, ponavljati tu riječ, da tako dođem po njoj do svetosti.

1.) Neka bude "fiat" je najsvječanija i najbožanstvenija riječ izrečena u Getsemaniju. U početku svijeta Bog je izrekao svoj "Fiat" - neka bude! Po ovoj tajanstvenoj riječi sav je svijet stvoren iz ništa. "Reče, i sve je postalo." (Ps. 33,9) Anđeli nebeski kao i zvijezde na svodu nebeskom odgovoriše pjesmom zahvalnicom svome Stvoritelju. "Hvalit će me zvijezda Danica i slavit će me svi sinovi Božji." (Job 38,7.) Kada je došla punina vremena jedna ponizna Djevica opetuje ovu istu riječ "Fiat". Ovaj "Fiat" iz ustiju Djevice ima na neki način još veću moć od onoga prvog "Fiat", jer čim ga je Djevica izgovorila, sam Stvoritelj silazi s

neba na zemlju, uzima na sebe na čudesan način ljudsku narav, natapa je milošću i slavom i čini, da se sjedini sa Riječi — drugom božanskom osobom. "I Riječ je tijelom postala." Marijin "Fiat" imao je u sebi svećeničku moć, u koliko je svećenik onaj most, što spaja nebo sa zemljom, neizmjereno s ograničenim, Boga sa čovjekom. No sama svećenička moć ima svoj svršetak u žrtvi, jer žrtva je najveći čin bogoštovlja. Zato i riječ, što se odnosi na žrtvu i svećenika, nije nitko drugi mogao izreći osim velikog svećenika Isusa. On je izgovara čim prvi puta stupa u svijet, kada zauzima stav žrtve: "Ulazeći u svijet govori evo dolazim, da činim volju Tvoju, Bože! (Hebr, 10, 5, 7.) U Getsemaniju žrtva je u stanju žrtvovanja, a riječ "Fiat" upravo izražava taj najuzvišeniji čin. I kao što u svijetu nema ništa velebnijeg, nego što je žrtva Isusova tako dosljedno nema ni veće ni svečanije riječi od riječi "Fiat", koja izražava tu žrtvu. I zato opetujemo li ovu jednostavnu riječ s Isusom, kako On to želi, budimo sigurni, da ćemo izvršiti najveće i najbožanstvenije djelo.

2.) Naš "Fiat" treba da i za nas bude najsvječanija i najbožanstvenija riječ.

Sve riječi, koje izgovaramo, nijedna nije tako slavna, tako lijepa, tako moćna kao riječ "Fiat". U stvari ova nam riječ nameće volju Božju tj. ona uređuje sav naš život po najuzvišenijem planu našeg stvaranja i našeg otkupljenja. Tako i naš "Fiat" dobiva na neki način snagu i slavu onoga "Fiat", što ga je Bog izgovorio u početku vremena i onoga "Fiat", što ga je izrekla Marija.

Čovjek grješnik svojim hotimičnim "NE" ispaao, je iz plana stvaranja, a također i iz plana otkupljenja. I mi ne ćemo doći do slave putem "Fiat", ako se ne sjedinimo s Isusom, koji je taj "Fiat" izgovorio u Getsemanskom vrtu sa bolju i u plaču. U vrtu raskoši čovjek je potrgao prvotni plan Božji i tako se upropastio. U vrtu plača on se ravna po Božjem nacrtu i izgovarajući svoj Fiat on se ponovno i potpuno podlaže onoj volji, u kojoj se nalazi potpuna savršenost, svako dostojanstvo i potpuni mir. S onim "ne" u raj u zemaljskom čovjek je taj raj pretvorio u pakao bezbrojnih zala, koja ga bacaju u ponor vječne propasti, a s onim "Fiat" iz Getsemanija, on pretvara taj popakljeni raj u pravi raj, u kojemu već unaprijed kuša besmrtno i vječno veselje.

Kad bi "Fiat" mogao ući u pakao, tamo bi odmah nestao strašni očaj. Neki prosjak mudro je odgovorio nekom bogoslovu, koji ga je upitao, da li bi bio zadovoljan i onda, da ga Bog pošalje u pakao rekavši: "Kad bi me Bog poslao u pakao dok izgovaram onaj "Fiat", koji me toliko usređuje na ovoj zemlji uza sve moje siromaštvo, bijedu, bolest, ja sam siguran, da mi ne bi dao doći do pakla ili da bi preda ranom nestalo pakla, jer ako moj "Fiat" privlači k meni Boga ovdje na zemlji i s Njime svako drugo dobro, taj bi ga "Fiat" privlačio k meni i u onom drugom životu. Sa svojim "Fiat" ja bih Boga privukao k sebi te umjesto da idem u pakao, našao bih su u raj." A to slično tvrdi i sv. Augustin, kad veli: "Neka prestane moja vlastita volja, i pakla za me neće biti;" Onaj "Ne" je formula zabačenja i osude, a onaj "DA", je formula vječne blaženosti. Kako bismo morali blagoslivljati Srce Isusovo, koje, da nam natrag stekne raj, kojega smo grijehom izgubili u Edenu, stupa u vrt boli, i hoće da nas pouči o riječi uskrsnuća i života.

Ako se razmatranjem Getsemanske tajne naučimo opetovati ovu božansku riječ, mi ćemo bez sumnje ubrati najljepši plod u svetoj uri, naučit ćemo, da nam sve ure našega, života budu svete, a osobito da nam bude sveta ona naša posljednja ura, dok naprotiv svako drugo pobožno čuvstvo i osjećaj neće nam donijeti ploda ni u ovom ni u vječnom životu, naša ura sigurno neće biti sveta ura,

3) Svoj "Fiat", da nam on bude svečan i božanstven, treba da ga izgovaramo zajedno s Isusom.

Isus, koji daje vrijednost svemu i koji sve pobožanstvenjuje, što je u vezi s Njime, On će na poseban način dati vrijednost i našem "Fiat". On će ga po božanstveniti. Što više, možemo

ustvrditi, da Isus i ne može nikada dati vrijednost našem životu i u činiti ga božanskim, ako se mi sami ne sjedinimo s Njime po ovoj divnoj riječi "Fiat". Naše će molitve biti božanske, ako se one odvijaju sa "Fiat." Sva naša djela biti će uistinu velika i božanska, ako se obavljaju sa "Fiat". Naše će suze ganuti Boga, ako budemo uz suze često opetovali ovaj nijemi ali moćni govor "Fiat". Naše pjesme zahvalnice otići će do prijestolja Božjega, ako one budu jeka Isusovog "Fiat". Naše svakidašnje Žrtve bit će doista prave žrtve, budu li na, sebi imale božanski pečat sa natpisom "Fiat". Naša posljednja Žrtva bit će najveći čin bogoštovlja, ako na sebi bude nosila uzvišeni natpis "Fiat".

Isus je već izgovorio za nas ovu božansku riječ, a mi ne trebamo drugo, nego da je potvrdimo i da obećamo, da je se ne ćemo ni u jednom času našega života odreći.

Moj Bože! Koliko ima nesretnih duša, što u svim časovima dana i noći, bijedno zavedene od neprijatelja, koji je prvi digao glas bune i tako propao u pakao, opetuju onaj "Ne", koji će im pribaviti vječnu osudu. U sve oblike i prilike života u umjetnost, u industriju, u trgovinu, u štovanju, u zabave, u najindiferentnije stvari, pa čak i u svete stvari, neprijatelj je znao vješto i lako uvući svoj pakleni "Ne". U svako vrijeme možemo naići na duše, koje upravo traže sve moguće načine, kako bi se oprle volji Božjoj i koje u ovo sotonski urotničko društvo povlače i druge duše. Stoga naša zadovoljština mora ići za tim, da Isusov "Fiat" prodre svakome! Sretnih li onih, koji su preuzeli na se ovaj zadatak. Ti su pravi anđeli iz Getsemanija, anđeli riječi "Fiat". Sretnih li onih duša koje posjeduju čudesnu mudrost i moć, da izvrše ovaj božanski apostolat, (apostolat riječi "Fiat") i riječi "Da". Molimo Srce Isusovo, da nam po zagovoru velike majke Marije dade milost, da riječ "Fiat" opetujemo i da je posvuda propovijedamo. Na taj ćemo način postati duše, Koje će davati zadovoljštinu za grijeh, duše izgrađene u školi Getsemanija.

48. SVEČANA POSVETA ŽRTVE "FIAT!"

U svečanom trenutku, kada mladi levita prima sveti red, da postane svećenikom u vijeke, leži prostrt u svetištu, i nakon što se izmole litanije Svih svetih, biskup se okrene k njemu i moli: "Da se udostojiš ovoga odabranika svoga blagosloviti posvetiti i zarediti, Tebe molimo usliši nas!

Presveta Majko! Onaj levita - đakon, što ničice leži na tlu hrama, slika je Tvoga Isusa, koji je ležao na zemlji u Getsemaniju. I svećenik mora da bude žrtva. To je i uvjet, da bude dostojan svećenik Kristov, koji je, kako kaže Sv. Augustin "pobjednik i svećenik" jer je žrtva. Svaka pale duša koja hoće da "bude žrtva za Isusa, mora biti blagoslovljena i posvećena Znakom križa. Majko, daj da upoznam, kako "Fiat" ima ovu božansku moć.

1. "Fiat!" riječ je blagoslova.

Biskup čini znak križa nad svećeničkim kandidatom i moli: "Da se udostojiš ovoga Tvoga odabranika blagosloviti" Čovjek je zazvao na sebe prokletstvo svojim opiranjem volji Božjoj i ne može natrag zadobiti izgubljenog blagoslova, dokle god se potpuno ne pokori svome Bogu. No, ova pokornost poslije grijeha u suprotnosti je s težnjama pokvarene naravi, pa zato jo "Fiat" u praksi pravi križ. Križ je sastavljen od dva drva, koja se križaju. Križanje naše volje sa božanskom voljom očituje se na tisućo načina. Božja i protivna težnja naše naravi i volje sačinjavaju zapravo križ. To je onaj svakidašnji križ. "Neka uzme križ svoj svaki dan." (Lk. 9,23.) O tome je govorio Božanski Učitelj i s onim drugim riječima: "Neka se odreče sebe." (Lk. 9,23.) Križ je proturječje. Ali, nakon što je Isus nama za ljubav izgovorio u Getsemaniju onu posvetnu riječ "Fiat" križ koji sadrži tu riječ postao je blagoslovom i zapravo On je i jedini blagoslov, jer nema blagoslova bez znaka križa. I svaki križ, svaki "Fiat" izgovoren s Isusom jest blagoslov, po kojemu duša postaje pravom njegovom žrtvom.

Kao što je Isus ta žrtva snagom svoga Fiat postao živi i prvi blagoslov i začetnik svakoga blagoslova, tako i svaka duša - žrtva u istom omjeru snagom svoga Fiat - postaje znakom križa, postaje živi blagoslovom. I tko može izreći, koliko su blagoslova pribavile i neprestano pribavljaju sebi i drugima ove žrtve, koje svaki dan s Isusom izgovaraju svoj Fiat i tako s njime postaju živi blagoslov? Tko bi znao koliko je prokletstva dignuto s ove uprljane i proklete zemlje pomoću svih onih "Fiat" križa i blagoslova?

Božanski patniče iz Getsemanija, žrtvo svojevolarno žrtvovana, vječni svećeniče, daj dopusti, da čudesnom snagom Tvoga Fiat duše shvate veliki nauk tj. da s Tvojih usana prihvate Fiat, križ i blagoslov, kako bi s njime mogle pribaviti taj sveti blagoslov i svojoj braći.

2. "Fiat" riječ je posvete.

Biskup učinivši drugi znake križa nad mladomisnikom moli: Da se udostojiš ovoga Tvoga odabranika posvetiti..."

Svetost se bitno sastoji u tome, da ljubimo neizmjerljivo dobro - Boga. Zato se i duhom ljubavi naziva osobito Duh Sveti. Ljubav nalazi zadovoljstvo u vječnom Dobru i dosljedno ona je u potpunom skladu s istim Dobrom. U nebu se ovo zadovoljstvo i puna suglasnost sa beskrajnim dobrom sastoji u veselju i u radosti svih svetih. Beskrajno dobro, koje se očituje umu blaženika, toliko ih ushititi, da jo nemoguće, da mu se i u najmanjoj mjeri usprotive. Svi Sveti pjevaju svoj "Amen" i "Fiat", svoj "da", pa s pravom možemo reći, da se baš u ovom pjevu sastoji raj.

No ovdje na zemlji, osobito nakon grijeha, pristajanje uz volju Božju teška je stvar. "Fiat" je križ, ali Križ, koji posvećuje, jer je to jedini način, kako ćemo dokazati pravu ljubav Gospodinu. Zato nas je božanski Učitelj učio, da onaj naš "da" na zemlji sjedinimo s onim "da" u nebu, - naš "Fiat" u progonstvu s onim "Fiat" u domovini. Neka bude volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji. Kao da nam je htio reći: Hoćete li da budete sveti recite sada, pa i u patnjama ovu svetu riječ, koja će vam jednoga dana stvoriti vaš raj. Ali, da bismo je mogli izgovoriti s lakoćom, On sâm je najprije okusio sve poteškoće, On sam je htio, da i za Njega "Fiat" bude križ. Još više: Isus je imao dva križa. Prvi je bio onaj, kojega je podigao u svome srcu, a drugi onaj, koga su mu pripravili Njegovi neprijatelji i na kojega su raspeli njegovu presvetu osobu.

Križ u Srcu izražava svetost, izražava ljubav. Tako i žrtve Isusove postati će Svete toliko, ukoliko, budu znale postaviti križ u Srce jednim plemenitim "Fiat". Svaki drugi put, da dođemo do svetosti biti će kriv i iluzoran, makar bio posut križevima i makar se završio mučeništvom. Sv. Pavao veli: "I kad bih predao tijelo svoje, da se sažeže, a ljubavi ne bih imao, ništa mi ne bi koristilo, (1. Kor. 13,3). Ljubav, Fiat, križ u srcu, svetost, to su pojmovi jednake vrijednosti. Ali, dok u ljubavi, pa i u samoj svetosti može biti iluzija, u "Fiat"- u Križu, što stoji u Srcu - iluzije su nemoguće. To je razlog, da je kod izabranih duša, što se žrtvuju, kao i kod učenice Srca Isusova "Fiat", križ u srcu u protivnosti sa vlastitom voljom, i u onim najvišim težnjama, a u srce postavio ga ISUS kao siguran znak prave ljubavi i kao najveći znak svetosti.

Molimo Srce Isusovo za veliku milost, da nam pomoću svoga "Fiat", što ga je On izgovorio u patnjama u Getsemaniju, dade snage, da ga i mi uvijek izgovaramo, a osobito u Časovima, koji su toliko odlučni za našu svetost.

3. "Fiat" riječ je posvete.

Konačno biskup učinivši zadnji znak križa, nad ređenikom moli: "Da se udostojiš ovoga tvoga odabranika zarediti..."

Križ posvećuje žrtvu i čini je svećenikom, koji sam sebe žrtvuje. Putem svečanog "Fiat" u Getsemaniju, Isus, da, tako kažemo, napušta stav žrtve i zauzima stav svećenika. On postaje svećenikom svoje božanske i jedine žrtve od koje će i po kojoj će Bog primiti sve ostale žrtve

kao svete. "Fiat" je dakle svećenička riječ, jer stvarno posvećuje žrtvu i polaže je na oltar na čast i slavu. Božju.

Svaki je stoga "Fiat", izgovoren s Isusom i za Isusa, novi pečat posvete, dočim je svaka protivnost volji Božjoj, ako je svjesna i hotimična, znak obeščašćenja i oskvrnuća. Koliko ima žrtava, koje su jednoga dana okupile sveto veselje božanskog posvećenja - konsekracije - i koje su sa Isusovog oltara dizale ugodne mirise prema nebu i sticale tako milosti i blagoslov za sebe i za druge, no najednom se oskvrnule i bijedno obeščastile. A zašto? Jednostavno zato, što nisu znale ponavljati svoj "Fiat", osobito u stanovite dane i ure, koje su bile odlučne u životu. Duše, koje su tješile Srce Isusovo, duše obilježene najljepšim znakovima svetosti i apostolata, postadoše najoštrije trnje za Isusovo Srce, postadoše uzrokom njegovih patnja i vapaja.

Hoćemo li i mi da budemo žrtve poput Isusa, hoćemo li da zadovoljavamo za grijeh, hoćemo li skinuti trnje s njegove glave, bacimo se s Njime ničice na zemlju pred neizmjernim veličanstvom Božjim, bacimo se ničice na zemlju onako kako se baca mladi levita, kada prima sveti red i vruće molimo Njega, našeg velikog i vječnog Svećenika, da nam dade milost, da s njime uvijek izgovaramo svoj "Fiat." Molimo ga, da nas križem blagoslovi, posveti i zaredi. Ut hos electos tuos benedicere, sanctificare et consecrare digneris, Te rogamus, audi nos. I kada svršimo svetu uru, mi ćemo uistinu biti žrtve poput Isusa, žrtve, koje će blagosloviti i posvetiti svijet.

49. BOJNI POKLIK

"Ustanite, hajdemo" (Mt. 26, 46.)

O blagoslovljena Majko, daj da shvatimo svu božansku ljepotu ovih riječi, s kojima Tvoj Isus posljednji puta budi svoje apostole i vodi ih prema neprijatelju. Daj, da ove riječi i nama budu lozinka za božanski boj.

1.) Isus prestaje moliti i ustaje potpuno ojačan.

Divnoga li prizora; Nakon smrtne borbe - protiv svakom očekivanju - Isus se diže ojačan i ohrabren. Bio je prije toga blijed, potpuno utučen, pun straha. Sada izgleda sasvim drugačije. Njegovo je božansko lice obliveno krvlju, ali ražareno, pogled bistar i siguran, a držanje junačko i plemenito. Postao je hrabri vođa, što bodri svoje vojnike na borbu, a bodri ih uzvišenim geslom "Ustanite, hajdemo!" Iz Edena, vrta raskoši, čovjek je izlazio posramljen, nesiguran i rastresenog pogleda, opterećen prokletstvom. Iz vrta plača i boli, novi Adam izlazi pun snage i jakosti. Uvijek će tako biti. Čovjek, dok traži zabranjene užitke poput Adama, neminovno će zapasti u poniženje, zbrku i beščašće. Čovjek pak, koji s Isusom ulazi u Getsemani, koji s Njime plače moli i trpi, izići će odatle prekaljen božanskom jakošću. On će se sam znati junački boriti i druge će poticati na borbu. Drhtat će pred Bogom, a priučit će se, da ne dršće pred ljudima. Bit će ponizan pred Gospodinom steći će ovo plemenito gospodstvo, kojim će imponirati, gospodstvo, komu će se svijet diviti.

Kakovu božansku snagu krije u sebi Getsemani! Njegova zemlja, orošena krvlju Isusovom, toliko je plodila. Ona, rađa herojima. Zapravo pravi heroji rađaju se samo na ovakvoj zemlji, Euharistijska bdijenja daju svijetlost, snagu i heroizam, dok naprotiv svjetovna bdijenja zamračuju razum, ubijaju svako moralno osjećanje i razdražuju srce. Kad bi smo htjeli razumjeti ovu veliku istinu!

Molimo božansko Srce, da se udostoji pozvati što više duša, da bdiju i plaču u euharistijskom Getsemaniju, pa da postanu pravi heroji u božanskim borbama.

2.) Molitva i duševne patnje tajna su božanske jakosti.

Uzrok božanskoj jakosti, što kliče: "Ustanite, hajdemo:" jest prije svega molitva. U molitvi duša priznaje svoje ništavilo, molitvom se približuje Bogu, po molitvi ona postaje jaka. Takovoj molitvi naučit ćemo se u Getsemaniju. Primjer nam je Božanski učitelj, koji je dugo boravio u molitvi u predvečerje svoje smrti. Mučeništvo srca - duševna patnja - drugi je uzrok Božanskoj jakosti. U tim unutarnjim patnjama duša se lišava same sebe, postaje sve čišćom, stiče onu svetu živahnost i okretnost, koja čini, da bude neustrašiva u božanskim borbama.

Najveće borbe zacijelo nisu one izvanjske, već one unutarnje, koje mogu da, paraliziraju, oslabe i najjače snage. Duša, kada svlada i pobijedi one unutarnje neprijatelje u svome srcu, stiče divnu snagu, da svlada i sve neprijatelje u izvanjskoj borbi. Stoga naš božanski vođa i poziva, da ga pratimo u Getsemani, da tamo ojačamo svoje snage i da se pripravimo i za najteže borbe. U Getsemaniju ćemo možda poput Isusa osjetiti strah sjetu, duševnu potištenost, a možda ćemo poput Isusa zapasti i u agoniju. No, taj će se strah okrenuti u hrabrost, sjeta u vedro raspoloženje, a duševna potištenost ustupit će mjesto svetoj srčanosti i tada će duša osjetiti, da sve može u onome, koji je jača i krijepi. Agonija pak biti će početak jednog novog života.

Mnoge duše svaki dan kušaju ovu veliku istinu. Koliko ima duša, koje su inače slabe po prirodi, one u euharistijskom Getsemaniju dolaze do božanske snage. Te su duše najljepša apologija (obrana) onog velikog života, što bruji tiho i neprimjetno.

U tabernakulu kao i u Getsemaniju Isus nam izgleda slab i nemoćan, toliko slab, da traži utjehu i pomoć. No, on i ovdje govori:" Blago onomu, koji se ne sablazni nad očevidnom nemoći i slaboćom, do koje je Isusa dovela ljubav. Blago onomu, koji ustraje u vjeri u božansku ljubav u mrkim sjenama Getsemanija.

3) U zajednici s Isusom, žrtva postaja laka i ugodna.

Isus, prije nego što je rekao apostolima "Ustanite, hajdemo" čudno je primijetio: "Spavajte samo i počivajte!" (Mt. 26, 45.) čini nam se, da ove riječi zvuče kao neki prijekori! Kao da je htio reći. Da, nastavite samo sa spavanjem, a zar ne vidite, da moj izdajnik ne spava; on je već ovdje. "Evo Sin čovječji predat će se u ruke grješnicima." (Mk. 14,41) Katkada bi se ovaj smisao mogao dopustiti, jer su apostoli doista i zaslužili ovakav ukor, ipak nam se čini, da ove Učiteljeve riječi moramo tumačiti s ljubavlju, u tom smislu, da i najteže borbe postaju kao neki mirni san za one duše, koje se sjedinjuju s Isusom, Kao da je htio teći: "Da, možete počivati. Ja sam se za vas molio i za vas patio, pa se sada vaše borbe biti tako lagane, da će vam činiti, da se više ne trebate boriti, nego odmarati se.

Sveci su iskusili istinitost ovih Isusovih riječi! Osjetili su, da ih Isus podržava u najtežim časovima. Dogodilo se dapače, da je Isus dopustio, da u svojim lakšim unutarnjim borbama osjete svu svoju slabost i nemoć, a u najtežim pak borbama bi li su naoružani čudnovatom jakošću.

Tako se sv. Felicita uzrujavala i jadikovala u zatvoru radi obične bolesti, a klicala je od veselja; dok su je razdirale divlje zvijeri u amfiteatru. Gdje je uzrok ovoj pojavi; Odakle snaga ovoj nježnoj mučenici, koja se preobrazila u heroja? Krhka i slaba stvorenja u najtežim kušnjama dolaze do heroizma, jer su duboko uvjereni, da se s njima bori sam: Isus. Duše, koje su u svetoj vezi s Isusom, znati će s Njime ići u borbu s njegovom junačkom lozinkom-"Ustanite, hajdemo!" Hoćemo li dakle da ova postane našom lozinkom, moramo znati, da je Isus ne samo stvarno u našoj blizini u tabernakulu, već da je On i duhovno u našoj duši, moramo znati, da smo mi predmet pažnje i brige Njegovog ljubavnog srca, makar je naše srce u tom času u tuzi i nevolji. Zapravo On se i stvarno nalazi u nama svojom milošću, svojim Duhom Svetim, On nas uzdržava i bori se uz nas. Ova tijesna veza s Isusom uvjet je,

da naše molitve budu uspješne, a naši čini izvedeni u velikodušnosti. Sv. Bernardo kaže: Ništa tako ne jača dušu u napastima, ništa je tako ne potiče na dobro kao milost molitve. Srce Isusovo, koje se pokazuje slabo i nemoćno u svojem euharistijskom Getsemaniju, jer hoćeš, da se u nama pokažeš jakim, daj da mi ustrajući u molitvi i plaču u blizini Tvoga oltara uzmognemo postići, da Ti u nama opetuješ svoj uzvišeni poklik: "Ustanite, hajdemo!" To će biti najljepša slava i trijumf u ovoj svetoj uri.

50. GLAS POBJEDE.

"Ustanite, hajdemo!" (Mt. 26, 46.)

Predraga Majko, udijeli nam, da spoznamo i jedno drugo značenje Isusovih riječi: "Ustanite, hajdemo", koje su izvor neizrecivih radosti za naše srce.

1.) "Ustanite, hajdemo!", uvod je u pobjedonosnu pjesmu.

Stvarajući Bog čovjeka imao je nacrt, da čovjeka iz vrta raskoši premjesti u nebeske vrt - u raj. I da čovjek nije sagriješio, sigurno ne bi bio upoznao tamnih sjena Getsemanija. Beskrajna je dakle dobrota imala najljepši plan prema svome stvoru. No, drugotni je plan neusporedivo bolji od prvoga. Zato i pjevamo sa Crkvom: "Divno si saznao, a još divnije preuredio." Obični čovjek, koji samo ide za tim, da zadovolji osjetila i srce, ne može razumjeti. Takav nikada ne će moći shvatiti i zapaziti bljesak veselja i slave, što prodire kroz mračne, sjene Getsemanija, ne će razumjeti, što znači slijediti Isusa u poniženjima i plaču. Međutim ove duše, koje su svladale slabe strane svoje naravi i koje velikodušno slijede Isusa u vrt boli, gledat će odatle kao kroz neki prozorčić profil maslinske gore, koja se diže nad Getsemanijem. A Maslinska je gora, Gora uzlaza sa zemlje prema nebu. S ove gore Isus je uzašao na nebo. To je ono brdo, gdje je On ostavio otiske svojih svetih nogu, kako je to prorekao prorok: "U onaj dan stajat će noga njegova na brdu maslina, koja se nalazi prema Jeruzalemu na istok. (Zah. 14. 4). Sa Getsemanija uzlazi se prema nebu, kao što bi čovjek bio uzašao u nebo i iz vrta raskoši, da je ostao vjeran Bogu. Iz Getsemanija uzlazi se na nebo nakon teških borbi. "Ako s njime trpimo, da se s njim i proslavimo." (Rim. 8, 17). Poklik "Ustanite, hajdemo", izrečen u dolini suza, ima neku posve novu ljepotu. To je glas pobjede, to je pobjednička pjesma.

Usred najtežih unutarnjih patnja utješiti će nas pomisao, da što većma budemo u svome srcu dionici muke Isusove, da ćemo biti dionici i na njegovoj slavi.

"Ustanite hajdemo", to je velebni uvod u slavodobitnu pjesmu, što ćemo je s Isusom bez prestanka pjevati u vječnosti. U Srcu Isusovu, toj božanskoj citri, čuju se prve note ove pjesme već u smrtnoj stisci u Getsemaniju. Približimo mu se živom vjerom i steći ćemo novu snagu, da ga možemo pratiti na krvavom putu do Kalvarije.

2) "Ustanite, hajdemo", dokaz je najviše ljubavi.

Poklik "Ustanite, hajdemo" sa zemlje prema nebu, izrečen u Getsemaniju neusporedivo je ljepši od onog poklika, što bi ga bio izrekao nevini čovjek prelazeći iz vrta raskoši u vrt nebeskog raja U tom pokliku u Getsemaniju na divan se način očituje, kako kaže Sv. Augustin, mudrost i svemoć Božja, koji je pripustio zlo, da iz njega dođe veće, čak i najveće dobro. Ovaj slavni i pobjednički poklik intonirao je Čovjek-Bog. On je velebni izražaj one ljubavi, koja ga je potakla, da dođe na ovu siromašnu zemlju, da podigne palog čovjeka, da ga pouči, kako će pobijediti neprijatelja jačega od sebe. On prije nego će uzaći i prije nego što će potaknuti ljude, da uzađu, Sin je Božji najprije, morao sići i to sići sa nebesa. Descendit de coelis - sišao je s nebesa! Moj Bože! Kakvog li silaska. Sišao je s nebesa u krilo Djevice, iz krila Djevice u vlažnu štalicu, iz štalice u siromašnu radionu, iz radione kroz tisuće jada i nezgoda u sjenu Getsemanija, gdje proživljava sva poniženja muke križa i groba.

Njegovo slavno Uzašašće bilo je u omjeru sa poniženjima Njegovog dolaska - beskrajni silazak, beskrajna slava.

Ljubav Boga prema čovjeku bila bi se sigurno dovoljno očitovala, da je Bog pripustio čovjeka k svojoj slavi uzevši ga u nebo iz vrta raskoši, no ta se ljubav još sjajnije očitovala, što je - Sin Božji prije čovjeka slavno uzašao, podnijevši sva poniženja, sve boli i borbe s paklom radi čovjeka grješnika.

I kao što se ljubav Boga prema čovjeku tako divno očitovala u ovakvom planu, tako treba, da se i u srcu čovjeka zapali iskra ljubavi neusporedivo veća od one, što bi je zapalio čovjek u stanju nevinosti. Kao što je Bog očitovao svoju ljubav prema čovjeku na tako divan način, tako On isto hoće, da primi ljubav, koja mora biti neusporedivo veća od one, koju bi mu mogao pružiti čovjek u stanju nevinosti. Zato i Crkva Bogom nadahnuta pjeva: "Jer je otajstvom utjelovljene Riječi očima naše duše zasjalo novo svijetlo Tvoje sjajnosti, te nas Bog, dok ga spoznajemo u vidljivom obličju, privlači, da ljubimo i nevidljive stvari". Sami anđeli i Serafini imaju posve novi razlog, da ljube Boga, kojega ne bi imali, da čovjek nije pao, jer objava ljubavi Božje bila je novost i za anđele. U tom smislu tvrdi i Apostol kad kaže: "Velika je tajna milosrđa, onaj koji se javi u tijelu, opravda se u duhu, pokaza se anđelima, propovijeda se poganima, vjerova se u svijetu, uznese se u slavi". (1.Tim3,16).

3) "Ustajte, hajdemo" uvod je u onu slavnu - pjesmu, koja pripada neizmjernom veličanstvu, božjemu

Naše se srce zanosi divljenjem i veseljem, kad znade, da se ovim poklikom za borbu i slavu izučenim u Getsemaniju, daje dostojna slava vječnomu Ocu. Sin čovječji, koji je započeo ovu slavnu pjesmu, jest i Sin Božji. Svi glasovi i pjev "Hosana" svih anđela ne zvuče tako mило pred Ocem, kao što mило zvuči glas Njegovog Jedinorođenca. Što više i sami anđeli, hoće li da Njihov hosana dopre do Božjeg prijestolja, moraju ga sjediniti s Isusovim glasom. "Po kome veličanstvo Tvoje hvale anđeli, klanjaju Ti se gospodstva, tresu se vlasti, nebesa Te i nebeske moći i blaženi Serafini, združenim klicanjem zajedno slave: Svet, Svet, Svet!

Kako se raduje Srce Isusovo, kada vidi, da poklik pobjede, kojega je Ono zapjevalo, da je taj poklik pobjede veličanstveni- uvod u onaj slavni himan, kojega će kroz vjekove s Njime pjevati nebeskom Ocu svi anđeli i svi ljudi, koje je On spasio. On nas poziva, da taj himan pjevamo s Njime već sada, dok se još nalazimo u sjeni Getsemanija, misleći na to, da ćemo s njime uzaći na nebo, budemo li, ga prije toga slijedili u Getsemani."Ustanite, hajdemo."

51. UTJEHA, ŠTO JE PRIMAMO U GETSEMANIJU

Kao što majka znade milovati, tako ću i ja vas tješiti. (Iz. 2, 12).

Predraga Majko! Daj da shvatimo slatkoću riječi, kojima Isus po svome proroku obećaje toliko radosti i utjehe, onim dušama, koje će s Njime biti u Getsemaniju. To su utjehe upravo majčinsko, koje samo najnježnija majka može pružiti svome čedu.

1) Onaj, koji plače u Getsemaniju, utješit će se pomišljajući, da je to najveći dokaz ljubavi Isus poziva svoje miljenike, da Ga tješe u Njegovim patnjama, a On će im to uzvratiti divnom utjehom. Sam hoće biti tješeni, da druge može utješiti. Žalost u Getsemaniju najveći je dokaz ljubavi, jer Ljubav ima to svojstvo, da se žalosti radi nevolja i patnja, koje podnosi prijatelj. Onaj, tko ljubi, taj stalno misli na predmet svoje ljubavi, žalosti se radi nje, traži je u sebi i hoće, da s njome bude stalno sjedinjen. On, koji oplakuje Isusa, nalazi u ovome plaču očigledan dokaz, da je Isus s njime, a Isus je radost anđela, On je raj. Pa zato i žalost radi Isusa što je dublja, to prije se pretvara u nebeske i božanske radosti. Božanska žalost nikada ne može slomiti srca, uvijek ona ima jedan prozorčić, kroz kojega se vidi raj. Kako je slatka i mila tajna žalosti Isusovih prijatelja u Getsemaniju. To je tajna neizrecive boli, ali i najčišće

radosti! Tajna smrtne tjeskobe, ali i beskrvnog slavlja. Sretnog li onoga, koji se žalosti s Isusom i radi Isusa i ne žalosti se, ako ne s njime i za Njega.

Onaj, tko ljubi Isusa, taj se žalosti, kada vidi, da Isusa ne ljube, a veseli se, kada uvidi, da je žalost onaj najljepši cvijet, kojega Isusu može pružiti. Cvijet iz Getsemanija, cvijet je ljubavi. Onaj, koji ljubi Isusa, plače radi njegovih patnja, ali i znade, da patnje samoga Boga ne mogu biti slučajne, a još manje mogu one biti, učinak neke sile, kojoj se ne bi moglo izbjeći. Ne! Patnje našega Bega nisu drugo nego učinak božanske ljubavi, pa dosljedno one se moraju završiti božanskim veseljem. Onaj, tko ljubi Isusa, postaje duboko ganut, kad pomisli, da se On - Bog ljubavi - udostojao pripustiti nas, da budemo dionici u njegovim patnjama. On na taj način nastavlja svoje otkupiteljsko djelo u svijetu. Ova je pomisao dovoljna da dušu, koja ljubi, uroni u ocean radosti. Ta će duša iskusiti istinitost divnih Spasiteljevih riječi i "Vaša će se žalost okrenuti u radost." (Iv. 16,26)

O, moj Gospodine i divni tješitelju srdaca! Daj, da i ja uronim u ovo more boli i ljubavi, a to more jest Tvoje Presveto Srce. Tvoje patnje upit će moje, a u Tvojim patnjama leži tajna vječnih radosti.

2) Onaj tko bude plakao u Getsemaniju, imati će neizrecivu utjehu, da je razveselio Isusa.

U divnom govoru punom nježnosti prema učenicima, što ga je Isus održao prije ulaska u Getsemani, On je upotrijebio u tom govoru krasnu usporedbu sa ženom. On je rekao: "Žena, kada rađa, ima žalost ali kasnije, ne sjeća se više muke od radosti"(Iv. 16, 21.) Sv. Toma kaže, da se ove riječi odnose u prvom redu na samoga Isusa. On sâm sebe uspoređuje s majkom! Hoće, da nas pouči, ako su njegovo patnje slične patnjama jedne majke, možemo reći da njegovo Srce osjeća i majčinske radosti. Kako se veseli i raduje Isus, kada vidi, da u nama, cvate onaj božanski život, koji je plod njegovih, tolikih patnja. On se veseli i kliče upravo kao i majka, kada rodi dijete na svijet. I kao što majka zaboravlja na sve boli, kada motri svoje dijete, kako cvjeta životom, što mu ga je ona dala, tako i Isus zaboravlja na sve svoje patnje, na sve teškoće, koje je podnio za nas, kada promatra onaj bujni božanski život u nama, što nam ga je On dao. Kako bismo se morali radovati na pomisao, da i mi možemo razveseliti Isusa, kao što je i dijete radost i veselje svoje majke.

Pomisao, da možemo razveseliti i utješiti Isusa, možda nam izgleda, odveć, smiona, a možda je ona i povod za sablazan kod površnih duša, koje ne mogu shvatiti božanske ljubavi. No ništa zato. Mi treba, da sve poduzmemo, da On zaboravi na sve one žalosti, koje je imao davajući nam božanski život. To je uzvišena misao, koja je stvorila apostole. To je misao, koja je raspalila tolike djevičanske duše i napunila ih božanskim zanosom, a ta se misao sastoji u tome, da tješimo Isusa, da ga razveselimo, da učinimo, da On zaboravi na sve svoje patnje, da Mu pružimo na tisuće rajskih cvjetića, što su izrasli na zemlji natopljenoj Njegovom krvlju.

Moj Bože, ovo neka i meni bude jedini i najveći ideal. Neka mi to bude misao vodilja u čitavom mojem životu.

3) Onoga, koji plače s Isusom u Getsemaniju, on će pripustiti, da bude dionik njegovih radosti još na ovom svijetu.

Srce je Isusovo tako dobro i plemenito, da ono uronjava već na ovoj zemlji u more neizrecivih radosti onu dušu, koja zaboravi na samu sobe, na svoje patnje i ne bavi se ničim drugim već samo Isusom, Njegovim patnjama i Njegovim radostima. Toličke plemenite duše osjetile su ovu zahvalnost sa strane Srca Isusova, duše, koje su usko bile povezane uz Srce Božanskog mučenika, rasplamsane svetom vatrom želja za žrtvama, opijene od mučeništva, da tako mogu biti njegove pomoćnice u obnovi svijeta. Te su duše u svetom zanosu opetovale riječi one majke: "Daj mi duše, inače ću umrijeti! Daj mi duše, Gospode, ili duše, ili smrt! Samo da Ti vladaš i da se veseliš gledajući plodove svoje muke, a ja pak uživam, što trpim, uživam da

umrem! Koliko su puta odjeknule u Euharistijskom Getsemaniju ovako uzvišene riječi, kojih svijet nikada neće moći razumjeti. Božanski će odgovor na ovakve riječi doći. Već na ovoj zemlji Isus hoće, da duše unaprijed okuse one neizrecive slasti, koje će uživati u nebu, kada On i pred anđelima i pred svecima iznese divne uspjehe ovih velikih duša, koje su izvele čudesa sa duhovne obnove. Daj, dobri Bože, da se umnoži broj ovih plemenitih duša, a druge duše da napuste vrtove svjetskih užitaka, koji će im donijeti smrt. Neka i te duše već ovdje na zemlji osjete radosti, koje Ti pružaš onima, koji s Tobom plaču u Getsemaniju.

52. "BLAGO ONOMU, KOJI SE NE SABLAZNI O MENE!" (Mt. 11, 6.)

(SABLAZAN RADI GETSEMANIJA.)

Prije nego se rastanemo sa Getsemanijem, na svršetku naših razmatranja, koje smo obavili u ovom vrtu bola, zamolimo za milost našu preslatku Majku da nam udijeli, da uzmognemo razumjeti, kako jo ljubav i samo ljubav najjasniji tumač svih tajna, koje su se desile u Getsemaniju. Molimo je, da nam pomogne, da se okoristimo dragocjenim plodovima muke Isusove.

1.) Sablazan nad onim, što se desilo u Getsemaniju, treba da upali najživlju ljubav u našim srcima.

Sasvim je sigurno, da su one tajne, koje su se, odvijale u Getsemaniju, prouzročile, veću sablazan u svijetu, nego što je to prouzročila tajna križa na Golgoti. Neki su se usudili da govore i pišu, da se Isus u Getsemaniju pokazao ispod svoga dostojanstva. Na križu je On bio veličanstven, ali da se u Getsemaniju pokazao toliko nemoćan, to ne služi na čast Njegovoj uzvišenoj misiji. Što više, neki su izrekli i samu hulu rekavši, da se Sokrat prije svoje smrti pokazao hrabriji i veličanstveniji od Isusa. To su strašne hule. No ne čudimo se: Ta sâm je Isus rekao: "Blago onome, koji se ne sablazni o mene!" Kao da je rekao: "Moja je ljubav prema ljudima bila tako velika, da upravo graniči sa nevjerovatnošću." Ovo vrijedi i za sve tajne Isusova života, Isusove smrti i muke, a napose vrijedi za tajnu, koja se zbivala u Getsemaniju.

No Isus, da predusretne, da se Njegovi miljenici ne sablazne nad Njim, obećao je, da će doći Duh ljubavi. On je kazao; "Ovo sam vam rekao, da se ne sablaznite." (Iv. 16, 1) Doista, nema boljeg sredstva, da se spriječi ta sablazan, kojoj je uzrok ljubav od Duha ljubavi! Napisano je: "Ljubitelji zakona tvoga uživaju mir u izobilju, i ni o što se ne spotiču." (Ps. 118, 165.) Ljubav može i jedina je ona kadra, da razjasni problem boli. Poniženja i smrtna Isusova, tjeskoba ne može se drugačije protumačiti, ako ne u svijetlu goruće ljubavi - po Duhu Svetomu. Bez ove ljubavi, bez ovoga Duha, Isus bi dao prigodu za sablazan.

Pa i sami apostoli, makar unaprijed upozoreni, ali dok još nisu primili Duha Ljubavi, sablaznili su se o Isusa. To je Isus i prorekao: "Svi ćete se vi sablazniti noćas nada mnom." (Mt. 26, 31.) Potrebno je naglasiti, da Isus prorije, da će se učenici sablazniti - one noći - noćas, a ne toliko, kad bude uzdignut na križ. Sablazan, o kojoj Isus govori nije se dakle odnosila na križ, jer je BAREM jedan učenik slijedio svoga učitelja sve do Kalvarije. On govori: SVI ćete se sablazniti. Dakle sve se to odnosi na sablazan u Getsemaniju, jer je i učenik ljubavi u Getsemaniju zajedno s ostalim učenicima spavao, jer još nije bio ojačan Duhom Ljubavi. Da se i mi ne sablaznimo nad tajnom u Getsemaniju, moramo tražiti milosti Duha Svetoga - Duha Ljubavi. Shvatimo li, što je ljubav, onda ćemo shvatiti i sve ono, što se u Getsemaniju desilo. Beskrajna ljubav nije se zadovoljila samo time, da potiče Isusa na žrtvu i na poniženja tijela, već ga je ta ljubav dovela do najtežih patnja i najdubljeg poniženja u DUŠI o čemu smo već razmatrali.

Ne sablazniti se nad Isusom, to je premalo, i ako se Isus i time zadovoljava. Moj Isuse! Ja ne samo, da se ne ću sablazniti nad Tobom što si ponižen, što dršćeš, što tražiš utjehe, od

siromašnog stvora, ne, ja se neću nad tim sablazniti, već naprotiv, Tvoja poniženja biti će moja slava, ja hoću, da Ti se klanjam onda, kada si duševno potišten, kada si u smrtnoj tjeskobi, kada se krvlju znojiš! Hoću, da Te priznam svojim Bogom i da Ti se kao svome Bogu poklonim usprkos svim slabostima. Još i više: Ja obožavam i same Tvoje slabosti, jer su mi najveći dokaz ljubavi samoga Boga. Samo Bog me je mogao ljubiti do ove granice! Ovo će biti najbolja zadovoljština, koju možemo dati za sve one hule kojima se svijet nabacuje na veliku tajnu iz Getsemanija.

2) Sablazan nad tajnom u Getsemaniju nastavlja se tijekom vjekova, no ta sablazan treba da u našim dušama rasplamti novi i još veći žar ljubavi.

Kao što se ne smijemo sablažnjavati nad slabocama i nemoćima Isusovim u Getsemaniju, što više, trebamo se klanjati Bogu ljubavi, tako se ne smijemo sablazniti niti nad onim slabocama i nemoći s kojom nam se Isus pokazuje u tabernakulu i u svojoj crkvi. Ovo je veoma važno! Koliko puta dolazimo u napast, da kažemo: A zašto se, Isuse, pokazuješ tako slabim i nemoćnim, pa dopuštaš, da svetogrdne ruke dodiruju Tvoj oltar i oskvrnjuju ga? Zašto šutiš, onda kada se gadni zemaljski crvi proglašuju bezbošcima, kada ruše Tvoje crkve, kada nekažnjeno, uništavaju znakove Tvoje vjere, kada vrijeđaju Tvoju - Presvetu Majku, taj najljepši cvijet, kojega si svijetu dao. Zašto dopuštaš da izumi ljudskoga uma služe za to, da se širi otrov bezboštva putem kazališta, bestidnih govora, što se poput strijele šire svijetom? Zašto se pokazuješ toliko nemoćnim, Ti, koji si kralj slave i koji bi u tren oka mogao satri ove niske gmazove, koje bi mogao onemogućiti i učiniti, da Te više ne muče, da ne udaraju po Tebi, da Te ne razapinju ponovo po Crkvi, po Tvojem Namjesniku i po Tvojim mističnim udovima? Zar ne vidiš, Isuse, da ovi zlikovci radi Tvoje šutnje ismjehuju, napadaju Te i nijeću Tvoje, božanstvo? Zar Ti ne vidiš, kako sve ovo uznemiruje slabe duše? Zar ne vidiš, da ovi Tvoji postupci prouzrokujući najveću sablazan u svijetu?

Čini se, da su ovi prigovori opravdani! Tako barem mnogi misle! No Duh Ljubavi misli drugačije. On nam govori, da se ne samo ne sablaznimo, već što više, da se ovim poslužimo: baš ovo neka još više oživi i učvrsti našu vjeru. Isus je putem patnje i poniženja otkupio svijet. On se sâm podložio svakom preziru i svim mogućim poniženjima. Pa zato On hoće, da svoje božansko djelo nastavi putom poniženja svoje Crkve. Kalvarija a još više Getsemani treba, da se nastavlja kroz vjekove. I kao što je Kalvarija rodila onu beskrajnu legiju heroja, koji su svojom krvlju svjedočili za Isusa, taka i Getsemani rađa nove legije duša, koje isto tako svjedoče za Isusa i koje idu putovima, što su nama u najviše slučajeva nepristupačni i teže za tim, da dadu slavu Bogu i Isusu Kristu, koga bi bezbožnici htjeli uništiti. Krvnici, kaže Sv. Leon, izvršujući svoj strašni zločin, služili su Spasitelju. To isto čine i današnji progonitelji crkve. Stvarajući mučenike, krvi ili srca, Kalvarije ili Getsemanija, oni nesvjesno služe Isusu, koji stvara veće, veličanstvenije i svetije duše.

3.) Divni plodovi svete ure.

Budući, da se bezboštvo i otpad od Boga veoma širi, moramo nastojati, da se i cvijeće iz Getsemanija bujnije razvija. Za ovo postoji poseban plan i - program, kojega crkva u svako vrijeme, a posebno u naše doba predlaže svojim sinovima i kćerima, to je program, kojega je Papa Pijo XI. više puta iznosio u svojim nadahnutim enciklikama.

Sveta ura spada u taj program. Ona je jedan od najuspješnijih načina, da se promiče duh zadovoljštine, duh, koji nas potiče, da ljubimo Isusa isto onoliko, koliko ga drugi mrze, da mislimo na Njega toliko većma, koliko ga većma svijet zaboravlja, da ga usko vežemo uz sebe, uz obitelji, uz društvo, toliko, koliko ga većma svijet progoni, da propagiramo Njegova kraljevska prava, da ih svi upoznaju, makar svijet i viče: "Ne ćemo, da ovaj vlada nad nama"! Isus, potičući da obavljamo svetu uru govori svojoj učenicima: "Digni se iz kreveta da na neki način ublažiš gorčinu, koju sam osjetio u Getsemaniju." Misao, da se ublaže Isusove gorčine,

da Ga se tješi u Njegovim patnjama, ta je misao upravo čudesnu moćna, da bodri i potiče duše na što veću svetost. Sablazan nad Getsemanijem, tj. nad mukom i trpljenjem Srca Isusova, upalila je posve novu vatru žarke ljubavi prema njemu. Isto tako i sablazan nad mističnim trpljenjem Isusovim u Njegovoj crkvi, treba da stvori nove legije duša, koje će ljubiti Isusa u trpljenju i patnjama. Evo, to će biti plod svetih ura, a bit će to veći, što svetije budemo obavljali svete ure.